

که نړيوال ماڼه وځوري؟

محمد اسماعيل يون

Ketabton.com

۱۳۸۷ ج

که نړیوال ماته وځوري!؟

(د ټولنیزو او سیاسي لیکنو ټولګه)

لیکوال

محمد اسمعیل یون

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	که نړيوال ماته وځوري؟
ليکوال:	پوهنمل محمد اسمعيل يون
خپرندوی:	يون کلتوري يون
چاپ شمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړۍ چاپ:	۱۳۸۷ ل کال
د ليکوال	
پرله پسې نومره:	(۳۲)
د خپرندوی	
پرله پسې نومره:	(۳۲)
کمپوزر:	ضيا الرحمن ضيا

نيوليک

مخ	سرليک	گڼه
۱	د سياسي ليکنو دا ټولگه	۱
۷	د کرزي صيب په لستونې کې ماران	۲
۹	څوک ناپېيلی ژورناليست دی؟	۳
۱۲	د چارتراشو فرياد	۴
۱۵	د جمهوري رياست يوه څوکۍ او...	۵
۱۸	د فاتحې اعلان	۶
۲۱	د ناسمې سرشمېرنې ناسمې اغېزې	۷
۲۵	محکمه خپله د محاکمې وړ ده	۸
۳۱	د ښاغلي حامد کرزي يو سياسي جرئت	۹
۳۴	قلموال، ټوپکوال او نړيوال	۱۰
۳۷	ولسمشر کرزی يې گټي او مخالفين يې...	۱۱
۴۰	د افغانستان دولت په دوو جبهو کې	۱۲
۴۴	ناټو او ائتلاف ځواکونه او قومي تصفيه	۱۳
۴۷	د ښوونځيو سوځونه د ژوند سوځونه	۱۴
۵۰	د نړيوالې ټولنې پاملرنه د افغانانو...	۱۵
۵۲	احمدی نژاد په افغانستان کې نژادي...	۱۶
۶۰	د افغانستان سياسي قانون او انتخابات	۱۷
۷۹	بې سره سرشمېرنه	۱۸
۸۲	که نړيوال ماته وخوري؟	۱۹
۹۶	د ثور اوومه او اتمه د يوې غميزې...	۲۰
۱۰۲	د ښاغلي کمال بې کماله څرگندونې	۲۱
۱۰۶	«نه دي د ويلو هغه څه چې ما ليدلي دي»	۲۲
۱۰۹	د نړيوالو ځواکونو د شتوالي ضرورت او قانونيت	۲۳
۱۱۸	القاعده په افغانستان او الفايده په پاکستان کې	۲۴

۱۲۲	د افغانستان پارلمان؛ د لرگي توره	۲۵
۱۳۲	په افغانستان کې د سياسي شکايتونو کلتور	۲۶
۱۳۶	تور سړی د سپينې مانۍ په درشل کې	۲۷
۱۴۰	د سياسي پوښتنو کانکور	۲۸
۱۴۴	فقر د ټولو بدمرغيو مور	۲۹
۱۴۹	نوڅه به کېږي؟	۳۰
۱۵۳	ولې بيا جنگسالاران؟	۳۱
۱۵۷	زړه مې نه خوځي له ځايه غر خو هسې وي که نه	۳۲
۱۶۸	رنځور سياست او تاريخ تېری درمل	۳۳
۱۷۴	د محمد اسمعيل يون لنډه پېژندنه	۳۴

سريزه:

د سياسي ليکنو دا ټولگه

د سياسي او ټولنيزو ليکنو دا ټولگه زما د هغو ليکنو يو
جونگ دی، چې په وروستيو څلور-پنځو کلونو کې مې پر
بېلابېلو مسایلو ليکلي دي. البته دا زما د ټولو سياسي او
ټولنيزو ليکنو ټولگه نه ده، زما ددې ډول ليکنو دوه نورې
ټولگې د «فرهنگي فقر» او «افغانستان په سياسي کړلېږ
کې» هم شته، چې له تېرو شلو کلونو راهيسې د بېلابېلو
سياسي، ټولنيزو او ځينو فرهنگي مسایلو په اړه ليکل شوي
دي او هره ليکنه د خپل وخت د پېښو او حالاتو محصول ده او
د هماغه وخت د اړوندو پېښو او حالاتو انځورنه کوي. ددې
ترڅنگ زما ځينې نورې سياسي او ټولنيزې ليکنې هم شته،
چې يو دوه ځانگړې ټولگې ترې جوړېږي، خو اوس لاهم وخت
ددې اجازه نه راکوي، چې هغه راټولې او په خپل نامه چاپ
کړم. سياسي ليکنې ډېر جانبي عوارض لري، يو به خپه
کېږي، لس به خوشالېږي او يا به هم لس خپه کېږي، يو به
خوشالېږي. دا ليکنې چې تاسې په دې ټولگه کې گورئ، داهم

له دا ډول عوارضو او خطرونو خالي نه دي. دا اكثره هغه ليكنې دي، چې په تېرو څلور-پنځو كلونو كې ما په خپل او يا هم په مستعار نامه ليكلي دي، پر خپل وخت په چاپي او ځينې يې په كتنيزو (برېښنايي يا انټرنېټي) خپرونو كې خپرې شوي دي، خو ددې ليكنو اكثره برخه په «قلموال» جريده كې چې اكثره سياسي او ټولنيزې ليكنې خپروي، چاپ شوي دي. مستعارو نومونو ته دامهال ځكه اړتيا وه، ځينې ليكنې داسې وې، چې د ځينو ډلو او يا اشخاصو پر مزاج بڼې نه لگېدې او بل په «قلموال» كې زما په خپل نامه هم ډېرې ليكنې خپرېدې، نو ځكه مې نه غوښتل، چې په يوه گڼه كې په يو نوم دوه ليكنې خپرې شي. اوس چې دا ليكنې دويم ځل، د يوې ځانگړې ټولگې په بڼه خپرېږي، كېدې شي يو شمېر ليكنې يې بيا پر ځينو ډلو او اشخاصو بڼې ونه لگي. د ليكوال وظيفه دا نه ده، چې خپله ليكنه د چا پر مزاج برابره كړي، د ليكوال اصلي دنده داده، چې خپله ليكنه د واقعيت او حقيقت پر بنسټ وليكي، دا چې څوك د واقعيتونو په لوستلو خپه كېږي كه خوشالېږي، دا د هغوی خپل كار دی. ليكوال بايد واقعيتونو ته ترجيح ورکړي، نه اشخاصو او ډلوته. وايي چې ارستو به پر خپل استاد (اپلاتون) باندې ډېرې نيوکې کولې او

ډېرې پوښتنې به يې مخې ته ايښودې، چا ورته وويل، چې استاد به دې در څخه خپه شي، ډېرې پوښتنې مه كوه! خو ارستو ورته په ځواب كې وويل: «اپلاتون راباندې گران دى، خو حقيقت تر هغه هم راباندې گران دى». نو دلته هم، زما په دې ليكنو كې، چې كله هم، د ځينو كركټرونو او اشخاصو نومونه ياد شوي او يا هم پر هغو څه بحث بحث شوى، دا ددې مانا نه لري، چې گنې زما له هغو سره څه شخصي كينه او دښمني ده او يا مې هم د پولې او پټې پر سر څه ستونزه ورسره راولاړه شوې ده. خبره د واقعيتونو او حقيقتونو ده او د پېښو، پېښې هم داسې دي، چې هېواد شموله دي او له زيان څخه يې ټول او يا هم اكثره هېوادوال زيانمن شوي دي، نو د يو شخص يا ډلې له سياسي او ټولنيزو عملونو څخه چې ټول هېواد زيانمنېږي، نو هغه هم بايد، كه ورته مثال ته نه منتظرېږي، نو د خلكو فرياد او نارو سورو ته خو بايد منتظر شي، داسې هم ممكنه ده، چې يو څوك دې لويو او کوچنيو ښارونو او وطنونو ته اور اچوي او بيا دې د هغه وطن له ليكوالو دا تمه لري، چې پر دوى دې د كلماتو د عطرونو بارانونه وكړي او دستاينې او افرين گليانې دې پرې وشيندي.

زما لیکنې زما د خپل زړه او فکر د درد زېږنده دي او د هغه ملت د سوو اسوېلو او چوپو فریادونو د انځورنې په نیت مې لیکلي، چې دومره بېوسه او بېکسه دی، چې د خپل درد او کرېدنې فریاد هم نه شي پورته کولای، نه یوازې یې د فکر مړوندونه غوڅ شوي، بلکې پر ژبې یې هم د سکوت مېخونه ټکوهل شوي دي. زما ملت پر بدن دتنه داسې ټکل شوی (درونکوب) شوی، چې ټپونه یې شته، خو ښکاره کېږي نه، زه له دغه پر زړه دتنه داغلي ولس سره یو ځای اوسېدلی او کرېدلی یم، دده دردونه او کړاوونه، اسوېلي او چوپ فریادونه ماته ښه معلوم دي، خو زما ولس دومره مظلوم دی، چې قلم یې هم په لاس کې نه شته، چې د خپلو زخمونو تصویر وکاري، زه د همدې مظلوم ولس په پانگه روزل شوی یم او همدا ولس پر ما حق لري، چې د خپل قلم په وسیله د هرې ورځې او هرې شېبې حساب و کتاب ورکړم. که زه نن د ځانساننې لپاره د قلم سترگو ته د محافظه کارۍ سترگۍ پر سترگو کړم، نو دا ولس به ماته د حال او قال په ژبه څه ووايي؟ دا گيله به ونه کړي، چې زه خو غم دومره ځپلی او اسکېرلی وم، چې د فریاد د پورته کولو وس مې هم نه درلود، په خپلو وینو کې لت پت او د خپلو خولو په دریاب کې ډوب وم، نو تا خو هر څه لیدل، که توره دې

نه شوه وهلاى او زه دې له خپلو او پرديو دښمنانو څخه نه شوم
 ژغورلای، نو دومره خودې کولای شول، چې زما رنځور حالت
 دې په خپل قلم انځور کړی وای او راتلونکي پښت ته دې د
 یوې تابلو په څېر پرې ایښی وای، دا نو بیا د راتلونکي نسل او
 تاریخ کار دی، چې زما له خپلو او پرديو دښمنانو سره یې څه
 کول؟ نو دا لیکنې مې د یو وجداني درد او مسوولیت له مخې
 کړي او د همدې درد له کبله مې راتولې کړي او دا دی ستاسو
 مخې ته یې ېدم. ددې او دې ډول نورو ټولگوپه چاپ سره
 کېدی شي، زما د ژوند، ټولنیز، سیاسي او کلتوري فعالیت
 ساحه ډېره تنگه شي او ان کېدی شي فزیکي ژوند مې هم له
 سختو گواښونو او خطرونو سره مخ شي، خو کله چې د ملت
 گټې او د هېواد سترې غوښتنې مطرح وي، سپری د سر او مال
 تاوان ته نه گوري، د «سپري» او «نه سپري» ترمنځ د توپیر برید
 د گټې او زیان په همدغه حساس حالت کې معلومېږي. ما د
 ځان پر وړاندې دا پراته خنډونه او گواښونه، خطرونه او زیانونه
 ټول له نظره تېر کړي، خودې سره سره د خپل مظلوم او قربان
 شوي ولس لپاره هر ډول قربانۍ ته تیار یم او د شاعر له دې
 هوډ سره زه هم خپل هوډ ملگری کوم، چې وایي:

پر ماته کښتۍ سپور یم توپانونه مې په مخکې

پر دې لاره يې بيايم که وم، وم که نه وم نه وم.

په هېوادنۍ مينه
پوهندوی محمد اسمعيل يون
کابل- افغانستان
۱۳۸۷ ل کال د سلواغې ۲۱ مه نېټه

د کرزي صیب په لستونې کې ماران

(کرزي + ایتلاف = ۰ کرزي + ولس = ۱۰۰)

دا لیکنه د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۳ ل کال په (۱) مېنه
کې چاپ شوې ده.

کرزي صیب د افغانستان په معاصرو سياسي شخصیتونو کې تر ډېره حده یوه مثبتې سياسي څېره ګڼل کېږي، دده د واکمنۍ په بهیر کې افغانستان په نړیواله ټولنه کې منلی مقام پیدا کړ او نړیوالو افغانستان سره تر پنځلسو ملیاردو ډالرو زیاتې مالي مرستې ژمنه وکړه. په عمراني، کلتوري او ټولنیزو برخو کې زیات پرمختګونه وشول، چې د افغانستان په ټول تاریخ کې د هېڅ واکمن له پړاو سره د پرتلنې وړ نه دي، خو له دې ټولو سره سره ولې د کرزي واکمني ټول افغانستان ته نه غځېږي؟ ولې یې فرمانونه او ریفورمونه نه عملي کېږي؟ دا هغه پوښتنې دي، چې هر وخت د لوستونکو ذهن کې ګرځي راګرځي. کتونکي نظر لري چې تر ساراني دښمن کورنۍ غلیم ډېر خطرناک وي، ظاهراً خو طالبان او القاعده د کرزي صیب د حکومت دښمنان ګڼل کېږي، خو په حقیقت کې درباري یا رسمي جګسالاران او الفایده (د القاعده له نامه څخه ناوړه ګټه اخیستونکي) د کرزي صیب د حکومت اساسي لږزونکي دي. دوی د طالبانو د مخالفینو په بڼه د کرزي په حکومت کې مهم پوستونه اشغال کړي او په اصطلاح د مارانو په شان یې د جمهور رئیس په لستونې کې ځای نیولی، کله چې

جمهور رئیس د ولس دخوښې سمون فرمان صادر کړي، نو دوی سروته را اوچت کړي او جمهور رئیس ته گواښ وکړي، چې یا حکومت وړانوو او یا به زموږ شرایط منې، په دې ډله کې د نظار شورا درې خطرناک ماران شامل دي، چې د کرزي صیب په کین او ښي لستونې کې یې ځای نیولی، نور ماران په شمال، جنوب، غرب او نورو سیمو کې دي، چې که غم یې ونه خوړل شي ورو ورو ترې ښاماران جوړېږي، خلکو هیله لرله چې کرزي صیب به په تېرو دوو لویو جرگو کې خپل لستونې څنډه وهي او دا ماران به ترې گوزار کړي او ولس به خپل حساب ورسره وکړي، نه یوازې داسې ونه شول، بلکې داسې اوازې دي، چې نور ماران، ښاماران او پاروگران هم راوغوښتل شول، چې دیو ائتلاف په ښه یې سره حکومت کې شامل کړي، کرزي صیب په دې سره خپل محبوبیت او گرانښت په ولس کې له لاسه ورکړ، یانې ډېر خلک وایي لکه چې طالبانو د امریکا دښمن (اسامه) ته په خپل لستونې کې ځای ورکړی و، نو د هغوی د تباهی سبب شو، داسې که کرزي صیب هم د ولس دښمن (شمالیوالې) ته په خپل لستونې کې ځای ورکړي، نو له امکانه لرې نه ده چې دا به د کرزي صیب د بربادۍ سبب شي، خو مخکې تر دې چې خبره دې حالت ته ورسېږي، ښه به دا وي چې کرزي صیب خپلو لستونو ته ټک ورکړي او ځان له دې خطرونو خوندي کړي.

څوك ناپېيلی ژورنالست دی؟

دا لیکنه د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۳ ل کال په (۱) مېنه
کي چاپ شوې ده.

ناپېيلتوب يا بې طرفي د ژورنالېزم يو مهم اصل دی، هر
خبريال يا ژورنالېست چې د پېښې د څېړنې يا خبر برابرۍ پر
وخت خپل شخصي ليدلوری او احساس په خبر کې داخل نه کړي،
نو د ناپېيلتوب پر لوري يې يو غټ ګام پورته کړی دی. له څه
وخته چې په افغانستان کې دا معاصر مطبوعات رامنځته شوي
نو اکثره د واکمنو په فکري انحصار کې وو، اکثره ژورنالېستان
مجبور وو د واکمنو فکري ليکه تعقيب کړي، نو ځکه په دې
پړاوونو کې ازادو او ناپېيلو مطبوعاتو بڼه وده ونه کړه او نه په
دومره شمېر ازاد او ناپېيلي ژورنالېستان رامنځته شول، چې په
پوره او کره ډول د ټولنې غوښتنو ته ځواب ووايي: دوه کاله دمخه
چې د امريکا د متحده ايالاتو او طالبانو د سياسي او پوځي ټکر
په نتيجه کې نوی نظام او نوي حالات رامنځته شول، نو ددې
حالاتو په بهير کې په ټول هېواد او په تېره بيا په مرکز کابل کې
بې شمېره او ناکنټروله خپرونې راوتوکېدې، دې سره د ازادو
خپرونو، ناپېيلي ژورنالېزم او بې طرفه ژورنالېست شعارونه هم
پورته شول او په دې اړه څو ځانګړي ورکشاپونه او سيمينارونه هم
جوړ شول، کورنيو او د افغانستان لپاره بهرنيو خبري اژانسونو
او راډيويگانو د ژورنالېزم بازار دومره تود کړ، چې يو شمېر کره او

پخو لیکوالو هم خپله اړه لیکوالي پرېښوده او ژورنالستيکو کارونو ته یې مخه کړه، په افغاني ټولنه کې د ژورنالېزم اوسني بهیر د ژورنالېستانو اقتصادي ژوند ښېراز او د ژورنالېزم ودې ته د پخوا په اندول ښه زمینه برابره کړه، خو د (ازادۍ) او (ناپېيلتوب) واقعیت لا تر اوسه پورې عملي شوی نه دی. اوس داسې خپرونې شته چې نومونه او کلېشې یې ازادي دي، خو په واقعیت کې خپلواکې نه دي، دې خپرونو پورې د تړلو ژورنالېستانو لیکنې هم همداسې در واخله.

اساسي خبره داده چې "ازادي" او "ناپېيلتوب" یوه فکري مسئله ده او د ژورنالېست په فکر او ضمیر پورې اړه لري، که یوه ژورنالېست د ضمیر او فکر له پلوه ازاد و او په خپله لیکنه کې یې د خپل فکر او ضمیر د ازادۍ او ناپېيلتوب دا واقعیت ښه وځلاوه، نو هغه ژورنالېست ته موږ ازاد او ناپېيلي خبريال ویلای شو. او که یوازې د (ناپېيلتوب) او (ازادۍ) لپاره معیار نادولتي یا بهرنۍ په اصطلاح ازادې خپرونې وي، نو دا هېڅکله په واقعي مانا د ازادۍ مانا نه ورکوي. یانې دا چې په ازادو مطبوعاتو یا خپرونو کې هم ناخپلواک او تړلي ژورنالېستان شته او په دولتي یا طرفي خپرونو کې هم ناپېيلي یا خپلواک ژورنالېستان پیدا کېدی شي. بي بي سي راډیو په افغانستان کې نسبتاً دیوې بې طرفې راډیو په توګه ګڼل کېږي، خو څوک ویلای شي چې د (منځنۍ اسیا) د خپرونې څو تنه ژورنالېستان چې په افغانستان کې په ښکاره ډول قومي دښمنیو ته لمن وهي دا ناپېيلي او بي طرفه ژورنالېستان دي؟ طرفي ژورنالېست د ناپېيلو خپرونو

تخنيکي او مالي امکانات هم د خپل غرض لپاره استعمالوي او همدارنگه په ترلو يا دولتي مطبوعاتو کې داسې ژورنالېستان هم شته چې په دولتي يا ترلو خپرونو کې هم خپل رسالت ترسره کوي او داسې څه ولس ته وړاندې کوي، چې د ناپېيلتوب اصل يې په کې مراعت کړی وي. په لنډه توگه ويلای شو، چې په نامه ازادې يا ترلې خپرونې يا مطبوعات په پوره ډول د يوه ژورنالېست د ناپېيلتوب او خپلواکۍ معيار نه دی، د خپلواکۍ او ناپېيلتوب معيار يوازې او يوازې د فکر او نظر ازادي ده او بس.

د چار تراشو فریاد

دا لیکنه د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۳ ل کال په (۱) ښځه
کې چاپ شوې ده.

د پر نظامونه تېر وېبېر شول، د پرې پاچاهۍ ړنگې شوې، د پر واليان
رد وېدل شول، خو د هېواد د نښترو پر سينولاد پرديو او خپلو
ارو خړپهار همغسې روان دی، اوس هم د نښترو مټې غوڅېږي او
په درنو موټرو کې بارېږي. هر حاکم، محکوم، غريب او بډای يې
ندارې ته ولاړ دي، د نورستان له برگمتپاله بارېږي او د کابل بې
وفا ارگ له مخې څخه پر رڼا ورځ پر لويه لار تېرېږي. ديموکراتان،
جنگ سالاران، جنرالان او مارشالان ورته رڼې رڼې گوري، خو
هېڅوک يې د بندولو هڅه نه کوي، داسې ښکاري چې د پردې تر
شا د پرو په دې معامله کې ځانونه شريک کړي دي. د تنگهار له
واکمنو چې وپوښتل شي ولې پر دې لار چار تراش تېرېږي؟ نو هغوی
وايي که پر دې لار تېر نه شي هسې په اسمار، مروړه او نوپاس ځي،
ښه دا ده چې پر دې لار لاړ شي، چې کابل هم ترې محصول واخلي
او نورو خلکو ته يې هم گټه ورسېږي، بل خپله د کابل د گټو
واکمنو امرونه دي چې موږ ته وايي دومره، دومره لاری چار تراشو
ته اجازه ورکړئ، د کابل د واکمنو له جملې څخه يو لوی واکمن د
خپل يو مشر د قبرد جوړولو لپاره د سلو موټرو چار تراشو امرونه
ورکړي، چې يو قبر ته څومره چار تراش په کار دي، سپری به څه
ووايي؟ د قبرونو تر څنگ د جوماتونو په نوم هم په سلگونو لاری.

چار تراشو د ایستلو امرونه ورکړل شوي دي. سره له دې چې کرزي صیب په بېړنۍ لویه جرگه کې د کونړ او نورستان د ځنگلونو د غوڅولو د مخنیوي جدي غوښتنه وکړه او بیا یې هم خپله دغه غوښتنه خو ځله تکرار کړه، خو بیا هم د چار تراشو لړۍ پوره بنده نه شوه. سره له دې چې پخواني او غټ قاچاق وړونکي اوس د پخوا په څېر په سیمه کې نه شته، خو د ځنگلونو د غوڅولو ناوړین لادوام لري. د کونړ او نورستان ځنگلونه له خپلو واکمنو فریاد کوي چې هر یو په خپل وار د دوی مټې غوڅې کړي دي، په کونړ کې که پوره امپر (نالوستی) او جهادي والي واکمن و، هم ځنگلونه غوڅېدل، چار تراش وړل کېدل که بیا کوم بل لوستی لېونی والي هم حاکم و، نو د ځنگلونو د غوڅونې بهیر تم نه شو، که له غربه راغلی باسواده دیموکرات هم واکمن دی، نو د چار تراشو لویه بیا هم ختمه نه شوه، اوسنیو واکمنو لا ورته د محصول او فیصدي په نامه قانون

راوويست. محصول د چارتراشو هغه برخه ده چې د گمرک له لارې د دولت خزانې ته تحويلېږي او فيصدي بيا يوه بله ځانگړې شکرانه ده چې د کونړ له حاکم ملا نه نيولې تر پورته مقام پورې د ټولو جیبونو ته د هغوی د قدرت، ظرفیت او ضرورت په تناسب وېشل کېږي. دا پنځه لس کاله کېږي چې د کونړ او نورستان د ځنگلونو لپاره یو سولېدلی منطق کارېږي (د زړو چارتراشو رايستل او د نویو بندول) خو پنځه لس کاله کېږي چې زاړه چارتراش نه خلاصېږي، د واکمنو د خلاصون لپاره د چارتراشو سوداگرو، د درغلی یو عجیب منطق رامنځته کړی، زاړه چارتراش راباسو، نویو سره غرض نه لرو!!! اصلي خبره دا ده چې دوی خو اوس زاړه چارتراش راباسي او دې سره نوي ځنگلونه هم غوڅوي، څه موده وروسته بيا نوي چارتراش هم په زړو بدل شي او دا لوبه همداسې دوام پیدا کوي، اوس خلکو سره دا پوښتنه ده که واکمن رښتانه غواړي چارتراش بند شي، نو پر نویو او زړو ټولو دې بنديز ولگوي او یا دې یوازې یوه میاشت وخت ورته وټاکي، چې په اصطلاح زاړه چارتراش راباسي، نو په دې ډول به د نویو او زړو دا متروکه بېخي بې پدله شي، نو که داسې نه وي کېدی شي خدای (ج) د هېواد د نښترو فریاد واورې، د حاکمانو او ظالمانو خونه داسې سپېره کړي لکه د کونړ ځنگلونه چې سپېره شوي. خدای (ج) ته هېڅ کار هم مشکل نه دی.

د جمهوري رياست يوه ټوکی

او یونیم درجن کاندیدان

دا لیکنه د جمهوري ریاست تر ټاکنو دمخه شوې وه او هغه مهال د ((قلموال)) د سريزي په توگه پر ۱۳۸۳ ل کال د نوموړې جريدې په (۲) مه گڼه کې خپره شوې ده.

ټاکل شوې ده د تلې میاشتې پر ۱۸ مه نېټه د هېواد د جمهوري ریاست د مقام لپاره عمومي ټاکنې ترسره شي ، ددې مقام دگټنې لپاره تراوسه پورې ۱۸ تنو کاندیدانو خپل اسناد بشپړ کړي او دانتخاباتو د کمیسیون له خوا یې اسناد پوره او کره گڼل شوي دي، سره له دې چې دافغانستان داساسي قانون ، دانتخاباتو دقانون او خپله دافغان ولس له نظره ددې کاندیدانو په جمله کې داسې کاندیدان هم شته چې دجمهوري ریاست د مقام لپاره دکاندیدۍ وړ نه دي ، دساري په توگه عبداللطیف پدram او عبدالحفیظ منصور دافغانستان داساسي قانون له مخې ددې حق

نه لري، چې د جمهوري رياست او ان د افغانستان په عامو انتخاباتو کې گډون وکړي، ځکه چې دوی ځانونه افغانان نه بولي او د اساسي قانون له مخې يوازې افغانان په ټاکنو کې دگډون حق لري. د انتخاباتو د کميسيون له اعلان سره سم د ولس له خوا پر جنرال عبدالرشيد دوستم، کریم خليلي او حاجي محمد محقق تر (۱۱۵) زيات انتقادونه شوي او هغوی يې پر بشري جرمونو تورن کړي او ددې لپاره يې گڼ شمېر اسناد هم وړاندې کړي، خو د ټاکنو کميسيون د قانون د تطبيق په برخه کې ځان ناگاره واچوه، د کورنيو چارو وزارت او سترې محکمې ته يې دامسئله حواله کړه، هغوی هم د (نر!) غوندې سترگې پټې کړې او ويې ليکل چې نه بابا هېڅ خبره نه ده، دې ټولو هېڅ گناه نه ده کړې، نه يې کابل وران کړی، نه يې تنظيمي جگړو کې برخه اخيستې، نه يې يو عسکر د چاپر عزت او عفت تېری کړی، نه يې د چاپر سرونو مېخونه ټکوهلي او نه يې چېرې لوټ او تالان کړی دی، دا داسې سياسي پرنېټې دي چې له گناه او خطا پاکې دي!! دواړو ارگانونو، کورنيو چارو وزارت او سترې محکمې پرې د بې گناهی مهرونه ولگول او د انتخاباتو کميسيون هم په هسکه غاړه اعلان وکړ چې دادی "الا بلا به گردن ملا" موږ خو دامسئوليت هغوی ته حواله کړ چې پوليس او قاضي يې نه ملامتوي، نو موږ څه کاره يو چې چا باندې حکم کوو چې دا گناه گار دی که نه دی؟ يو شمېر نور کانديدان بيا داسې دي چې نه د (بدو) دي او نه د (بنو) هسې دشهرت نشي پسې اخيستي او ځان يې کانديد کړی، دوی فکر کوي چی موږ خو هسې هم نه

کامیابېرو راځه ځان مشهور کړه گوندې سبا گټونکي کاندید یو څه راکړي ، ځینې وایي څه دټاکنو په نږدې کېدو سره به د یو قوي کاندید په ګټه تېر شو یو څه نغده مغده او راتلونکي کې کومه څوکی مقام خو به راکړي ، په همدې وجه دکاندیدانو شمېر یو نیم درجن ته ورسېد. که چېرې دټاکنو کمیسیون داساسي قانون او خپله دټاکنو دقانون تطبیق ته جدي پاملرنه کړې وای، نو نن به دکاندیدانو دا بسندور جوړ نه وای . دکاندیدانو دا دومره اوږد لست نه یوازې دانتخاباتو کمیسیون ته ستونزې راولاړوي او دانتخاباتو لګښت لوړوي ، بلکې ولس ته هم ستونزې پیداکوي ، یوزیات شمېر خلک د ووت کارت په ۱۸ عکسونو کې دخپلې خوبښې کاندید په پیدا کولو کې له ستونزو او تېروتنیو سره مخامخېږي ، سره له دې چې د ۱۸ کاندیدانو له جملې څخه یو زیات شمېر په دې نه بريالي کېږي، چې زیات شمېر رایې ترلاسه کړي، ټول ووتونه تقسیم کړي او انتخابات دویم پړاو ته پاتې شي . خو دگڼو کاندیدانو شتوالي کې د دا ډول خطرونو احتمال وي .

د ۱۸ کاندیدانو له شتوالي څخه داسې څرګندېږي، چې ځینې یې له انتخاباتي کمپاین څخه یوازې او یوازې دخپل شهرت، مالي ګټو او راتلونکي کې دنورو مادي او نامشروع ګټو دخوندي کولو او ګټلو په نیت ولاړ دي او یو شمېر افغان ضد ، اسلام ضد او افغانستان ضد کاندیدان بیا انتخاباتي کمپاین دخپلو ناوړه اهدافودبیان لپاره ښه فرصت او طلايي چانس ګڼي . دا ډول اشخاصو ته په نورمالو شرایطو او نورو چارو کې هېڅکله هم داسې تبلیغاتي امکانات نه برابرېږي لکه انتخاباتي کمپاین ،

خودې ټولو نادودوسره سره موږ هيله لرو چې افغان ملت به له دې
ناخوالو او ازمېښتونو څخه بريمن راووځي او ملت دښمنه عناصر
به لا پسې مختوري او کوزگوري شي .
دهمداسې ورځې په ارمان .

د فاتحي اعلان

دا ليکنه هم د ((قلموال)) جريدې پر ۱۳۸۳ ل کال په (۲) مه گڼه کې خپره شوې ده.

اساسي قانون: پلار

لويه جرگه: مور

ملگري ملتونه: بېواکه قاضيان

د امريکا متحده ايالتونه: کوربانه

د جرگې غړي: ورونه

جمعيت، نظار شورا او ټول ستمي گوندونه: تربوران

حکومت: بې تفاوته خپلوان

افغان ملتیان: احتياط کاري ورپرونه

مشاور وزیران: د لستونې ماران

د جمعيت، نظار شورا او نورو ستمي ډلو دهغې اوږدې،

دښمنۍ، د حکومت د بې کفایتۍ او د خپلوانو د مضر

احتياط له امله، د اساسي قانون (شلمه ماده) په حق رسېدلې

ده (انا لله وانا اليه راجعون) د اساسي قانون ددې مادې ټولو

خپلوانو او د لويې جرگې وکیلانو ته په خورا درنښت او

خواشینۍ سره خبر ورکول کېږي، چې سر له سبا د ټول هېواد په

کچه د بنځینه وو فاتحه په کابل کې د ملگرو ملتونو د ځانگړي دفتر (یوناما) په مرکزي او ټولو سیمه ییزو دفترونو او دزینه وو، معیوبینو او معلولینو فاتحه د کابل په عیدگاه جومات او د ولایتونو او ولسوالیو په جامع جوماتونو کې د درې ورځو لپاره اخیستل کېږي. د مرو شویو او وژل شویو اشخاصو په چارو کې زموږ خبریال او سیاسي مبصر لیکي چې که ډېر ژر د اساسي قانون د (۱۶) مې مادې غم ونه خوړل شي، نو دا ماده هم د شلمې مادې پر برخلیک اخته کېدی شي، نو له همدې امله له ټولو کورنیو او بهرنیو ملا امامانو څخه په ډېر درنښت هیله کېږي، چې د فاتحې د مراسمو په بهیر کې پر شلمې مادې د ویر او تبصرې په ترڅ کې د شپاړسمې مادې رنځور حالت ته هم نغوته او اشاره وکړي.

د اعلان پای

د ناسمې سر شمېرنې ناسمې اغېزې

دا لیکنه د «قلموال» جريدې پر ۱۳۸۳ ل کال په (۲) مه
کڼه کې خپره شوې ده.

سرشمېرنه د بشري موضوع ترڅنګ یوه مهمه سیاسي موضوع هم ګڼل کېږي، په افغانستان کې هره سیاسي او قومي ډله د خپلو حقوقو د اثبات او تر لاسه کولو لپاره سرشمېرنه د یوې مهمې وسیلې په توګه کاروي، هېڅوک هم پر خپل واقعي شمېر قانع نه دي او هېچا ته هم خپله شمېر په سمه توګه معلوم نه دی، هره ډله د خپل شمېر په زیاتونه کې دومره مبالغه کوي، که دا د فرضيې د یو اړخ په توګه ومنل شي، نو د افغانستان نفوس به تر اوسني حالت څو ځله زیات شي، همدغه عوامل، ناتندري او جنجالونه په افغانستان کې د یوې دقیقې سرشمېرنې اړتیا تر بله هر وخته زیاته په ډاګه کوي، یوه دقیقه سرشمېرنه به د هر چا د حقوقو برید، حد او حدود وټاکي او د شمېر د زیاتونې او کمونې په پلمه به د زیاتو امتیازاتو تر لاسه کولو او د نورو د حقوقو د غصبولو مخه ونیسي، خو که سرشمېرنه هم د سیاسي غرضونو تر سیوري لاندې ترسره شي او په قصدي او ناقصدي ډول په کې درغلی شي او بیا همدا ناسمه سرشمېرنه د ټولنې د بېلابېلو پارکونو ترمنځ د سیاسي، ټولنیزو، اقتصادي، پرمختیايي او نورو امتیازاتو او حقوقو د وېش مصداق وګڼل شي، نو په ټولنه کې ډېرې زیاتې ستونزې

راولاولای شي، یوې خوا ته تر خپل ټاکلي حده زیات امتیاز او بلې خوا ته زیات زیان رسېږي. د حقوقو د ناندولۍ په دغسې یو حالت کې عدالت له منځه ځي او یو لوری مجبورېږي، چې د خپلو حقوقو د اعادې لپاره مبارزه پیل کړي او بل لوری هڅه کوي له هرې ممکنې لارې تر خپل استحقاق پورته امتیاز خوندي کړي، دا حالت د دواړو لوریو ترمنځ د ذهني او فزیکي ټکر سبب ګرځي او په پای کې دواړو لوریو ته زیان رسېږي، کېدی شي ناسمه سرشمېرنه په لنډمهالي توګه یوه لوري ته ګټه ورسوي، خو په وروستۍ نتیجه کې یې هېڅ لوري ته ګټه نه شته، دلته به د ټولنې د ژوندانه پر ځینو مهمو خواوو د ناسمې احصایې منفي اغېزو ته لنډه اشاره وکړو.

۱- پر سیاسي برخه: په افغانستان کې د احصایې د ناسمې بنوونې یا ناسمې اخیستنې یو اساسي علت همدا سیاسي اړخ دی، څوک چې په افغانستان کې قومي، سیمه ییزو او ژبنيو مسایلو ته لمن وهي او یایې تردې عنوان لاندې ګوندونه او ډلې جوړ کړي دي، هغوی د سیاسي امتیازاتو د ترلاسه کولو لپاره احصایه د یوې اساسي وسیلې په توګه کاروي، که په افغانستان کې اوسنۍ سرشمېرنه بیا هم په سمه توګه وانه خيستل شي او په شعوري یا ناشعوري ډول درغلي په کې وشي، نو دې ډول تېر ته به بڼه لاستی جوړ شي، ځینې قومي ډلې تر خپل استحقاق پورته او ځینې به کښته امتیاز ترلاسه کړي. یوشمېر سیاسي امتیازونه کېدی شي هرې سیمې یا ولایت ته د هغوی د نفوسود مجموعي شمېر له مخې په پام کې ونیول شي، د بېلګې په توګه د پارلمان

څو کي که د ناسمې احصايې له مخې ووبشل شي ځينې ولايتونه به زيانمن شي او ځينې به زيات امتياز ترلاسه کړي، هغه ولايتونه چې د ناسمې احصايې له مخې ورته خپل حق نه دی رسېدلی هغوی به دخپل حق لپاره هڅه کوي او هغوی چې زيات امتيازات ترلاسه کړي خپل امتيازات به خوندي کوي، په دې وجه سياسي بحران او ټکر ته لار اوارېږي، ددې پرځای چې د هېواد وده وکړي له کړکېچ سره مخامخېږي او کورنی بحران منځته راځي.

۲- پر ټولنيزه برخه: دولت د ټولنيز عدالت د تامين په خاطر مجبور دی د هېواد د هرې سيمې د ټولنيزو اړتياوو د پوره کولو او اجتماعي بنسټيز لپاره د سيمې نفوس په پام کې ونيسي او د هغوی د شمېر له مخې ورته پانگه بېله کړي، خو که دلته هم عرضه د ناسمې احصايې پر بنسټ ولاړه وي او تقاضا تر هغې زياته وي، نو په واقعيت کې د خلکو مشکل نه حلېږي او ځينو سيمو ته چې تر تقاضا او استحقاق پورته امتياز ورکړل شوی په دې حالت کې هم د ملت پانگه بې ځايه لگول کېږي، دا حالت په هېواد کې ټولنيزه ناانډولۍ رامنځته کوي. د ټولنې د ناانډولۍ وروستي حالت نارضايتي او بيا ټکر دی، اکثره هېوادونه غواړي د ټولنيزې ناانډولۍ له بحرانه ځان وژغوري او نه غواړي په خپل هېواد کې يې يوه سيمه پر بلې هغې برلاسې شي، په دې ډول به هغه يوه سيمه ټول عمر د محکوميت او بله د حاکميت احساس وکړي، په ټولنه کې د افراط او تفريط د حالت ټينگښت په پای کې د ټولې ټولنې د بربادۍ سبب کېږي.

۳- پر پرمختيايي يا ودانيزه برخه: په افغانستان کې د فردي مساوات او عدالت د تامين لپاره په کار ده، چې په ټول هېواد کې متوازنه پرمختيا رامنځته شي او په متوازنه پرمختيا کې د هېواد هر وگړی د هېواد هر گوت کې چې اوسېږي له خپلو مساوي حقوقو برخمنېږي، د متوازنې پرمختيا لپاره هم ښه مصداق دقيقه سرشمېرنه ده، که دولت سره د هېواد د هرې سيمې، ولايت يا ولسوالۍ دقيقه احصايه موجوده وي، نو دولت کولای شي د هغې سيمې د نفوسو په پام کې نيولو سره د ښوونې او روزنې مرکزونه، روغتونونه، وړوکتونونه، فابريکې او نورې پرمختيايي ادارې او نور اړتيا وړ مرکزونه جوړ کړي. د ساري په توگه که يوه ولسوالۍ کې يو لک تنه ژوند کوي، په هغې کې دوه روغتونونه خو که بله کې چې پنځوس زره تنه ژوند کوي هغې کې څلور روغتونونه جوړ شي، نو په داسې حالت کې اجتماعي عدالت تامين نه شو او د خلکو ترمنځ توپيري چلند وشو، د خلکو د مشکل د حل لپاره تر ټولو ښه معيار همدا د نفوسو معيار دی، البته جغرافيايي ستونزې، موقعيتونه او ځينې نور مسايل هم د استثناتو په توگه د منلو وړ دي، خو د متوازنې پرمختيا لپاره ښه معيار د نفوسو شمېر دی، ځکه چې که په هېواد کې متوازنه پرمختيا رامنځته شي، د خلکو ترمنځ د نارضايتۍ احساس له منځه ځي، ملي يووالی لا ټينگېږي او دا کار د ټولنې د لاپرمختيا سبب گرځي.

محکمه خپله د محاکمې وړ ده

دا لیکنه هم د «قلموال» جريدې پر ۱۳۸۳ ل کال په (۲) مه گڼه کې خپره شوې ده.

په يو کتاب کې مې لوستي وو : " خلکو به ويل داپلانی دومره سپين سترگي دی ، چې له کاليو سره دې په سترگو کې راننوزي ، خو ما نه منل ځکه چې سترگې خو ډېرې کوچنۍ دي سړی له کاليو سره څه چې يوماشی په کې ننوزي څومره سړی په عذابوي ، خو کله چې لږ رالوی شوم نو پوی شوم چې خلک له کاليو سره څه چې له بسته بسته موټرو ، تعمیرونو او بلډنگونو سره دسړي په سترگو کې راننوزي ، پرون يې هېڅ نه لرل ، خو نن يې موټرې ، بلډنگونه او تعمیرونه ولاړ دي ، خو چې ورته ووايې دادې له کومه کرل ؟ نو فوراً به ځواب درکړي کوم ؟ څه شی ؟ داڅه دي بابا داڅو هېڅ هم نه دي ، نو دې ټولو سره دې په سترگو کې راننوزي ، نو زه هله پوی شوم چې له کاليو څه چې له غټو غټو مانيو سره هم سړی دچاپه سترگو ورننوتی شي . " لکه څنگه چې په طبيعت کې ډېر څيزونه دانکشاف په حال کې دي او انساني ژوند خو ترهرڅه زيات د ودې په حال کې دی ، نو په دې سترگو کې راننوتل هم بېخي ډېر پرمختگ کړی دی . اوس خلک له بسته بسته بنارونو ، ولايتونو ، مملکتونو ، لويو لويو جنايتونو سره دسړي په سترگو کې راننوزي . يانې سپين سترگي تردې حده زياته

شوې چې نور نو هېڅ سترگې او عقل پرې کار نه کوي، په تېره بيا په سياسي برخه کې. په افغانستان کې به د هېڅ سياسي گوند مشر په دې پر نه کړې چې ده گڼې افغانستان کې کوم وران کار کړی، د دوی په وينا ټول ناوړه کارونه مقابل طرف کړيدي او که کوم ځای کې ده نه کوم ورانی او خطا شوي داهم مقابل لوري پرې تحميل کړيدي .

له استاد رباني سره چې کېنې نو ته به هېڅ فکر ونه کړې چې په روسيې کې چاپ شوې شپاړس نیم زره ملیارده افغانۍ دده په نازکو گوتو د تنظيمي جنگونو لپاره لگول شوي دي، که د انجینر حکمتیار پلویانو سره کېنې، نو هېڅ به داثابته نه کړې چې دوی گڼې پر کابل ښار توغندي اورولي، که د انجینر احمدشاه مسعود له پلویانو سره کېنې، نو هېڅکله به پرې ثابته نه کړې چې دوی هم چېرې پلونه، پلگوټي او ښارونه نړولي، یا یې هم له روسانو سره اوربند کړی او یا یې هم له وحدت حزب او اسلامي حزب سره په جگړو کې د کابل پراخه برخه وړانه کړې او افغانستان کې یې د قومي جنگ د پیل لپاره هڅې کړي دي. د عبدالعلي مزاري، کریم خلیلي، اکبري او محقق پلویانو سره چې کېنې هغوی خو بېخي دامنې نه چې دوی هم کوم مېخ بې ځایه کارولی او ټکوهلی او یا یې چاته بې ځایه دمړي نڅا ور ښودلې ده. د دوستم پلویان خو هېڅکله دانه مني چې ددوی عسکرو دې چېرې هم دچا ور ټکولی وي او خلک دې ددوی د عسکرو له ژبې او لاس څخه ازار شوي وي، دوی دخپل سياسي ژوند په ټول بهیر کې دهېچا پرکور برید نه دی کړی، لنډه دا چې

دا ټول بې ازاره توتکی دي، ددې ټولو د بې گناهی ثبوت هغه وخت وړاندې شو چې کله د انتخاباتو کمیسیون د کانديدانو په اړه وویل که څوک پرې څه نیوکه لري، نو کمیسیون ته دې ولېږي. تر دریو ورځو په کمه موده کې پرجنرال دوستم، کریم خلیلي او حاجي محمد محقق تر (۱۱۵) زیات تورو په پورې شول چې اکثره په کې د بشري ضد جرمونو تورو نه وو، کېدی شي پر ښاغلي قانوني او نورو کانديدانو هم تورو نه وو، یا کمیسیون ته نه وي رسېدلي او یا هم کېدی شي هغوی پرې ځان غلی کړي وي، څرنگه چې د انتخاباتو کمیسیون ډېر زیات قوت نه لري، نه د اساسي قانون او نه هم دخپل انتخاباتي قانون د تطبیق وس لري نو مسئولیت یې له خپل سره تېر کړ او خبره یې کورنیو چارو وزارت او محکمې ته راجع کړه، هغوی هم د نر غوندې سترگې پټې کړې، سم له لاسه یې حکم او فتوه صادر کړل چې لگېدلي تورو نه نامستند او بې بنسټه دي او دا درې واړه ښاغلي بې ازاره توتکی دي، نو ماته بیا هغه د سپین سترگی خبره راپاده شوه چې دې وطن کې رښتیا هم دروغو او سپین سترگی ښه انکشاف کړی دی. وگورئ له بسته بسته ښارونو، د هېواد له پایتخت، له دې دومره ولایتونو، ورانیو، د کابل ښار له (۶۵) زرو وژلوشویو ښاریانو سره دسړي په سترگو کې راننوزي، افرین دې په دې جرئت !! او بل دې پردې اخلاقي جرئت افرین وي چې ویل یې تورو نه مستند نه وو، عجیبه خو داده، چې اکثره وخت قاضي په قیاس استدلال کوي، چې له دې ایت شریف او حدیث شریف څخه قیاس دادی. یو چاویل: یوشی دی گرد دی، ژېړ

دی ، تریو دی ، لاس کې ځایېږي ، نو سړی خپله پوهېږي چې نارنج دی . خو چې بیا هم څوک نه پوهېږي سړی به څه ووايي؟! ایا دکابل ښار وړانې ثبوت نه دی ، ایا دکابل ښار (۶۵) زره وژل شوي ښاریان سند نه دی ، آیا ددې اشخاصو خپل خپل مطبوعات سند نه دی ، ایا خپله دکورنیو چارو وزارت او دسترې محکمې ودانۍ سندونه دي چې څو څو توغندي یې دهمدې تنظیمي جنگونو پروخت پر سینه ورتش کړي دي ؟ دا د دنیا په تاریخ کې یو ډېر بدرنگه مثال دی ، چې دیومملکت دوه ستر ارګانونه اجرائیه اوقضایه (پولیس او قاضي) دې همزمان پر

جنايتکار پرده

وغوړوي، دوی

هغه دعوامو په

اصطلاح غږ په

پر پټوي .

وايي

دسورلۍ په يوه

موټر کې گڼي

څلک ناست وو ، له يوه څخه دباد خطا وشوه نورو ځان ناگاره کړ ، دده پر شرم يې پرده خوره کړه ، چې څه گڼي موږ لاشه نه دي اورېدلي ، خو خطا شوي شخص به خپله پښه دموتېر پر يوه ټيم راکشوله او هڅه يې کوله چې هغه ته ورته اواز توليد کړي او په دې ډول يې غوښتل چې داگني دموتېر دټيم او دده دپښې ترمنځ

دتکر اواز و، نه دده هغه اصله خطا، دده داهشه په دې خاطر وه چې نوره سورلی تېریاسي. خو په سورلی کې یو تن چې دده دې حرکت ډېر په تنگه کړ، له لږ جرئت څخه کار واخیست، نو پر ورو یې ورته وویل: "ماما دغې چاره خو دې ورته وکړه، چې دې چاره به یې څنگه کړې؟" دې سره خطا شوی شخص پر اصلي موضوع پوه شو، نو اوس هم ولس دې سترې محکمې او کورنیو چارو وزارت ته وايي چې تاسې خو ددې کاندیدانو دغې چاره وکړه خپله غاړه مو بنده کړه او دوی مو بې گناه وبلل، خو د بوی چاره به یې څنگه وکړئ، دا دکابل ورانی او دهېواد نوره ویجاړي داهم تاسو ورودانوئ که نه دا کار خپله دوی ته ورپرېږدئ؟

زه نه پوهېږم چې پر کورنیو چارو وزارت او سترې محکمې یا پولیس اوقاضي باندې به انتقاد دڅومره سزا سبب شي، خو دا باید هم وویل شي چې زموږ مظلوم ولس پر هرڅه پوهېدلی که څوک جنايتکار او غله ته د اتل لقب هم ورکړي، نو ولس یې پېژني او که څوک پر رښتینو اتلانو خاورې هم واړوي، نو بیا هم ولس پرې پوهېږي، که ستره محکمه او کورنیو چارو وزارت هرڅومره هم ترسیاسي فشار لاندې وای باید داسې پرېکړه یې نه

وای کړې ، خپل تاریخ یې نه وای بدرنگ کړی . لږ تر لږه یې ځان
 غلی نیولی وای او چاته یې د بېگناهیۍ سند نه وای ورکړی ،
 عجیبه خبره خو داده چې دوی له خلکو نه د مجرمینو د جرمونو
 سندونه غواړي . نو دوی ته هم داسوال راجع کېږي چې ایا تاسو
 ته بڼا غلي دوستم ، خلیلي او محقق هم دخپلې بېکنامۍ سند
 وړاندې کړی چې تاسو دهغه له مخې هغوی بې ازاره مرغۍ
 وگنلې که څنگه؟ د دوستم ، خلیلي او محقق کیسونو خو ستاسو
 په وینا اسنادو ته اړتیا درلوده ، ایا د عبدالحفیظ منصور او
 لطیف پدram موضوع، چې دواړه په جار نارې وهي چې افغانان نه
 دي هم اسنادو ته اړتیا لري؟ بل تاسو سندڅه ته وایئ؟ خلک ،
 مړي ، وړانۍ ، بنارونه ، هدیرې ؟ سند نه دی ؟ افرین دهغه
 قاضي او هغه پولیس پرضمیرشي ، چې تر داسې پرېکړې وروسته
 هم ورته په خپله بستره کې آرام خوب ورځي ؟

د ښاغلي حامد کرزي يو سياسي جرئت

دا لیکنه هم د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۳ ل کال په (۲) مه کڼه کې خپره شوې ده.

د تېرو دوه نیمو کلونو په بهیر کې د ښاغلي حامد کرزي سیاست د زیات احتیاط یو علت شاید دا وي، چې نړیوالې ټولنې او په سر کې یې د امریکا متحده ایالتونو، نه غوښتل خپل افغاني کورني ائتلافي ملګري، چې په دولت کې یې تر خپل استحقاقه زیات اوپورته امتیاز ترلاسه کړی، په لنډه موده کې له دې امتیاز څخه محروم شي، په خپله کورنیو جنګسالارانو هم هڅه کوله چې د ټوپک د زور تر څنګ ځانته د «جهاد» او «مقاومت» په نامه د مشروعیت نورې لارې چارې ولټوي. خو ددې ټوپکوالو واکمنو سپین سترګي تر دې بریده ورسېده، چې له ځان پرته یې نور هېچا ته هم مجاهد نه ویلي، ان خپلو استادانو ته، که څه هم د افغان ولس او نورو اکثرو مجاهدينو په نظر دوی رښتیني مجاهدين نه وو، هر وخت یې د ائتلافونو او سازشونو له لارې ځان قدرت ته رسولی او په سیاسي ډګر کې مطرح کړی دی. لنډه دا چې په خپله د عام ولس او د ملت د دیموکراتو شخصیتونو په ذهن کې د دوی پر وړاندې کرکه موجوده وه. دوی نه یوازې په نامشروع ډول زیات واک ترلاسه کړی و، بلکې زیاته هڅه یې کوله چې خپل واک وځواک نور هم زیات کړي، د ښاغلي کرزي او نړیوالې ټولنې له خوا د روانې شوې دیموکراتیکې او سمونپالې پروسې پر وړاندې یې

زيات خنډونه را ولاړ کړي وو. پر ښاغلي کرزي د ولس له خوا
 د پريزياتي انتقادونه وو، چې ولې له دې جگړه مارانو خپله لاره نه
 بېلوي، د ښاغلي کرزي د محبوبيت گراف د هغه د واکمنۍ په پيل
 کې د پورته و، خو کله چې د کورنيو جگړو يوزيات شمېر اصلي
 لوبغاړو ته په دولت کې زياته ونډه ورکړل شوه، نو دې گراف
 متوسط او ددې اشخاصو واک په دوام سره نزولي حالت خپل کړ،
 د سياسي کتونکو په نظر که ښاغلي کرزي له دې ډول څوکۍ پالو
 او ملت ناخوښو اشخاصو څخه خپله لاره نه وای بېله کړې، نو ددې
 د پرامکان و، چې د پرمختګ به په انتخاباتو هڅو وکړي او
 يا به کم خلک کرزي ته رايه ورکړي، بل که ښاغلي کرزي کامياب
 هم شي ايا همدا اشخاص او همدا کابينه به ولس ته د منلو وړ وي
 او دوی به هېواد ته څه گټه ورسولای شي؟ ښاغلي کرزي کېدای شي
 د خپلې واکمنۍ له پيله دې نيمگړتيا ته متوجه و، خو د ائتلافي
 حکومتونو مجبوريتونه همدا سې وي، خو اوس هم ښه او مناسب
 وخت و، چې کرزي صيب له مليشه يي واکمنو او دهغو له
 قومندانانو څخه خپله لاره بېله کړه، خلکو همېش کرزي صيب ته
 ويل چې ښاغلي محمد قسيم فهم ستا په لستونې کې د ولس له
 بريده ځان ژغورلی او ستاسوله شهرت او محبوبيت نه د خپل ځان
 په گټه کار اخلي، که دی رښتيا هم لکه څنگه چې دی يې وايي په
 ولس کې مطرح سياسي شخصيت وي، نو په مستقل ډول دې ټاکنو
 ته ودرېږي، هله به معلومه شي، چې دی په ولس کې څومره رايې
 لري، کله چې ښاغلي کرزي اعلان وکړ، چې محمد قسيم فهم

به په راتلونکو ټاکنو کې زما مرستیال نه وي، نو د خلکو زړونه باغ
 باغ شول او دايې د کرزي یو ستر سیاسي جرئت وباله، ولس شکر
 وویست، چې د جمهوري ریاست د معاونیت پوست کې له داسې
 یو شخص څخه خلاص شو، چې د کابل په وړانیو کې یې غټ لاس
 درلود. د یوې سروې له مخې په سلو کې (۹۵) خلکو د کرزي دا
 عمل په غوڅه تائید کړ، یوازې (۵) په سلو کې خلکو د احتیاط په
 قید وویل چې اوس به فهمیم د ټاکنو د گډوډولو لپاره هڅه کوي.
 ولس نه یوازې د ښاغلي کرزي په دې عمل خوشاله دی، بلکې
 پردې هم ډېر خوشاله دی، چې کرزي وویل: «که په راتلونکو ټاکنو
 کې بریالی شم، نو ائتلافي حکومت نه جوړوم او زما د تېر حکومت
 کمزوري همدغه ائتلافي حالت و» خدای (ج) دې وکړي چې ښاغلی
 کرزی په انتخاباتو کې تر بري وروسته رښتیا هم یو مسلکي او نا
 ائتلافي حکومت جوړ کړي.

قلموال، ټوپکوال او نړيوال

دا ليکنه د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۶ ل کال په (۱) ښه
کې ددې جريدې د سريزې په توگه خپره شوې ده.

درې لسيزې کېږي چې افغانستان د ټوپکوالو په منگولو کې راگير
دی، ځينې وختونه داسې وو، چې ټوپکوالو په کې په يو نه يو ډول
مشروعيت درلود، هغه وخت کې دوی د جنگ له مشروعيت سره
سره ځينې نور ناوړه کارونه تر سره کول، ولس بيا هم په چوپه خوله
زغمل. د بن تر کنفرانس او دنوي حکومت تر جوړېدو وروسته هيله
دا وه چې نور به نو ټوپک، قلم او منطق ته ځای پرېږدي او د
زورواکۍ دوران به پای مومي. کله چې د نړيوالو عمل څرگند شو،
خبره تر بدو بدتره شوه، په پيل کې خلکو فکر کاوه چې نړيوال
ځواکونه به له دې زورواکو څخه وسلې واخلي، خو وروسته څرگنده
شوه چې دوی دا قومندانان ځان ته دومره نږدې کړل، چې خپل
باديگاران يې مقرر کړل، دې سره نو د زورواکانو مړۍ لا غوړه
شوه، خو موده وړاندې د همغو ياغي قومندانانو له جملې څخه
درېو غټو قومندانانو، جنرال عبدالرشيد دوستم، جرئت او امان الله
گذر د دولت پر وړاندې بغاوت او د دولت پر حيثيت يې تېری وکړ،
يو د هېواد ملي بيرغ او د ولسمشر د عکس توهين وکړ، بل لوی

څارنوال ته لاس واچاوه او درېيم د دولت پوليس بې وسلې کړل او
 ويې ټکول، خو کله چې له نړيوالو ځواکونو سره د دوی دا عمل
 مطرح شو، هغوی وويل چې د اخو نو د حکومت خپله معامله ده او
 موږ په کې غرض نه لرو، کله چې له هغوی څخه پوښتنه وشوه، چې
 يو جابر چې په جوزجان کې د هېواد ملي بيرغ راکوزوي، د حکومت
 د والي د له منځه وړلو هڅه کوي، او د هغه طالب ترمنځ چې په
 هلمند کې د حکومت پر والي بريد کوي څه تفاوت دی؟ نو هېڅ
 منطقي ځواب يې نه درلود، حقيقت دادی چې دا زور واکي له ځينو
 بهرنيو منابعو سره رابطې لري، خپله دين محمد جرئت د هغو نيمه
 رسمي ملېشو مشري کوي، چې همدا اوس د بهرنيانو ساتنه او
 هغوی ته د اجيرو عسکرو په توگه خدمت کوي، نو دوی بهرنيو
 ځواکونو ته ددغه خدمت په مقابل کې دا مجوز او صلاحيت ترلاسه
 کړی، چې د حکومت د تکليف سبب شي. د نړيوالو (د يوه بام او دوه
 هوا) دا سياست تر اوسه پورې روان دی، که حالت همداسې روان وي،
 نود عدالت د تطبيق لپاره به هېڅکله لاره اواره نه شي، نه به کار د
 هغه اهل ته وسپارل شي، نه به د ټوپک منطق ختم شي او نه به د قلم
 منطق واکمن شي، ټوپکوال به د خپل د ټوپک پر زور اود نړيوالو په
 ملاتړ خپل جیبونه نور هم ډک کړي، اود وسله وال قوت تر څنگ به پر
 پانگوال قوت هم بدل شي، په آینده کې به دولسوواکۍ محور هم د
 همدوی په لاس کې وي، عامه ذهنيتونه به هم اغوا کوي، کلونه کلونه
 به ظلمت او وحشت د ولسواکۍ او دولت په نامه پر ولس حاکم وي،
 غوره بېلگه يې په ولسي جرگه کې ځينې ټوپکوال پانگوال دي، چې له

دې دواړو وسايلو څخه يې د خپل ځان د حاکميت لپاره کار واخيست او د خلکو مخالف اوس د خلکو د نماينده په توگه امتياز تر لاسه کوي، بله بېلگه يې هغه رسنۍ دي، چې په يو نه يو ډول يې سلسله همدې ټوپکوالو پانگوالو ته رسېږي.

له نړيوالو او د افغانستان له حکومت څخه د قلموالو هيله داده، چې خپلې لنډ مهالې ځانې گټې په پام کې ونه نيسي، د عدالت د تطبيق لپاره دې هر اړخيزې هلې ځلې وکړي، قانون او عدالت دې پر ټولو يو شان تطبيق کړي، هم پر ټوپکوالو، هم پر پانگوالو، هم پر سياستوالو، هم پر غريبانو او هم پر قلموالو.

د همداسې يو ارمان د عملي کېدو په ارمان.

ولسمشر کړزی یې ګټې او مخالفین یې لوتی

دا لیکنه هم د «قلموال» جريدې پر ۱۳۸۶ ل کال په (۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

په تېرو پنځو کلونو کې پر ګڼو ستونزو سربېره یو زیات شمېر مثبت او ګټور کارونه هم تر سره شوي، چې د افغاني ټولنې د هر اړخیزې بیا رغونې او نوې جوړونې په برخه کې ډېر مشر واقع شوي دي، په تېرو پنځو کلونو کې دوه لویې جرګې جوړې شوي، چې یوې د افغانستان لپاره زعامت وټاکه او بلې یې نوی اساسي قانون تصویب کړ، د جمهوري ریاست لپاره په ازاده او دیموکراتیکه فضا کې انتخابات وشول، د ولسي شورا او ولایتي شوراګانو لپاره انتخابات تر سره شول، دا هغه سیاسي پرمختیاوې وې، چې پر دې لنډ وخت یې کېدن ناشونی ښکارېده او د خلکو په فکر کې هم نه ګرځېدل. افغانستان په تېرو پنځو کلونو کې له نړیوالې انزوا څخه راوګڼل شو، اوس افغانستان د نړۍ په بېلابېلو هېوادونو کې څلورپنځوس سیاسي نماینده ګۍ لري او همدغه راز په افغانستان کې د نړۍ د پنځه دېرش هېوادونو سفارتونه فعال دي، د ملګرو ملتونو شل نماینده ګۍ فعالیت کوي او تر (۱۳۰) زیات نړیوال سازمانونه او انجمنګانې پر کار بوخت دي، د عامې روغتیا او ښوونې او روزنې په برخه کې هم د پام وړ پرمختګ شوی دی، د ټول هېواد

په کچه شپږ ویشته لوی روغتونونه، څوارلس کلینیکونه او یو سلو شل شخصي کلینیکونه جوړ شوي دي، د زده کوونکو شمېره له یو میلیون څخه شپږ میلیونو ته پورته شوه، په پنځو کلونو کې د ټول هېواد په کچه د درې زره او پنځه سوه بنسټیزو ودانۍ، نوې جوړې شوې دي، یو زر او پنځه سوه نورې هم د جوړېدو په حال کې دي، دغه راز په ټول هېواد کې دوه سوه پنځه او یا دیني مدرسې هم جوړې شوي دي، چې شپېته زره طالب علمان په کې زده کړې کوي، همدارنگه په هر ولایت کې یو یو عالي دارالمعلمین جوړ شوی او د پوهنتونونو شمېر د ټول هېواد په کچه (۱۹) ته رسېدلی دی، چې د محصلینو شمېره یې څلوېښت زرو تنو ته پورته شوې ده.

د کلیو پراختیا او بیارغونې په برخه کې (۱۰۲۰۷) پروژې تکمیل شوي او د مخابراتو په برخه کې تر لسو زیاتو شرکتونو (اووه سوه میلیونه) ډالره پانګه اچولې، د هغو بهرنیو او کورنیو موسسو او خصوصي شرکتونو شمېر چې په افغانستان کې یې پانګه اچولې (اووه زرو) او د ټولې پانګې رقم یې پنځه ملیارده ډالرو ته رسېږي، دغه راز په سلګونو نور مهم کارونه ترسره شوي دي. په مجموعي ډول په تېرو پنځو کلونو کې له نړیوالې ټولنې څخه نږدې شل ملیارده ډالره مرسته راغلب شوې ده، سربېره پر دې ولسمشر چې هر کله هر هېواد ته سفر کړی په لسګونو او سلګونو ملیونه ډالره مرسته یې راغلب کړې، خود ملت غټ تشویش او انتقاد په دې کې دی، چې دا ټولې راغلب

شوي مرستې پر خپل ځای او د ولس په درد نه لگېږي، ددوی مخالفان لکه طالبان او نور د دولت بیا رغول شوي پروژې له منځه وړي، مکتبونه سيزي او روغتونونه ويجاړوي، د دولت دولتي مخالفان بیا په درغلی او کرپشن ککړ دي او جمهور رئیس چې څه په سارا کې گټي، دوی یې په کور دننه لوتي، تر څو چې دولت د دغو حکومتي او نا حکومتي مخالفانو پر وړاندې یو قوي دریځ غوره نه کړي، ډېره سخته ده چې دا مرستې ولس ته ورسېږي، دا مرستې اوس د اوبو هغه سربند ته ورته دي، چې ډېرې اوبه پرې سوري وي، خو د لارې په اوږدو کې له هر سوري څخه دا اوبه بېرته وځي او اصلي ځای ته بیا ډېرې کمې اوبه رسېږي او یا هېڅ نه رسېږي.

د افغانستان دولت

په دوو جبهو کې

دا لیکنه د ((قلموال)) جريدې پر ۱۳۸۶ ل کال د په (۱) مېنې کې خپره شوې ده.

د بن کنفرانس په توافقاتو او تر هغه وروسته پړاوونو کې د نړيوالې ټولنې او د افغانستان د حکومت يوه غټه اشتباه دا وه، چې ټوله توجه يې يوازې تر حکومت بهر مخالفينو (طالبانو) ته واړوله او هغه ډلې يې بېخي له ياده ووتلې، چې تر طالبانو دمخه يې افغان ولس ته خپله بدرنگه ماضي پرې ايښې وه او اوس د امريکايي ځواکونو په زور يو ځل بيا واک ته رسول شوې وې. دې کې هېڅ شک نه و، چې افغان ولس له طالبانو تر پوزې رسېدلی و، خو پخوانيو تنظيمونو په تېره بيا شمال ټلوالې هم د خلکو په څڼو کې گلونه نه وو ايښي، بلکې په کورنيو جگړو کې يې تر ټولو بد ريکارډ درلود. دولت او نړيواله ټولنه ورو ورو له ډنگ شويو طالبانو سره په جنگ کې پرېوتل. دولت د داخلي ريفورم او اصلاحاتو پر ځای د طالبانو پر ضد جگړې ته ترجيح ورکړه، څرنگه چې خلک د دولت له يو شمېر زورواکو جنگياليو څخه نا ارامه شول، نو طالبانو دخپل بهرني ملاتړ تر څنگ له دې حالت څخه هم ښه گټه پورته کړه او د زور او رضا له لارې يې د خلکو په منځ کې بيا ځالي جوړې کړې، پر کليوالي سيمو د بهرنيو ځواکونو بې

رحمه بمباری او د هغو په ترڅ کې د بې شمېره ملکي وگړو وژنه، د طالبانو تېر ته بڼه لاستی برابر کړ او هغوی یې له دولت څخه د ولس د لرې کولو په هیله کې تر ډېره حده بریالي کړل. له بلې خوا د طالبانو پخوانۍ مخالفې جبهې یا په څرگندو الفاظو پخوانۍ او اوسنۍ شمال تلووالې چې هر وخت یې د بهرنیو ځواکونو له موجودیت او لاسوهنې څخه د خپل ځان په ګټه کار اخیستی، له دې ترینګلي حالت څخه لا ګټه پورته کړه او په دولت کې یې خپل موقف لاپسې قوي کړ. ان تر دې پورې چې د دولت هر اصلاحي حرکت یې له وسلوال چیلنج او ګواښ سره مخامخ کړ. دوی له بهرنیو ځواکونو سره د ساختماني، اقتصادي او امنیتي قراردادونو او همدارنګه د دولت له څوکیو څخه د نامشروعو ګټو له لارې پر یوه ستر اقتصادي قوت بدل شول، اوس نه یوازې د یوه نظامي قوت په توګه مطرح دي، بلکې د اقتصادي ځواک په کار اچولو سره یې اجیرې رسنۍ هم په کرایه رانیولي او عامه ذهنیت هم اغوا کولای شي، غوره مثال یې څو رسمي او نا رسمي جنگیالي لکه دوستم، جرئت، امان الله ګذر او نور دي، چې د امنیتي کمپنیو په نامه یې خپلو او خپلوانو ته جوازونه اخیستي او په دې کمپنیو کې یې خپلې پخوانۍ ملېشې ځای پر ځای کړي، په دې ډول په اصطلاح، د خارجي کمپنیو ساتنه کوي او هغوی یې په مقابل کې موټي له پیسو ډکوي. په دې ډول ددې خلکو ملېشې هم خوندي شوې او په اصطلاح قانوني بڼه ورکړل شوې او پیسې هم ترلاسه شوې، د افغانستان په تېر دېرش کلن سیاسي بهیر کې وسلې او پیسې دوه هغه اساسي عناصر وو، چې د پوهې، اخلاقو، عدالت او حقوقو ځای یې نیولی دی. په همدې خاطر که جرئت، ګذر، دوستم او نور هر ډول عمل ته لاس اچوي، د خطر احساس نه کوي، نو که خلک له

دې اشخاصو څخه تر پوزې راشي، نو له طالبانو پرته د خلاصون بله هېڅ مرجع نه شته.

د دوو ولس د بنمنه عناصرو پر وړاندې د نړيوالې ټولنې دوه گونې چلند، افغانستان له داسې يوه سخت ناوړين سره مخامخولای شي چې تر تېرو ناوړينو به يې د خطر احتمال زيات وي. د بهرنيو ځواکونو او د افغانستان د دولت دا چلند، حکومت د ولس په عامه ذهنيت کې د بې باورۍ له بحران سره مخامخوي او مشکلات لپسې ژوروي. دې کې هم شک نه شته حکومت ددې پوره وس نه لري، چې پر يوه وخت له دواړو مضرو پديدو سره جگړه وکړي يوازېنۍ مرجع چې بايد له حکومت سره هراړخيزه پوځي او سياسي همکاري وکړي، هغه نړيواله ټولنه ده، چې د دولت داخلي مخالفين د دوی د الوتکو او تورو ترسيوري لاندې ژوند ته دوام ورکوي، نړيواله ټولنه چې په هلمند، زابل، کندهار او نورو سيمو کې د دولت د يوه مخالف وسلوال لپاره بې دوه پنځوس (۵۲B) الوتکې پورته کوي او د يوه طالب په خاطر ټول کلی له خاورو سره برابروي، ولې د هغه باغي قومندان پر ضد چې په شبرغان کې د حکومت والي کلابندوي او د وژلو هڅه يې کوي او د زرگونو افغانانو قاتل گڼل کېږي، د خپلو الوتکو تشه يوه گزمه نه ورلېږي؟ خو چې نړيوال ځواکونه او د افغانستان حکومت د نږدې او لرې زورور او کمزوري خطر تر منځ تفاوت ونه کړي او يا لږ تر لږه د دولت ټولو مخالفينو ته په يو نظر او موافقينو ته په يوه سترگه ونه گوري، ډېره مشکله ده، چې ددې مشورې سر پيدا شي، جنگ به همداسې دوام کوي د افغانستان ودانۍ به ورو ورو تباه کېږي او نړيوال ځواکونه به هم بالاخره د شوروي اتحاد د پوځونو پر برخليک اخته کېږي. هغه وخت بيا د شمال ټلوالې ملېشې دوی د ډوبېدو له

خطر سره نه شي ژغورلای، ځکه چې دا ملېشې، په لږ تغیر سره له
پخواني شوروي اتحاد سره هم ملګرې وې.

ناتو او ائتلاف ځواکونه او قومي تصفيه

دا ليکنه د «قلموال» جريدې پر ۱۳۸۶ ل کال په (۳) مه
گڼه کې چاپ شوې ده.

د ائتلاف او ناتو ځواکونه ورو ورو هغه حالت او عمل ته ورنږدې شوي چې د شوروي د پوځونو د يرغل پر مهال هغوی په پښتون مېشتو سيمو کې تر سره کاوه. شورويانو داسې فکر کاوه چې په افغانستان کې به د پښتون مېشتو سيمو د خپلو له لارې د افغاني ټولنې د واک عنعنوي سيستم بدل کړي او دوی به د خپلو څو تنو لاسپوڅو له لارې پر افغانستان واکمن شي، نو په همدې وجه يې په ټول افغانستان کې نږدې دوه نيم مليونه کورونه وړان کړل او سلامتي سيمې او ولسوالۍ يې له وگړو تشې کړې، ټول افغانستان خوپه تېره بيا کونې، تنگرهار، پکتيا، خوست، پکتیکا، کندهار، هلمند، فراه، زابل او نورې هغه سيمې وې، چې روسانو ډېرې زياتې خپلې، د ائتلاف او ناتو ځواکونه هم په قصدي يا نا قصدي ډول هغې مرحلې ته رسېدلي چې روسان په کې واقع وو. پرودونو بمباري، پر جنازو بمباري، د شپې له خوا پر کليو بمباري ټول هغه شباهتونه دي، چې د روسانو له چلندونو سره سمون خوري، په تېرو شپږو مياشتو کې لږ تر لږه لس زره کسان په جنوب او جنوب شرق کې د ژوند له نعمت نه بې برخې شوي، چې ددې مطلق اکثريت ملکي وگړي دي. سره له دې چې د ملکي وگړو پر وژنه د افغانستان ولسمشر حامد کرزي څو ځله خپله

ژوره خواشيني څرگنده او دناټو او ائتلاف ځواکونو ته يې خپله اندېښنه په ډاگه کړه، خو هغوی لکه چې په افغانستان کې هېڅ حکومت نه وي، د ولسمشر په خبره او اندېښنه سر نه گروي. ناټو او ائتلاف ځواکونه په حقيقت کې هغو خلکو ته د خپل عمل سزا ورکوي چې د اوسني دولت مشر حامد کرزي ته يې په ډېره مينه، اخلاص او اتفاق رايه ورکړې او دا عامه وژنه او قومي تصفيه دهمغه عمل «انعام» دی. که نړيوال ځواکونه او دهغوی کورني تالي ختي، مخبرين او جاسوسان پر دې فکر کې وي، چې د طالب او القاعده له نامه څخه په غلطې استفادې به د اکثريت دقومي تصفيا او عامه وړانۍ له لارې خپلو شومو هدفونو ته ورسېږي او کورني مخبرين به د پرديو په زور، ځان اکثريت او پر دولت واکمن کړي، نو دا خوب دې د افغانستان تېر تاريخ او د عوامو په اصطلاح اوبو ته تېر کړي، دچنگيز، هلاکو، انگرېز او روس پر وړاندې دې د افغانانو د جگړو تاريخ وگوري، هغوی هم ډېرې قومي وژنې وکړې، ډېر کله منارونه يې جوړ کړل، ډېر سرونه يې تر خاورو لاندې کړل، خوبيا هم په پای کې په خپله مات شول، داسې مات شول چې د ځان د راټولولو وس يې هم پيدا نه کړ. يو ځل بيا بهرنيو ځواکونو ته وايو، هغه څوک چې تاسو په غېږ کې نيولي او تاسو ته ناسم رپورټونه درکوي، دا اشخاص نه تاسو، نه افغانستان او نه دې نظام ته وفادار دي، دوی له روس او ايران سره د يارانې ډېر پخواني تارونه لري، دوی ستاسو له زور او ځواک څخه گټه پورته کوي، د خپلو او خپلو بادارانو د ارمانونو لپاره

کار کوي او که تاسې خپل چلندونه بدل نه کړئ، نو پریو ډېر ناوړه
برخلیک به مو اخته کړي.
وما علینا الالبلاغ

د شگونونکي سوحگونه د ژوند سوحگونه

دا لیکنه د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۶ ل کال په (۲) ځل
ځلې دهغې د سريزې توگه راغلې ده.

کله چې جاپان په دويمه نړيواله جگړه کې ماتې وخوړه او درانه
زيانونه ورته واوښتل، نو سم له لاسه ورسره د جاپان د بيارغونې
مساله مطرح شوه. دا چې بيا رغونه بايد له کومه ځايه پيل شي او
څه ډول پيل شي؟ په دې باب گرم بحثونه وشول، د جاپان په
پارلمان کې ځينو وکيلانو وويل، چې جاپان بايد زراعتي شي،
ځينو وويل جاپان بايد صنعتي شي، له دې لارې به هم جاپان اباد
شي او هم به د جگړې د ناوړين جبيره وشي، خو د پارلمان يو
وکيل وويل: «(جاپان بايد انساني شي)» «انساني په دې مانا چې
موږ بايد تر هرڅه دمخه تعليم ته توجه وکړو، کله چې موږ په
تعليمي ډگر کې زيات پرمختگ وکړو، هم خپل هېواد صنعتي او
هم زراعتي کولای شو، خو که علم ونه لرو، نه په زراعت او نه په
صنعت کې پرمختگ کولای شو» همغه و چې جاپان تر هر څه
دمخه او تر هر څه زيات تعليم ته پاملرنه وکړه، نن جاپان هغه
هېواد دی چې هېڅ نالوستی شخص نه لري، له همدې کبله د نړۍ
تر ټولو پرمختللی هېواد دی. دا چې په افغانستان کې ولې د
تعليم مخه نيول کېږي، ښوونځي تړل کېږي او سوځول کېږي، دا
څه تصادفي خبره نه ده، په افغانستان کې د جگړې اوربلوونکي

پر دې پوهېږي چې کله یو چا تعلیم وکړ، هغه د انسانیت او سړیتوب مدارجو ته رسېږي او کله چې څوک په انساني ارزښتونو سمبال شو، په هغه کې د زغم، تحمل او ښه ژوندانه روحیه پیاوړې کېږي او دا ډول اشخاص بیا په اسانۍ نه حاضرېږي، چې د چا په مقابل کې ناشعوري وسلواله جگړه وکړي. نو د افغانستان فزیکي دښمنان مخکې تر دې چې په یوه سیمه کې اساسي جگړه پیل کړي، فکر کوي هلته باید د جگړې لپاره ذهني محیط برابر کړي او د جنگ لپاره پراخه بشري قوه په پام کې ونیسي، کله چې په افغانستان کې د پخواني شوروي د یرغل پرمهال افغانانو جهاد او جنگ پیل کړ، نو یو شمېر بهرنیو او کورنیو کړیو افغانستان کې ښوونځي په ښه کړل، ښوونه او روزنه یې په کمونیستي رژیم پورې وتړله او دا یې له کفر او الحاد سره معادل وگڼله، سره له دې چې افغان ولس له زده کړې سره مینه لرله، خو د روسانو پر ضد د جگړې عامه روحیه دا وه چې ښوونځي باید وسوځول شي، په نتیجه کې په ټول افغانستان کې نږدې درې نیم زره ښوونځي ویجاړ او وسوځول شول او د نږدې اوه ملیونو افغانانو د زده کړې مخه ونیول شوه، ددې وقفې په نتیجه کې په هېواد کې داسې یو نالوستی قشر راوتوکېد، چې د تعلیم په انډول د وسلې له کلتور سره ډېر نږدې و. دا نسل بیا د یوې ارزانه بشري قوې او نسبتاً وړیا کارگر په توګه په پاکستان او ایران کې استخدام شو او د پردیو هېوادونو د مانیو په ابادونې یې خپله انرژي ولګوله. اوس یو ځل بیا یو شمېر ګاونډي هېوادونه په تېره بیا ایران او پاکستان غواړي له هغه زوړ فورمول څخه کار واخلي، یو ځل بیا زموږ پر

هېواد د تيارو لمن خوره او د رڼا لاره ډېر كړي. پاكستان پخوا د جهادي فعاليتونو په ترڅ كې د افغانستان ښوونځي تباړه كړل او دا ځل پاكستان او ايران دواړه په گډه غواړي د طالبې فعاليتونو په بهير كې د افغانستان ښوونځي يو ځل بيا د اور له كومي تېر كړي. طالبانو كه لږ عقل هم لرلای، نو له تېرې تجربې څخه يې بايد ښه پند اخيستی وای، نه يې بايد د پاكستان او نه يې هم د ايران هيلې پوره كړې وای، دوی ته يو ځل تجربه شوه، چې حكومت په څو طالبانو او ملايانو نه چلېږي، نو كه دوی چېرته د حكومت كولو ارمان لري، هم ښوونځي ورته پكار دي او كه ژوند كول غواړي، هم ښوونځي ورته په كار دي. د دنيا په تاريخ كې به ډېر كم مثالونه پيدا شي، چې كوم سياسي يا نظامي حركت دې د مكتب او تعليم مخالفت وكړي، موږ له نړيوالې ټولنې څخه هيله كوو چې د ښوونځيو د سوځولو په برخه كې د ايران او پاكستان د اوږدې ستراتيژۍ مخه ونيسي، له طالبانو څخه مو غوښتنه ده چې نور نو د رڼا مخالفت ونه كړي، د ښوونځيو له سوځولو لاس واخلي او زموږ معصوم كوچنيان پرېږدي، چې په ارامه د خپلې مور، خپل كلي، خپل جومات او خپل ښوونځي په لمن كې په مينه درس ولولي او خپل راتلونكي ته پانگه جوړه كړي.

هر څه رانه واخله خيال او فكر مې مه وژنه
دې كې مې وطن ته لوی تاوان ليدلی دی.

د نړيوالې ټولنې پاملرنه: د افغانانو لپاره يو طلايي چانس

دا ليکنه د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۶ ل کال په (۲)مه
گڼه کې چاپ شوې ده.

په نړۍ کې کمو ټولنو او ولسونو ته داسې يو چانس برابرېږي، چې د ټولې نړۍ په تېره بيا د شتمنو هېوادونو د پاملرنې وړ گرځي، پر افغانستان باندې د پخواني شوروي د يرغل پر مهال افغانستان ته د ټولې نړۍ د ځواکمنو هېوادونو پام را واوښت، خو هغه وخت نړۍ پر دوو قطبونو وېشل شوې وه او پوځي اندول په نړۍ کې نسبتاً برابر برېښېده. دې پوځي او سياسي اندول هغه وخت افغانستان ته ځکه زيات زيان ورساوه، چې هر يوه په افغانستان کې د خپلې خوښې نظام د راوستلو لپاره پوره پوځي امکانات رالېږل، دې کار جگړه اوږدوله او د افغانانو د بشري زيان کچه يې اوچتوله، د يوه اوږده، خونړي، نا اټکله او نا اندوله جنگ په نتيجه کې د جگړې يو لوری (شوروي پلو) کمزوری او له ماتې سره مخ شو. لويديزې او په اصطلاح ازادې نړۍ چې د شوروي په حذف سره په افغانستان کې خپل اصلي ارمانونه او تشويشونه بريالي او حل وگڼل، نواغانستان يې له څېرمه هېر کړ، همدا وخت پر افغانستان د تنظيمي گډوډۍ

یوه ترڅه خپه تحمیل شوه او ورپسې د طالبانو سخت دریځی او تريخ نظام واکمن شو، دې حالاتو لس کاله دوام وکړ او په نتیجه کې د افغانستان زیاتره شتمنۍ، فرهنگ او د اقتصاد شیره وزبښل شول، د طالبانو او امریکې د متحده ایالتونو تر منځ د ټکر په نتیجه کې د طالبانو نظام ړنگ شو، نو د نړیوالو پاملرنه یو ځل بیا افغانستان ته را واوښته، د نړۍ د پاملرنې له امله په افغانستان کې نه یوازې د سیاسي نظام رنګ بدل شو، بلکې د هېواد د فزیکي بیارغونې په برخه کې هم ډېر ګټور ګامونه پورته شول، خو دا ګامونه بیا هم دومره نه دي، چې د هېواد د خلکو ټولې هیلې او اړتیاوې دې خړوب کړي. د شمېرنو له مخې پر افغانستان باندې د شوروي د يرغل پر مهال د افغانستان پر خپلو شتمنیو سربېره، په مجموعي ډول (۹۵) ملیارده ډالره پخواني شوروي اتحاد او (۶۵) ملیارده ډالره د امریکا متحده ایالتونو او د هغو ملګرو، په افغانستان کې د جنګ د دوام لپاره لګولي دي، که ددې ټولو پیسو تخریبي ظرفیت محاسبه کړو، نو افغانستان ته یوازې په مالي برخه کې په سلګونو ملیارده ډالره زیان ور اوښتی دی. په تېرو شپږو کلونو کې د نړیوالې ټولنې د ټولې شوې مرستې یا وعدو کچه نږدې دېرشو ملیاردو ډالرو ته رسېږي، دا په داسې حال کې ده، چې ددې پیسو تر نیمايي زیاته برخه په یوه نه یو ډول بېرته د همدې مرستندویه هېوادونو او په هغو پورې تړلو موسساتو له خوا، له افغانستان څخه ایستل شوې او پاتې نیمايي یې هم د هېواد په داخل کې د پوره ټولنیزو او دولتي ظرفیتونو د نشتوالي له امله، په مناسب ډول نه ده لګول شوې. د

ځينو شمېرنو له مخې افغانستان لږ تر لږه دوه سوه ميليارده ډالرو ته اړتيا لري، چې له جگړې راپيدا شوي ټول ټپونه پرې ورغول شي او د ټولنې اساسي فزيکي او فرهنگي جوړښت پرې جوړ شي. خو له دې سره سره د نړۍ له خوا چې کومې مرستې همدا اوس افغانستان ته ورکړل شوي، که دا هم په سمه بڼه او کيفيت لگول شوې وای، د نوې رغونې لپاره به يې اساساً بڼه کار ورکړی وای. که چېرته په هېواد کې جگړه له منځه تللې وای او دجنگ نوې څپې نه وای راتوکېدلې نو کېدی شول، چې په حکومت کې د هغو کسانو لمن هم ژر ټوله شوې وای چې همدا اوس يې په نامشروع توگه د حکومت د واک او ځواک اساسي رگونه نيولي او لا هم گډوډي ټوکوي او د نور امتياز په لټه کې دي. اوس په افغانستان کې په حقيقت کې دوه ډلې د بې ثباتۍ لپاره سخت لېوال دي، يوه ډله د طالبانو تحريک دی، چې په ښکاره او څرگند ډول يې د حکومت او ټولې نړۍ په مقابل کې جگړه پيل کړې او بله د حکومت په داخل کې يو شمېر هغه ډلې دي، چې له روسيې، ايران او ځينو نورو هېوادونو سره خواره اړيکي لري او په اوسنۍ سياسي ترمينالوژۍ کې «د ملي جبهې» په نوم نومول شوې ده. د طالبانو او ددې ډلې د مخالفت توپير دادی، چې دوی د نړيوالې ټولنې له مرستو څخه برخمن دي، هم د حکومت امتيازات اخلي، هم د نړيوالې ټولنې د دوستۍ وياړ لري او هم د هغوی پر وړاندې، په پټو غونډو او ناستو کې، د ايران او روسيې له هيلو سره سم حرکت کوي، دوی له همغې مېډيا څخه چې د غرب په تېره بيا د امريکا د متحده ايالتونو په مالي لگښت ميدان ته راوتلې، د ايران

د کلتوري يرغل، مذهبي او سياسي اهدافو لپاره کار اخلي او هم د
تصنعي ديموکراسۍ په بنودلو سره ځان د طالبانو د مخالفينو په
توگه څرگندوي او امريکا ته ځان نږدې کوي، په نتيجه کې دواړه
ډلې هم طالبان او هم پخواني شمال ټلواله (اوسنۍ ملي جبهه) دواړه
د هېواد په بې ثباتۍ کې د اساسي عاملينو په توگه کار کوي. دا
دواړه يوه د هېواد په جنوب او بله په شمال کې سوله او ثبات گواښي،
د شمال ټلوالې د خطر امکاناتو ته بايد په دې هم زيات پام وشي،
چې د دوی خطر ډېر نږدې دی. د طالبانو او شمال ټلوالې د نامشروع
حرکتونو په نتيجه کې کېدای شي زموږ هېواد يو ځل بيا له سياسي
بحران سره مخامخ شي او که حالت همداسې په منفي ډول دوام
وکړي، ددې امکان شته چې د نړۍ يو شمېر هېوادونه ورو ورو له
افغانستان څخه خپلې پېښې سپکې کړي، دا احتمال هم شته چې
گاونډي هېوادونه په تېره بيا پاکستان له غربي نړۍ سره موافقې ته
ورسېږي او د افغانستان سياسي برخليک يو ځل بيا پاکستان ته ور
حواله کړي، پاکستان غربي نړۍ ته په ذهن کې دا خبره کېښولې، چې
د لوديزې نړۍ د گټو د خونديتوب په تضمين د افغانستان د
سياسي ادارې او کنترول وس لري، نو په دې وجه به پاکستان د يوه
احتمال په توگه د پخوا په څېر هم د غربي نړۍ مرستې تر لاسه کړي او
هم به د افغانستان پر برخليک لوبې وکړي او دا هغه حالت دی، چې
تر دې د مخه يو ځل په افغانستان کې پېښ شوی و. کېدای شي د
پاکستان اصلي چارواکي په دې محاسبه کې تېروتي وي، ځکه که
نړيوال ځواکونه له افغانستان څخه ووځي او نړۍ يوځل بيا

افغانستان هېر کړي. افغانستان به يو ځل بيا د سيمه ييزو ځواکمنو هېوادونو د سيالۍ پر ډگر بدل شي، دا ځل ايران په سيمه کې هغه هېواد دی چې تر پخواني حالته ډېر غښتلی او د اتومي وسلو د درلودلو په درشل کې دی، په افغانستان کې يې هر اړخيزې مذهبي، سياسي او ژبنۍ ريښې ځغلولي او د يو شمېر اقليتونو د حقوقو مدعيان يې هم په لوړه بيه رانيولي، روسيه هم يو ځل بيا د يوه غښتلي پوځي او اقتصادي قوت په توگه څرگندېږي، چين او هند د سيمي غټ اقتصادي قوتونه دي. په دې سيمه ييزو قوتونو کې روسيه، هند او ايران د پاکستان اساسي سيالان دي، هېڅکله هم دې ته حاضر نه دي، چې په افغانستان کې د پاکستان پراخ نفوذ وزغمي، په نتيجه کې به يو شمېر پاکستان ضد ډلې او قوتونه منسجم کړي او په افغانستان کې به يو ځل بيا داسې جگړه پيل شي چې دا ځل کېدای شي، د هېواد سياسي هويت او ځمکنۍ بشپړتيا هم له گواښ سره مخامخ کړي، نو اوس د ټولو هېوادپالو افغانانو دا دنده ده، چې په دقيق ډول د هېواد کورني او بهرني دښمنان تشخيص کړي، د هغوی له نيتونو، توطيو او حرکتونو څخه ټول هېوادوال خبر کړي او د هغو مخه ونيسي. د نړيوالې ټولنې له دغې پاملرنې څخه چې اوس يې افغانستان ته لري، بايد تر خپلې وروستۍ کچې گټه پورته کړي، له دې حالت څخه بايد داسې گټه واخيستل شي، چې د افغانستان ټول ټپونه پرې ورغول شي او مهم ضرورتونه پرې پوره کړي، افغانستان بايد په خپلو پښو ودرېږي، له گاونډيو سره په واک و ځواک کې برابر شي آن تر دې چې په هر ډگر

کې دخپلو گټو د ساتنې او پالنې وس لري، موږ بايد د خپلو
گاونډيو همېشني گواښ ته همېشه متوجه اوسو، د تل لپاره پر
پرديو مرستو ډډه ونه لگوو، د نړيوالو مرستې، کومکونه او خواکونه
به همېشه نه وي، خو زموږ د گاونډيو رقابتونه او گواښونه کېدی
شي، همېشه وي او په تېره بيا تر هغه وخته پورې چې موږ کمزوري
يو.

احمدي نژاد په افغانستان کې نژادي پارونې کوي

دا لیکنه د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۶ ل کال په (۲)مه
گڼه کې چاپ شوې ده.

د ایران د اخوندانو
رژیم چې داسلامي
جمهوریت تر چتر
لاندې د اسلام په
نامه جوړ شوی ،
په حقیقت او
ماهیت کې د اسلام
روح نه تمثیلوي.
دوی هم لکه د یو
شمېر نورو سیاسي
ملایانو په څېر دین

او مذهب د خپلو سیاسي اهدافو د خونديتوب وسیله گرځولې،
خپلو مخالفینو ته یې له دین او مذهب څخه یو لاځواکه منطق جوړ
کړی او خپل مشروع او نا مشروع مخالفین پرې له منځه وړي. په

شرقي ټولنو په تېره بيا په اسلامي نړۍ کې ځينو ډلو د دين د احكامو خلاف له دين څخه يوه داسې وسيله جوړه كړې، چې كه هر سياسي گروپ په پيل كې ونيوله، نو د همغه شوه او خپل مخالف پرې په اسانۍ سره وهلاي او ټكولای شي. د ايران اخوندانو هم په پيل كې اسلام جر كړی (نيولی) دی، خو په اسلام كې هم دوی ټول اسلام ته نه، بلكې يوازې جعفري فقهې يا شيعه مذهب ته ترجيح وركوي. د ايران شيعه اخوندان غواړي په نورو اسلامي هېوادونو كې د شيعه اقليتونو له لارې خپله مذهبي پراختيا او د هغې تر چتر لاندې خپله فاشيستي نظريه او هيله بري ته ورسوي. دوی د ايران له طبيعي منابعو نه په گټې اخيستو سره غواړي په نورو هېوادونو كې شيعه لږكي د خپلو حكومتونو پر ضد راوپاروي او هلته سياسي او ټولنيزه بې ثباتي رامنځته كړي. دوی په لبنان، عراق، افغانستان او ځينې نورو هېوادونو كې همدا اوس دا جنگ گرم ساتلی او په ځينو هغو هېوادونو كې چې شيعه گان په كې نه شته هلته بيا د فارسي ژبې د پراختيا او كلتوري يووالي تر نامه لاندې خپل فعاليتونه كوي، لكه تاجكستان او د منځنۍ اسيا ځيني نور هېوادونه. ايران په افغانستان كې د جهاد په كلونو كې د اهل تشيع اته بېلابېلې ډلې جوړې كړې او بيا يې د «حزب وحدت اسلامي افغانستان» په نامه سره متحدې كړې، دا ډلې اوس كله سره بېلې او كله سره يو ځای وي، ريموټ كنټرول يې د ايران په لاس كې دی، راتېلول او بېلول يې د ايران له خوا كېږي، القاب، تخلصونه او نومونه يې د ايران له خوا ټاكل كېږي، چاته شيخ، چاته اخند، چاته

حجة الاسلام او چا ته ايت الله لقبونه او رتبې ورکول کېږي، ډيرې، تورې لونگۍ او سليقې يې په ايران کې ډيزاينېږي او بيا افغانستان ته صادرېږي، چا ته د قم مدرسې جوړوي، چا ته «خيابانونه» چا ته «دانشگاوي» او چا ته هم «استانونه»، چا ته «تلويزونونه» او چا ته «کوثر»، «نور»، «نورين» او «تمدن» خو دا ټول داستانونه چې گورې سر يې دلته او بېخ يې ايران ته رسي. د افغانستان په حکومت کې هم د پاکستان ځای اوس ايران نيولی، ايران که هر څه وغواړي کولای يې شي، حتی حکومت يې له ډاره امريکايانو ته هم نه شي ويلای، کله چې ایرانی وسله ونيول شي، نو بيا د حکومت ځيني ايران پلوه ډنډورچيان وايي، چې دا نو په «تور بازار» کې نيول شوې، له دې څخه معلومېږي، چې يوازې د ايران وسله په تور بازار کې اخيستل شوې او بيا دلته خرڅېږي او د نورو ټولو هېوادونو وسلې په «سپين بازار» کې ايران اوس په هرات، باميان، ميدان وردک، کابل، غزني، فراه، نيمروز، بلخ او نورو ولايتونو کې د مذهب تر چتر لاندې پراخ نژادي کمپاين پيل

کړی، خپلو پلويانو ته پيسې، وسلې او امکانات لېږي، چې هم په حکومت کې حساسې سياسي څوکۍ ترلاسه کړي، هم ځمکې راويسي، هم ځان ته مخصوص ښارگوټي جوړ

کړي، چې سبا ته د ایران د سیاسي اهدافو لپاره ښه وسایل برابر شي. که د افغانستان حکومت په ملي کچه د ایران د لاسوهنې مخه ونه نیسي، نو یو وخت به افغانان د ایران د هراړخیز یرغل د دفعې او رفعې لپاره ډېره زیاته قرباني ورکړي او د شوروي تر یرغل به هم افغانستان ته په زیاته او درنه بیه پریوزي.

د مذهب د عوه دې پرې ږده سړي خوره
ستا د عوه هله صحیح ده چې انسان شي.

د افغانستان اساسي قانون او انتخابات

دا لیکنه په کابل کې د ودان افغانستان د موسسې له خوا
د انتخاباتو په اړه په یوه جوړ شوي سیمینار کې اورول
شوې او هم په رڼا مجله کې چاپ شوې ده.

د انتخاباتو قانونیت: په افغانسان کې د انتخاباتو د
قانونیت تر ټولو غټه او معتبره سرچینه د افغانستان اساسي قانون
دی. ددې قانون (۴، ۳۳، ۶۰، ۶۱، ۶۲، ۶۷، ۸۳، ۸۴، ۸۵) ماده په
مستقیم او نامستقیم ډول د انتخاباتو او د هغو د څرنگوالي یادونه
کوي:

۴ مه ماده: په افغانستان کې ملي حاکمیت په ملت پورې
اړه لري، چې په مستقیم ډول یې په خپله یا یې استازو له لارې
عملي کوي.

۳۳ مه ماده: د افغانستان اتباع د انتخابولو او انتخابېدلو
حق لري.

۶۰ مه ماده: د جمهوري ریاست کاندید د خپلو مرستیالانو
نومونه د ځان له کاندیدولو سره یو ځای ملت ته اعلاموي.

٦١ مه ماده: جمهور رئیس د رایې ورکوونکیو د ازادو،
عمومي، پټو او مستقیمو رایو له لارې په سلو کې تر پنځوسو زیاتو
رایو په ترلاسه کولو انتخابېږي.

• د جمهور رئیس وظیفه تر انتخاباتو وروسته د پنځم کال
د غبرګولي په لومړۍ نېټه پای ته رسېږي.
• د جمهور رئیس د کار تر پای ته رسېدو دمخه د نوي
جمهور رئیس د ټاکلو لپاره انتخابات له دېرشو تر شپېتو ورځو
پورې موده کې کېږي.

• که چېرې په لومړي پړاو کې له کانديدانو څخه یو هم
ونه کړای شي چې په سلو کې تر پنځوسو زیاتې رایې ترلاسه
کړي، انتخابات د دوهم ځل لپاره د انتخاباتو نتایجو د نېټې تر
اعلان وروسته د دوو اوونیو په اوږدو کې تر سره کېږي، دا
ځل هغه دوه تنه کانديدان په انتخاباتو کې برخه اخلي چې
په لومړي پړاو کې یې تر ټولو زیاتې رایې ترلاسه کړې وي.

• د انتخاباتو په دویم پړاو کې هغه څوک چې د رایو
اکثریت ترلاسه کړي، جمهور رئیس ګڼل کېږي.

• که چېرې د جمهوري ریاست یو کانديد د رای ګیری
د لومړي یا دویم پړاو په جریان او یا تر انتخاباتو وروسته او یا
د انتخاباتو د نتایجو له اعلان څخه پخوا مړ شي، نوي
انتخابات د قانون له حکمونو سره سم کېږي.

٦٢ مه ماده: څوک چې جمهوري ریاست ته
کانديدېږي، باید د لاندنیو شرطونو لرونکی وي:

- ۱- د افغانستان تبعه، مسلمان، له افغان مور او پلار څخه زېږېدلی وي او د بل هېواد تابعیت ونلري.
 - ۲- د کاندیدو پر ورځ یې عمر تر څلوېښتو کلونو لږ نه وي.
 - ۳- د محکمې له خوا د بشري ضد جرمونو او جنایت په ارتکاب او یا له مدني حقوقو څخه په محرومۍ محکوم شوی نه وي.
- هېڅ شخص نشي کولای له دوو دورو زیات د جمهور رئیس په توګه وټاکل شي.
 - په دې ماده کې راغلی حکم د جمهور رئیس د مرستیالانو په برخه کې هم تطبیقېږي.
- ۶۷ مه ماده: • د جمهور رئیس د استعفی، عزل، مړینې او یا په صعب العلاج ناروغۍ د اخته کېدلو په صورت کې چې د وظیفې د اجرا مخه نیسي د جمهور رئیس لومړی مرستیال د جمهور رئیس واکونه او وظایف په غاړه اخلي.
- جمهور رئیس خپله استعفی په خپله ملي شورا ته اعلاموي.
 - د صعب العلاج ناروغۍ تثبیت د هغه طبي هیئت له خوا کېږي چې ستره محکمه یې ټاکي.
 - په داسې حالاتو کې د نوي جمهور رئیس د ټاکلو لپاره په درې میاشتو کې دننه ددې اساسي قانون د یوشپېتمې مادې له حکم سره سم انتخابات کېږي.

• د جمهور رئیس مرستیالان ددې اساسي قانون له حکمونو سره سم کولای شي ځان جمهوري ریاست ته کاندید کړي.

۸۳ مه ماده: د ولسي جرگې غړي د خلکو د ازادو، عمومي، پټو او مستقیمو انتخاباتو له لارې انتخابېږي.

• د ولسي جرگې د کار دوره د پنځم کال د چنگاښ په لومړۍ نېټه د انتخاباتو د اعلان څخه وروسته پای ته رسېږي او نوې شورا په کار پیل کوي.

• د ولسي جرگې د دورې تر ختمېدو دمخه له دېرشو څخه تر شپږتو ورځو پورې موده کې د ولسي جرگې د غړو انتخابات کېږي.

• د ولسي جرگې د غړيو شمېر د هرې حوزې د نفوسو د شمېر په تناسب زیات نه زیات تر (۲۵۰) کسانو پورې دی.

• انتخاباتو په قانون کې باید داسې تدبیرونه ونيول شي چې انتخاباتي نظام د افغانستان د ټولو خلکو لپاره عمومي او عادلانه استازیتوب تامین کړي او د نفوسو په تناسب دې له هر ولایت څخه په اوسط ډول لږ تر لږه دوه بنځینه وکیلې په ولسي جرگه کې غړیتوب ترلاسه کړي.

۸۴ مه ماده: • د مشرانو جرگې غړي په لاندې ډول انتخاب او ټاکل کېږي.

۱- دهرې ولایتي جرگې له غړيو څخه یو تن دمربوطې جرگې په انتخاب، د څلورو کلونو لپاره.

۲- د هر ولايت د ولسواليو د جرگو له غړيو څخه يو تن،
دمربوطو جرگو په انتخاب، د دريو کلونو لپاره.

۳- پاتې درېيمه برخه غړي دمعلولينو او معيوبينو د دوو تنو
او کوچيانو د دوو تنو استازيو په گډون د هېواد له خبرو او
تجربه لرونکو کسانو څخه د پنځو کلونو لپاره دجمهور رئيس
له خوا ټاکل کېږي.

• جمهور رئيس له دې اشخاصو څخه په سلو کې پنځوس
بڼځې ټاکي.

• هغه شخص چې د مشرانو جرگې د غړي په توگه
انتخابېږي، په مربوطه جرگه کې خپل غړيتوب له لاسه
ورکوي او دده پر ځای د قانون له حکمونو سره سم بل
شخص ټاکل کېږي.

۸۵مه ماده: دا ماده د ملي شورا دغړيتوب لپاره د
کانديدانو شرايط په ښوته کوي. د ولسي جرگې لپاره د عمر
(۲۵) کاله او د مشرانو جرگې لپاره (۳۵) کاله قيدوي.

۸۶ مه ماده: د ملي شورا د غړيو انتخاباتي وسيتې، د
انتخاباتو د څارنې خپلواک کميسيون له خوا د قانون له
حکمونو سره سم خپل کېږي.

دغه راز د اساسي قانون (۸۷، ۸۸، ۸۹، ۹۲، ۹۷، ۱۰۰) ماده
د ولسي جرگې د داخلي چارو لپاره انتخاباتي عناصر لري.
د اساسي قانون شپږم فصل، ۱۱۰ مه ماده د لويې جرگې
په باب ده، په دې ماده کې راغلي چې لويه جرگه دملې

شورا له غړيو او د ولايتونو او ولسواليو د جرگو له رئيسانو جوړېږي.

۱۳۸ مه ماده: د ولايتي جرگو په باب ده.

دغه راز په اساسي قانون کې په ځينو نورو ځايونو کې هم په ضمني او تلمیحي ډول د انتخاباتو او يا د انتخابي جرگو د جوړښت او په هغو کې د رایو څرنگوالي ته اشاره شوې ده.

د افغانستان تر اساسي قانون وروسته دقانونيت بله مرجع د انتخاباتو هغه قانون دی، چې د انتخاباتو د خپلواک کميسيون له خوا جوړ شوی او دې اساسي قانون کې يې د جوړېدو سپارښتنه شوې: دې قانون په (۱۱) څپرکو او (۶۹) مادو کې د انتخاباتو څرنگوالی رانغاړلی دی. دا قانون اوس په ولسي جرگې کې تر کتنې او څيړنې لاندې دی.

د انتخاباتو مشروعيت: د انتخاباتو تر قانونيت وروسته بل مهم ټکی چې د انتخاباتو لپاره ډېر مهم دی، هغه د ټاکنو مشروعيت دی. د ټاکنو د مشروعيت لپاره دغه لاندې څو ټکي ډېر مهم دي:

• د انتخاباتي کميسيون ناپېيلتوب: کوم شی چې د انتخاباتو د مشروعيت لپاره مهم دی، هغه دادی چې د انتخاباتو ناظمين بايد يې طرفه، ناپېيلي او ناګوندي اشخاص وي، چې د ټولو کانديدانو د باور وړ وګرځي.

• شفافیت: بل ټکی چې د انتخاباتو د مشروعیت لپاره مهم دی، هغه د انتخاباتو د پروسې یا بهیر شفافیت دی، هر ډول، ابهام، شک او د پوښتنو نه ځوابونه د انتخاباتو مشروعیت ته زیان رسوي.

• درایو کمیت: د رایو وړ اشخاصو او رایو ورکوونکو د شمېر زیاتوالی د انتخاباتو له مشروعیت سره مستقیمه رابطه لري، خومره چې د ثبت شویو اشخاصو او رایه ورکوونکو شمېر زیات وي، همغومره پر پروسې د خلکو د باور څرگندويي کوي او د ټاکنو مشروعیت قوي کېږي.

• د امکاناتو متوازن او متناسب وېش: که چېرې د انتخاباتو چارواکي ټولو سیمو ته انتخاباتي امکانات په متوازن او متناسب ډول ونه وېشي، نو طبعاً یوه خوا یا ځینې کاندیدان په کې زیان ویني، عدالت نه رامنځته کېږي او دا کار د ځینو خلکو د نارضايتۍ سبب ګرځي.

• د شکایتونو اورېدنه او ځوابونه: د انتخاباتو په بهیر کې او د نتیجه تر اعلان وروسته که د معترضینو غوښتنو او شکایتونو ته معقول ځواب ور نه کړای شي او د هغوی مشروع غوښتنې او پوښتنې په سم ډول ځواب نه شي، نو طبعاً د انتخاباتو مشروعیت ته زیان رسېږي. د پورتنیو یادو ټکو ترڅنګ یو شمېر نور مسایل هم شته، چې د انتخاباتو مشروعیت ته ګټه او زیان رسولای شي، په مجموعي ډول

معمولاً همغه انتخابات بريالي او درست کېدل کېږي، چې قانونيت، شفافيت او مشروعيت ولري.

انتخاباتي سيستمونه

په نړۍ کې له بېلابېلو انتخاباتي سيستمونو څخه ګټه اخيستل کېږي، دا حتمي نه ده، چې هر انتخاباتي سيستم دې د هرې ټولنې او هېواد لپاره ښه وي، يو انتخاباتي سيستم په يو هېواد کې ډېر ګټور وي، خو په بل کې نه وي، اصلاً د يوه انتخاباتي سيستم دنده داده چې د خلکو رايه په دولت کې په متناسبه توګه په استازيتوب بدله کړي، يانې، سياسي، سيمه ييز، جنسي، نژادي، قومي، اقتصادي، تعليمي، تحصيلي، مسلکي، مذهبي، عمري، اداري او نور استازيتوبونه يا نمايندګۍ. يو سيستم په يوه ټولنه او بل په بله ټولنه کې ښه نتيجه ورکوي، داسې هم شوي، چې له يوه واحد سيستم څخه په يوه ټولنه کې ګوندونه او په بله کې ازاد کانديدان ښه ګټه پورته کړي، لکه جاپان او اردن دواړه له يوې واحدې نه انتقالېدونکې رايې (SNTV) څخه کار اخلي خو په جاپان کې سياسي ګوندونه او په اردن کې خپلواک کانديدان له دې ډول سيستم څخه د ځان لپاره ډېره ګټه اخلي.

دلته به د ځينو انتخاباتي سيستمونو يادونه وکړو او وروسته به يې پر ګټو او زيانونو هم رڼا واچوو:

۱- د واحدې نه انتقالېدونکې رایې سیستم: (SNTV)
Single Non Transferable Vote په دې سیستم کې یو رایه ورکوونکی حق لري د کاندیدانو په ډله کې یوازې یوه کاندید ته رایه ورکړي، دا رایه به پټه، سري، مستقیمه او نه انتقالېدونکې وي، یانې کاندید د نتیجو تر اعلان وروسته او دمخه حق نه لري، چې دا رایه بل کاندید ته انتقال کړي.

۲- د ټاکنو اکثریتي سیستم:

دا ډول سیستم یوه واحد حوزه لري، یانې هره حوزه یوه څوکۍ لري، د ساري په توګه د افغانستان ولسي جرګه (۲۴۹) څوکۍ لري، دا پر (۲۴۹) حوزو وېشل کېږي، په هره حوزه کې چې هر چا تر ټولو زیاتې رایې وګټلې، هماغه ګټونکی ګڼل کېږي، په دې سیستم کې هم له واحدې نه انتقالېدونکې رایې څخه کار اخیستل کېږي.

۳- د متناسبې نمایندګۍ د لست سیستم

(Proportional Representation list System):

هره سیاسي ډله او ګروپ د خپل لست د رایو په تناسب په ولسي جرګه کې څوکۍ ترلاسه کوي او رایې نه ضایع کېږي. د ساري په توګه په یوه ولایت یا حوزه کې (۱۰) څوکۍ دي، که یو لست د ټولو رایو ۳۰٪ پوره کړي، نو درې څوکۍ به په دې ولایت کې ترلاسه کوي.

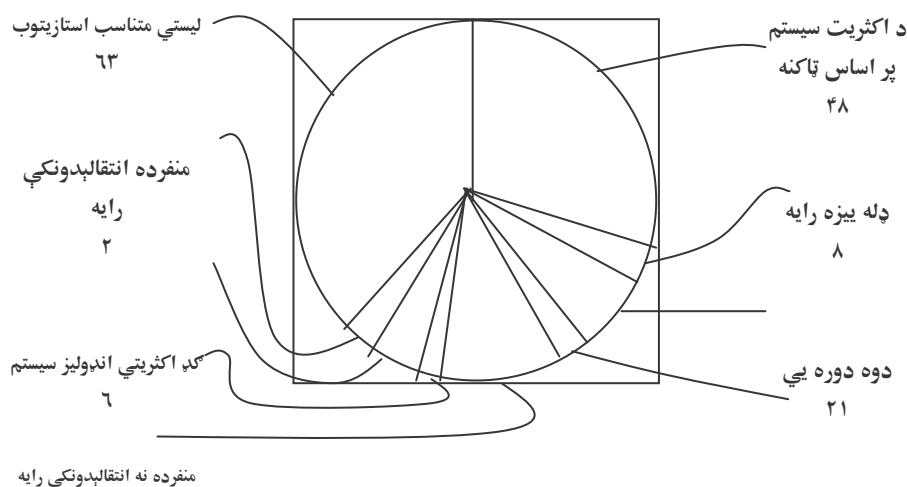
۴- مخلوط یا مختلط سیستم:

دا د واحدې نه انتقالېدونکې رایې او د سیاسي ګوندونو د استازیتوب له متناسب لست څخه منځته راځي، لکه که په افغانستان کې د ولسي جرګې نیمایي څوکۍ په موجوده یا تېر سیستم او نیمې هم د سیاسي ګوندونو له لستونو څخه انتخاب شي.

ددې ترڅنګ د واحدې نه انتقالېدونکې رایې په سیستم کې د تعدیل یوه بله بڼه هم شته، د ساري په توګه په افغانستان کې د لویو ولایتونو څوکۍ پر څو وړو حوزو ووېشل شي. دغه راز د ملي لست سیستم هم شته چې ټول هېواد یوه حوزه وي، هر ائتلاف چې څومره رایې وګټي، همغومره څوکۍ به اخلي. اوس دنړۍ په بېلا بېلو هېوادونو کې له پورتنیو انتخاباتي سیستمونو څخه ګټه اخیستل کېږي، دا سیستمونه اکثره د پارلماني څوکیو لپاره کارول کېږي، خو په ریاستي سیستمونو کې چې ولس نېغ په نېغه ولسمشر ټاکي، له واحدې نه انتقالېدونکې رایې څخه زیات کار اخیستل کېږي او نتیجه د اکثریت پر بنسټ اعلانېږي.

خو له دې سیستمونو څخه زیاتره په پارلماني او نورو شورایي انتخاباتو کې ګټه اخیستل کېږي. د نړۍ په کچه د رایو د سیستمونو د کمیت څرنګوالی په دې جوړښت کې وګورئ!

په نړۍ کې استعمالېدونکي انتخاباتي سیستمونه (د ملي شوراګانو او ولسي جرګو لپاره)

اوس دهر سیستم ګټې او زیانونه په لنډه توګه یادوو، البته دا ټکی هم د یادونې وړ دی، چې دهرې ټولنې لپاره دهغې دسیاسي، اقتصادي، ټولنیزو، قومي او مذهبي مناسباتو په پام کې نیولو سره یو یو سیستم ګټور تمامېږي، نه هر سیستم د همدې ټولنې لپاره، داسې هم کېدی شي، چې یو سیستم په یوه دوره کې ګټور وي، خو بله کې نه، یا هم برعکس.

۱- د واحدې نه انتقالېدونکې رایې سیستم
ګټې، نیمګړتیاوې او زیانونه:

الف- ګټې:

- رایه په مستقیم ډول د رایه ورکوونکي په خوښه د خپلې خوښې کاندید ته ورکول کېږي.
- ازاد کاندیدان په کې د بري زیات چانس لري.
- د زر او زور خاوندان په کې تر یوې څوکۍ د زیاتو څوکیو د ګټې چانس نه لري.
- د قومي، مذهبي لږکیو د بري چانس هم په کې زیاتېږي.
- انتخابات یې هم نسبتاً اسانه، لګښت یې کم او د شمېرنې کار یې اسان دی.
- سیاسي ډلې په اسانۍ نه شي کولای د انتخاباتو بهیر او د څوکیو شمېر تر خپل کنټرول لاندې راولي.

ب - نیمګړتیاوې او زیانونه:

- د ډېرو زیاتو رایو د ضایع کېدو احتمال شته.
- کېدای شي اقلیت رایه ورکوونکي انتخابات وګټي او اکثریت یې بایلي چې دا بیا پر خپل ځای د انتخاباتو مشروعیت زیانمنوي.
- مشروع سیاسي ګوندونه هم په کې وده نه شي کولای او زیاتې څوکۍ نه شي ګټلای.

- د زیاتو او کمو رایو د بریالیو کاندیدانو ترمنځ د رایو وزن له منځه ځي.
 - د بېلابېلو حوزو د بریالیو او ناکامو کاندیدانو د رایو د شمېر تضاد ښکاره کوي.
 - مانا دا چې په یوه حوزه کې یو شخص په شل زره رایو ناکام او په بله حوزه کې یو کاندید په دوه زره رایو بریالی دی.
 - د تصادفي اشخاصو د بریالیتوب چانس هم زیاتوي او په دې ډول د لست د اوږدوالي سبب کېږي او داسې نورې نیمګړتیاوې.
 - له داسې اشخاصو څخه جوړ شوی پارلمان هېواد ته سیاسي لوری نه شي ورکولای.
- ۲- د ټاکنو اکثریتي سیستم:
- الف- ګټې: دا یو ښه سیستم دی، ځکه چې په هره حوزه کې د همدې واحدې نه انتقالېدونکې رایې په واسطه د اکثریت رایې اخیستونکي ګټونکي بلل کېږي.
- که په دې سیستم کې اکثریت پنځوس + یو وي نو عدالت نور هم تامینېږي.
 - په دې سیستم کې هغه ګوندونه چې د ټول هېواد په کچه نفوذ ولري ډېره ګټه کوي.
- دهېوادني او ګوندي نفوذ پر اساس پارلمان یو لاس او منسجمه ښه خپلوي.

ب - نیمګړتیاوې او زیانونه:

- ازاد کاندیدان په دې ډول ټاکنو کې د بري کم چانس لري.
- دقومي او مذهبي لږکیو چانس هم کمېږي.
- که پرېکړه د نسبي اکثریت پر بنسټ وشي، نو بیا هم د ډېرو رایو د ضایع کېدو احتمال شته.

۳- د متناسبې نمایندګۍ د لېست سیستم:

- الف- ګټې: • د رایو د ضایع کېدو مخه نیول کېږي.
 - هر څوک د خپل کمیت په انډول پارلمان ته لاره پیدا کوي.
 - سیاسي ګوندونه په کې زیات غوږېږي.
 - اکثریت په کې د اکثریت او اقلیت په کې د اقلیت په انډول څوکۍ اخلي.
 - ب- نیمګړتیاوې زیانونه: • ازاد کاندیدان په کې په اسانۍ څوکۍ نه شي ترلاسه کولای.
 - که نا مشروع ګوندونه په ټولنه کې وي، نو دا پروسه د ځان په ګټه خرڅولای شي.
- ### ۴- مخلوط یا مختلط سیستم:
- الف- ګټې: • ګوندونو ته په کې هم د ګټې چانس شته.
 - ازادو کاندیدانو ته هم.

- تر يوه حده د رايو د ضايع کېدو مخه نيول کېدی شي.
 - ب- زيانونه: • ګوندونه به هم خپلو اختصاصي څوکیو ته کانديدان ودروي او هم به د ازادو کانديدانو څوکیو ته!
 - د ازادو او ګوندي کانديدانو تفکيک سخت دی.
 - مخکې تر مخکې ګوندونو ته يو ډول امتياز دی.
- د پورتنیو سیستمونو ترڅنګ د ملي لېست سیستم هم بد نه برېښي، خو هغه هم د ټول هېواد په کچه خپلې ګټې او زیانونه لري. دا چې ټول هېواد يوه واحده حوزه وي، ګټې يې دا دي چې د څوکیو د وېش مسله له منځه ځي او عدالت تامینېږي، خو په دې سیستم کې له سراسري ګوندونو پرته ازاد او محلي کانديدان وده او کمپاین نه شي کولای او ګټونکي کانديدان به هم د خپلو موکلینو پر وړاندې د مسولیت احساس ونه کړي.

د افغانستان تېرو پارلماني ټاکنو ته يوه کتنه:

- تر څلوېښتو کلونو وروسته په افغانستان کې پارلماني ټاکنې وشوې، دې ټاکنو طبعاً برياوې او نیمګړتیاوې لرلې، دلته يې په لنډيز سره دواړو ته اشاره کوو.
- الف – برياوې او ګټې: • خلکو په خپله خوښه په مستقیمه او سري توګه د خپلې خوښې کانديدانو ته رایه ورکړه.

- تر نیمایي زیات هغه کاندیدان بریالي شوي، چې ولس غوښتل.
- د ټولنې د بېلابېلو قشرونو یوه نسبي نمایندګي تمثیل شوه.
- یو زیات شمېر ازادو کاندیدانو هم پارلمان ته لاره پیدا کړه.
- خلکو د انتخاباتو یوه ښه تجربه تېره کړه.

ب- نیمګړتیاوې او زیانونه:

- د ډېرو رایو ورکوونکو رایې ضایع شوې، یانې دا چې ۶۸% رایو ورکوونکو انتخابات بایلولي، نږدې ۵-۸% رایې باطلې شوي او یوازې ۲۵% رایو ورکوونکو انتخابات ګټلي دي.
- د دومره کمو رایو ورکوونکو په خوښه د ټاکنو د برخليک ټاکل، د انتخاباتو مشروعیت او قانونیت ته ډېر زیان رسوي.
- ګڼ شمېر هغو کاندیدانو هم پارلمان ته لاره پیدا کړه چې لاسونه یې د ملت په وینو سره دي، خو دوی د زور او زړ په استعمال پارلمان ته لاره ومونده. د (۳۱۵) هغو کاندیدانو له جملې څخه چې په تور لېست کې وو، نږدې (۷۰) تنه د پارلمان غړي شول.
- د انتخاباتو پروسه په تېره بیا د شمېرنې بهیر شفاف نه و، د کاندیدانو له خوا (۷۰۰۰) شکایتونه وشول، خو یوه ته

هم ځواب ونه ويل شو، دا په داسې حال کې ده، چې پر همدې کال په عراق کې د پارلماني انتخاباتو په ترڅ کې يوازې (۳۵۰) شکایتونه شوي وو.

او داسې نورې زیاتې نیمګړتیاوې خو بیا هم تر (نه پارلمان) دا (نسبي پارلمان) هم غنیمت دی. په یوه جنګ خپلې ټولنه کې اوسمهال د ایډیال پارلمان جوړونه ممکنه نه ده.

د راتلونکو پارلماني ټاکنو لپاره څو وړاندیزونه: لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه، هر انتخاباتي سیستم د همدې ټولنې د شرایطو په پام کې نیولو سره د پام وړ او ګټور دی، فکر کوم چې د افغانستان د اوسنیو شرایطو په پام کې نیولو سره (د یوې واحدې نه انتقالېدونکې رایې سیستم) له خپلو ډېرو نیمګړتیاوو سره سره ګټور برېښي، په دې برخه کې ځینې دلایل په دې ډول دي:

- خلک له دې سیستم سره اشنا دي.
- د ازادو کاندیدانو د بري چانس زیات دی.
- څرنګه چې سیاسي ګوندونه د پوځوالي مرحلې ته نه دي رسېدلې او اکثره یې بهرنی ملاتړ لري، نو ځکه په ولس کې خلک ورته د زړه له تله درناوی نه لري، که دې سیستم څخه ټاکنې بل سیستم (لېسټ سیستم) ته واړول شي، نو ګوندونه به په کې په نامشروع ډول زیاته ګټه وکړي.

- د زر او زور خاوندان يوازې د ځان د بريالي کولو چانس لري، نه دنورو ځان ته ورته او نږدې ملگرو د کاميابۍ چانس.
- که ازادو کانديدانو او سياسي گوندونو ته څوکۍ بېلې هم شي، بيا به هم دوی دواړو ته کانديدان ودروي.
- دا سيستم د نسبي گټو ترڅنگ د پام وړ نيمگړتياوې هم لري چې په تېرو ټاکنو کې پېښې شوي، دهغو د مخنيوي په خاطر لاندې وړانديزونه کېږي:
- د ټاکنو کميسيون بايد په رښتيا هم، ناپېيلۍ، غښتلي او د کانديدانو د غوښتنو او شکايتونو ځواب ويونکی شي.
- د نفوسو د دقيق شمېر له مخې دې د پارلماني څوکيو وېش ترسره کړي، په تېره دوره کې نږدې لس پارلماني څوکۍ په نا عادلانه ډول وېشل شوې وې.
- له داسې يو ميتود څخه دې کار واخيستل شي، چې اکثريت رايې گټونکي وگڼل شي، ددې يوه حل لاره داده چې د کانديدو شرايط دومره سخت کړي، چې شهرت طلبي او د کمو رايو گټونکي اصلاً کانديدېدو ته زړه ښه نه کړي. دا کار کېدای شي د احتمالي جريمو او د ټاکنو د لگښت د يوې برخې د جبران په واسطه ترسره شي.
- د ټاکنو پروسه بايد شفافه او رڼه وي او د خلکو پر شکايتونو، پر خپل وخت غور وشي.

- د سواد او بشري حقونو د معيارونو تطبيق هم كولاى شي د كانديدانو شمېر راكم كړي.
او داسې نور وړانديزونه.
- وروستۍ يادونه: په افغانستان كې د انتخاباتو په اړه ډېر بحث ته اړتيا ده او اوږدې خبرې پرې كېدى شي، خو د وخت د اوسېلې په پام كې نيولو سره دا بحث همدلته ختموم.

سرچينې

- ۱- د افغانستان اساسي قانون.
- ۲- د افغانستان لپاره مرستندوى لارښود، الف څخه تر يا، د افغانستان د څېړنې او ارزونې اداره. ۱۳۸۵ ل كال.
- ۳- د انتخاباتو د قانون په اړه لنډ لارښود كتاب، د امريكا متحده ايالاتو د خلكو له خوا، ۲۰۰۷ سپتمبر.
- ۴- د پارلماني انتخاباتو موقت قانون او ځينې نورې سرچينې.

بې سره سرشمېرنه

دا لیکنه د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۷ ل کال په (۱) ځلې
کې خپره شوې ده.

ټاکل شوې ده د نړيوالې ټولنې او زموږ د يوه ګاونډي هېواد په مرسته او لېوالتيا د افغانستان احصايې د مرکزي ادارې له خوا د افغانستان عمومي سرشمېرنه واخيستل شي. د احصايې د مرکزي ادارې د مامورينو په وينا، دا سرشمېرنه به د ۱۳۸۷ ل کال د زمري مياشتې پر (۱) نېټه پيل، پر (۲۱) نېټه به ختمېږي او ټولو شلو ورځو کې به د نږدې (۳۰) زرو مامورينو په مرسته په ټول افغانستان کې بشپړېږي. د هېواد په نامناسبو سياسي او امنيتي حالاتو کې په بيرنۍ توګه ددې ډول يوې لويې پروژې پيلول د هېواد پالو افغانانو په ذهنونو کې ګڼې پوښتنې راولاړې کړي دي. اساسي اندېښنه داده، چې يو شمېر کورنۍ او بهرنۍ کړۍ غواړي په افغانستان کې طبيعي قومي اکثريت پر يوه اقليت بدل کړي يا لږ تر لږه د اکثريت اصطلاح له منځه يوسي، يا اکثريت راکم کړي او يا هم اقليتونه ورزيات کړي، په دې ډول به نو دوی له خپل نظر سره سمه سياسي موخه ترلاسه او تر دې وروسته به بيا نورې سياسي بې عدالتۍ ته لاره اواره کړي. ټول پر دې پوهېږي، چې په اوسني حکومت کې د يوه اقليت زياته ونډه

او د لوی اکثریت محرومیت، د سرشمېرنې پر رښتینوالي مستقیم تاثیر لري، خو بیا هم محدودې کړې په دې هڅه کې دي، چې له خپل دې موقعیت او زماني چانس څخه د ځان په ګټه کار واخلي. اوسمهال څو داسې مهمې ستونزې دي، چې د سرشمېرنې پر وړاندې پرتې دي، تر هغې پورې چې دا ستونزې حل نه شي، سرشمېرنه اصلاً واقعي مفهوم نه لري، یوه خیالي او جنجالي موضوع به وي او بس.

دلته به په لنډیز سره ددې ستونزو یادونه وکړو:

- امنیتي ستونزه: د سرشمېرنې پر وړاندې تر ټولو غټه ستونزه امنیتي ستونزه ده، شپږ-اوه داسې ولایتونه دي، چې عملاً په کې ګرمه جګړه روانه ده، هلته له درنو وسلو او ځواکونو پرته ان د پولیسو تګ راتګ ګران دی، نو پاتې لا د سرشمېرنې د مامورینو شل ورځنۍ فعالیت. اوه - اته داسې ولایتونه دي، چې په هغو کې د جګړه ییزو پېښو اطلاعات شته او څلور- پنځه داسې ولایتونه دي، چې ناوړه امنیتي پېښې په کې کله کله پېښېږي، په مجموعي ډول (۱۹) ولایتونه داسې دي چې په سم ډول په کې سرشمېرنه نه شي ترسره کېدلې او نورو ولایتونو ته هم د سرشمېرنې د زماني واټن او تثبیت شوي مهال له مخې د نا امنۍ پېښې غځېدلای شي، په داسې حال کې چې د احصایې مامورینو یوازې د هلمند ولایت نا امنه ګڼلې اود سرشمېرنې له محاسبې یې ویستلې دی. د سرشمېرنې مامورین د کوم تضمین له مخې غرو، رغو، کلیو او بانډو کې سمه سرشمېرنه ترسره کولای شي؟ ایا د سرشمېرنې محلي او مرکزي مامورین به د خپل

سر د قیمت په بیه د نورو د سرونو شمېرنې ته حاضر وي؟ پوره باور دی چې نه!

• د مهاجرو ستونزه: نږدې په سلو کې (۱۵-۲۰) افغانان بهرنیو هېوادونو کې مهاجر دي، په دې عمومي سرشمېرنه کې هغوی له پامه غورځول شوي، نو چې په سلو کې شل خلک د شمېرنې له بهیره وغورځي، نو دا خو د سرشمېرنې مشروعیت ته غټ زیان رسوي. دغه راز ګڼ شمېر افغانان د هېواد په داخل کې بېخایه شوي دي، د هغو شمېرنه هم د اصلي او اوسني استوګنځي په پام کې نیولو سره ستونزمنه ده، دا هم د سرشمېرنې پر وړاندې یوه ستونزه ده.

• کلتوري ستونزه: په کلیوالي او لرې پرتو سیمو کې ګڼ شمېر افغانان د ځینو کلتوري مناسباتو له امله دېته حاضر نه دي چې د خپلې کورنۍ د بنځینه غړو شمېر، نومونه، مدني حالت او د هغو د عمر کچه په دقیق ډول وښيي، که د احصایې مامورین دا ټول معلومات په دقیق ډول ثبت نه کړای شي، نو هغه به څه احصایه وي او د څه شي درد به دوا کړي؟

• د کوچیانو ستونزه: د افغانستان د نفوسو یوه درنه او پام وړ برخه په ګرځنده او کوچیانې ډول ژوند کوي، چې زیاتره وخت په حرکت کې دي، ددوی د شمېرنې لپاره هم په دې سرشمېرنه کې کوم خاص پروګرام په پام کې نه دی نیول شوی، نو چې دا هم له محاسبې ووځي، د احصایې مامورینو ته له ځینو لویو ښارونو پرته نور څه پاتې کېږي؟

- د گاونډيانو لاسوهنه: اساساً خو سرشمېرنه د يوه هېواد د بشري پرمختگ او سوکالۍ لپاره يوه مهمه بشري موضوع ده، خو په افغانستان کې له دې موضوع څخه يو جنجالي او سياسي موضوع جوړه شوې، ځينې بهرني هېوادونه په تېره بيا زموږ ځينې گاونډي هېوادونه غواړي، چې په دې مسئله کې هم مداخله وکړي، د افغانستان پر هر اړخيزو معلوماتي مسایلو واکمن شي او په دې ډول خپل مذهبي او ژبني اړيکوال دلته زيات ونښي. دا په داسې حال کې ده، چې د نړيوالو معيارونو له مخې هېڅ گاونډي هېواد په داسې مهمو کورنيو معلوماتي مسایلو کې د گډېدو يا ککړتيا حق نه لري. که چېرې دا کار وشي، نو سرشمېرنه خپل باور له لاسه ورکوي. اوس چې ايران د نړۍ په کچه تر بل هر هېواد زيات د افغانستان د سرشمېرنې لېوال، مينوال او په کې دخپل دی دا طبعاً د افغانانو شکونه پيدا کوي، د افغانستان هغه سرشمېرنه چې د ايران او يا پاکستان د لاسوهنو، همکاريو! او يا هم مداخلو له امله واخيستل شي، پر هغې به کوم رښتينی افغان باور وکړای شي؟
- د احصايې پر مرکزي ادارې د باور د نشتوالي ستونزه: په تېرو څو کلونو کې د احصايې مرکزي اداره تر ډېرې کچې سياسي او قومي شوې ده، په هغې اداره کې چې مشر او ځينې مهم مامورين يې يو مشخص جنجالي تنظيم ته وفادار او له قومي پلوه هم د يوه قوم غړي وي او سرشمېرنه هم د دوی له خوا اخيستل کېږي، نورې سياسي او قومي ډلې به پرې څنگه باور وکړي؟ د ځينو معلوماتو له مخې د احصايې د مرکزي ادارې مشر د اسلامي جمعيت د تنظيم وفادار غړی دی، د مامورينو شمېر يې د قومي ترکيب له مخې نږدې (۷۰) سلنه تاجک قوم

پورې تړلی دی او نور پاتې د افغانستان نورو ټولو قومونو پورې اړه لري، نو داسې یو سیاسي، سمی او قومي ترکیب چې د احصایې په اخیستلو کې اساسي نقش ولري، څه فکر کېږي چې نور قومونه به پرې باور وکړي؟ د احصایې په الکترونیکه برخه (سافت ویر) او نورو په جوړونه کې هم چې ایرانیان دخپل وي، نو بیا به ښه او شفافه احصایه ترسره شي؟!؟

• د احصایې تخنیکي ستونزې: د پورتنیو منفي عواملو ترڅنګ د احصایې ریاست پر وړاندې ګڼې تخنیکي ستونزې هم پرتې دي، هغه پوښتنلیکونه چې دوی چاپ کړي او د هغو په واسطه سرشمېرنه کوي، ډېره مشکله ده، چې د ښوونځیو ښوونکي او یا هم کم لوستي محلي خلک دې پر کم وخت، د هغو په سمې کارونې او دقیق ثبت پوه شي. د زماني واټن په تناسب د خلکو عامه پوهاوی هم ډېر سخت ښکاري، د احصایې مامورین وایي هغه سیمې چې د مامورینو تګ ورته د بېلابېلو عواملو له مخې ګران دی هلته د سپوږمکۍ یا ستیلايت له لارې د کورونو احصایه اخیستل کېږي او هر کور د منځي حد (۶) تنو غړو په ضریب ضربېږي او د هغې سیمې مجموعي کمیت معلومېږي. اول خو د (شپږو ضریب) په اطرافي سیمو کې دقیق ځکه نه دی چې دلته کورنۍ منځي حد تر دې پورته دی بیا که دا هم سم وي نو په دې کې خو د سړي (سر) معلوم شو، د عمر، جنس، مدني حالت، سواد، شغل او نور چې د احصایې اصلي هدفونه دي څنګه معلومېږي؟ که چېرې موږ پر احتمالي احصایه ډډه لګوو، نو دا ډول احتمالي احصایې خواوس هم شته، پر هغو ولې ډډه نه لګوو او د نړیوال معیار له مخې دې هر کال یو ټاکلی ضریب ورسره ضربېږي.

د (۱۳۵۸) ل کال احصائیه یوازې په دې دلیل نیمگړې گڼل کېږي چې هغه وخت د جگړو له امله د نورستان او پکتیکا په ځینو سیمو کې سرشمېرنه په سمه توګه ترسره نه شوه، خو اوس چې په (۱۹) ولایتونو کې سرشمېرنه په سمه توګه ترسره کېدې نه شي، ولې بیا د نوې احصایې پر اخیستلو ټینګار وشي؟ ددې ټینګار له مخې ټینګاري، چې د احصایې اخیستلو تر شا سیاسي هدفونه پراته دي او دا مشخصې کړې غواړي، د نړیوالو له شتوالي او مصداق څخه په غلطه توګه ګټه پورته کړي، له دې عمليې څخه هدف دادی چې دوی به ناسمه احصائیه واخلي او پر نړیوالو به یې تصدیق کړي، بیا به څوک ددې وس نه لري چې دروغ په رښتیا دروغ ثابت کړي. په دې برخه کې ډېر نور دلایل هم راوړل کېدې شي، چې دا لیکنه یې د ټولو د ځایولو وس نه لري، خو دولت ته زموږ وړاندیز دادی، چې اوس دې له نړیوالې ټولنې څخه د سرشمېرنې لپاره پانګه راټوله کړي، په دې پانګې دې په ولسوالیو او ولایتونو کې د احصایې د مامورینو لپاره دفترونه جوړ کړي، خپل مامورین دې وروزي، د احصایې مرکزي ریاست دې د یوې ډلې او یوه قوم له انحصاره وباسي، د عامه پوهاوي کارونه دې ترسره کړي، کله چې په هېواد کې سراسري امنیت ټینګ شو، کورني کډوال او بهرمنېستي افغان مهاجر خپل هېواد ته راستانه شول، په حکومت کې د ځینو ډلو سیاسي ناقانونه واک ختم شو، په احصایې او نورو چارو کې د ګاونډیو هېوادونو د مداخلې هر ډول امکان له منځه لاړ، نو بیا دې تر هغه وروسته دا لویه ملي او بشري پروژه عملي شي، له هغې پرته دا ډول احصائیه چې نه په کې سرونه شمېرل کېږي او نه هم په کې

کلي او ښارونه، يوه خيالي او سياسي احصائيه ده او له يو
سياسي بحران او بشري غميزې پرته به بله نتيجه ونه لري.

که نړیوال ماته وځوري...؟

دا لیکنه هم د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۷ ل کال په (۱) ځل
ځنډه کې چاپ شوې ده.

د افغانستان یو ټولنپوه
ویلې وو: "افغانستان
داستثناتو هېواد دی، دلته د
سیاسي او نورو پېښو
وړاندوینه نه شي کېدې، هر
ناممکن شی ممکنې او هر
ممکن کار نا ممکنې

شي." ددې خبرې مانا داده، چې د فزیکي واقعیتونو او د ریاضي
د خاصو ارقامو د محاسبې له مخې د افغانستان د پېښو ارزونه
او شننه دقیقه محاسبه نه ده. هر بهرنی ځواک او هر کورنی جابر
چې د افغانستان د واک پر ګدۍ ناست دی، نو اکثره خپل اټکلونه
بری د وسلو، پیسو او سرتېرو د کمیت له مخې ارزولی دی. له
همدې کبله خو دلته د شلمې پېړۍ په لړ کې انګرېزي امپراتورۍ
او په بر کې یې کمونیستي یا روسي امپراتورۍ په ګوندو شوه. د
خلکو ملي، عقیده یي او کلتوري ارزښتونه، چې د ریاضي په
فورمولونو کې یې محاسبه ګرانه ده، هېڅ بهرنی او کورنی زبر
ځواک د جګړې په معاملاتو کې په سمه توګه نه دي ارزولي، له

همدې كبله خو له سكندره تر چنگېزه او له چنگېزه تر انگرېزه او بيا تر هغو وروسته، سرو، شنو او سپينو لښكرو يوه هم دلته بڼه ورځ نه ده ليدلې. تر اوږدو كورنيو جگړو وروسته يو ځل بيا افغانستان د ډول ډول بهرنيو ځواكونو او د هغو د كورنيو پلويانو او مخالفينو ترمنځ د سړې او تودې جگړې پر يو لوی ډگر بدل شوی دی.

دا ځل د جگړې شعار، مانا، رنگ او خوند بدل دی، د کمیت او کیفیت کچه او د مخالفو ځواکونو اندول هم ډېر توپیر کوي، د افغانستان هر وگړی او هر بوټی هم له جگړې څخه سترې شوی دی. د جگړې ظاهري بڼه، شعار او خومره والی که هر خومره بدل دی خو یو شی چې بدل نه دی هغه دادی چې د جگړې محتوا او خصلت پر خپل ځای پاتې دي، د چنگیز، هلاکو، سکندر، روسي او انگریزي لښکرو په لښکر کشیو کې هم افغانان وژل کېدل اوس هم وژل کېږي. که هغه وخت د زورواکۍ په نامه خلک وژل کېدل، خو اوس بیا هم هغه خلک وژل کېږي او همغه سیمې وړانږې او همغه ولس کړول کېږي، چې پخوا کړول شوي وو، خو دا ځل د ولسواکۍ او ازادۍ په نامه. هېڅ شعار او هېڅ کورني او بهرني ځواک د جگړې اصلي خصلت (ویجاړي) ته بدلون ور نه کړ او هېچا د جگړې په خصلت کې د (بادی) عنصر زیات نه کړای شو. دا چې د جگړې خصلت وژنه او تباهي ده، دا ورانی او تباهي بیا خپل خپل غبرگونونه لري او د تباهي له پاسه نورې تباهي رامنځته کوي. زه دېته ډېر ځورېږم؛ افغانانو چې د تاریخ په اوږدو کې کومه جگړه گټلې هم ده، دوی په کې زیان کړی او که

يې بایلولي هم ده د دوی په زیان تمامه شوې، د انگریزي او روسي امپراتورۍ تر ماتې وروسته د نړۍ گڼ شمېر هېوادونو خپله خپلواکي ترلاسه کړه او د ژوند د سوکالۍ تر پولې ورسېدل خو موږ دواړه ځله پر کورنۍ انارشی او جگړې اخته شوو او کله که مو مغولي او نورو همدینه یرغلگرو ته جگړه بایللې، نو بیا خو یې زموږ له سرونو کله منارونه جوړ کړي دي.

افغانستان اوس بیا له یو سخت سیاسي، پوځي او ټولنیز بحران سره مخامخ دی، که افغانان او نړیواله ټولنه په ګډه له یو ډېر دقیق تدبیر او پلان څخه کار وانهخلي، نو پایله به یې دواړو ته ډېره زړه بوږنونکې او زیان رسوونکې وي. اوس غټه پوښتنه داده چې متفرق نړیوال ځواکونه به د افغانستان په اوسنۍ سرینډنډې جگړه کې بریالي شي او که نه؟ یو اټکل چې اکثره جگړې پرې محاسبه کېږي دادی چې نړیوال ځواکونه ډېر امکانات او وسایل لري، پرمختللي وسلې او ډېر سړي لري او جگړه په همدې امکاناتو کېږي، نو که دا اټکل سم وګڼل شي، دې سره سړی ویلای شي، چې بهرني ځواکونه به دلته له کورنیو طالبانو او د هغو له بهرنیو ملاتړو جگړه وګټي. که بهرني سیاسي او پوځي ځواکونه او په خپله د افغانستان د حکومت ولسواک اړخ په حکومت کې دننه پوره پوره سمون راوړي او حکومت مخالفه حکومتی ډله له حکومته وباسي او یایې کمزورې کړي، متوازن اقتصادي پرمختګ رامنځته کړي، د محلي او تنظیمي جنگسالارانو امتیاز ختم او پر ځای یې د ولس ونډه په حکومت کې زیاته کړي، د بهرنیو لاسوهنو په تېره بیا د ایران، پاکستان او

روسيې لاسوهنې بندې او د هغو ځانگړې ډلې دلته په حکومت او تر حکومته بهر کمزورې او يا مهار کړي، نو ددې امکان شته چې په افغانستان کې سوله او ثبات ټينگ شي. واقعيت خو دادی چې د افغانستان د حکومت پر وړاندې اصلي چلینج طالبان نه دي، طالبان يوازې داسې يو جنگېدونکی نظامي قوت دی چې نه کوم سياسي او نه هم کومه کلتوري او اقتصادي پاليسي لري، دا ډول قوتونه يوازې د وسلې په بنديز او د اقتصادي سرچينو په مهارولو سره بندېدلای شي، خو د افغانستان خلکو او حکومت ته هغه مخالفې ډلې چې په افغانستان کې مختلفې کلتوري، سياسي، مذهبي، پوځي او اقتصادي اجنداوې لري، هم د افغانستان دملي گټو مخالفې دي او هم د بې ثباتۍ او گډوډۍ سبب کېږي، دا ډلې تر هر چا زياتې خطرناکې دي. ددې ډلو د خطر کچه ځکه زياته ده، چې دوی مستقيماً له ځينو هغو هېوادونو څخه خړوبېږي چې دوی ورسره پوځي، اقتصادي، سياسي، ژبني او مذهبي اړيکې لري او په ستراتيژيکه توگه د هغو هېوادونو د گټو د خونديتوب لپاره کار کوي. که پر دې ډلو بهرنۍ نامشروع مرستې بندې شي، دوی د افغانستان په سياسي تحولاتو کې د ځان د مطرح کولو توان نه لري. دا ډلې يو داسې سياسي مهارت لري چې اکثره هېوادپال افغاني گوندونه يې نه لري او يا يې نه غواړي. ددې ډلو مهارت دادی، چې دوی له بهرنيو ځواکونو سره ډېر ژر سازښت او جوړجاړی کولای شي. دوی له تبليغاتي پلوه هم ډېر فعال دي او ددې توان لري، چې خپله ملامتي پر بل چا واچوي. د ساري په توگه د جهاد په کلونو کې دې ډلو لومړی ځل

له روسي لښکرو سره اوربند وکړ او هماغه وخت د شوروي اتحاد له پټيو خوږلنيو برخمن شول، خو کله چې روسي لښکري ماتې شوې، د جهاد امتياز هم دوی د ځان وگاڼه، که شوروي لښکري افغانستان ته نه وای راغلې او بيا يې د وتو پرمهال او تر هغه وروسته دې ډلو ته لاره نه وای اواره کړې، دا محال وه چې د استاد برهان الدين رباني په شان يو څوک دې ددې توان پيدا کړي، چې په افغانستان کې د واک پر گدی کېږي. دويم ځل بيا هم تاريخ تکرار شو، که چېرې امريکايي لښکري افغانستان ته نه وای راغلي، نو بيا هم محال وه چې د رباني، فهيم، محقق، قانوني او دوستم په شان څېرې دې د افغانستان په سياسي چارو کې دومره مطرح څېرې وي لکه اوس چې دي. دا ډلې هر وخت د بهرنيو لښکرو د وزرونو تر سيوري لاندې وده کوي. اوس چې د اکثرو لويديزو هېوادونو لښکري په افغانستان کې دي، د دوی د ودې لپاره ښه زمينه برابره ده، ځکه چې له خپل اصلي غليم (طالبانو او د حکمتيار له اسلامي حزب) څخه يې بهرني ځواکونه ساتي او دوی پوره وخت او وس لري، چې دولتي څوکۍ د قومي او سمې اړيکو پر بنسټ اشغال کړي، د ولسمشر حامدکرزي له فکري روحيې څخه چې د سوله ييز سياست پر بنسټ ولاړه ده، هم ناوړه گټه پورته کوي، ولسمشر ته د انارشۍ د زيگنال په ښودلو سره په حکومت کې نور نور امتيازات ترلاسه کوي. دا امتيازات ددې سبب کېږي چې د افغانستان په حکومت کې د افغانستان د بېلابېلو سيمو، قومونو او قبيلو ونډه او تناسب او د لياقت اصل له منځه لاړ شي او د حکومت طبيعي جوړښت زيانمن شي. دا

کار ددې زمینه برابروي چې د طالبانو، اسلامي حزب او نورو مذهبي جگړه، قومي او سیمه ییز عنصر هم له ځان سره ملگری او د مخالفانو د جگړې د مشروعیت لمن پراخه کړي، په حکومت کې له دغسې یو نابرابره حالت سره سره بیا هم د اسلامي جمعیت په مشرۍ ځینې ډلې لا په دې امتیاز قانع نه دي او د حکومت د نا پیلو او دیموکراتو عناصرو پر وړاندې بېلابېلې جبهې او خنډونه جوړوي. دا کار به په پای کې ددې سبب شي، بهرني ځواکونه چې اوس په افغانستان کې د سولې د ټینګښت او ترهگری د خپلو دندې پر غاړه لري، په یوه بله نامفهومه او څو بعدیزه جگړه کې رانښکېل شي، دا به داسې یوه جگړه وي، چې هدف، لوری او پای به یې یې معلوم نه وي، ضایعات او تلفات به یې هم زیات وي. اوس راځو دېته که دغسې یو حالت رامنځته شي افغانانو او نړیوالو ته به یې احتمالي زیانونه څه وي؟

الف - افغانانو ته یې زیانونه: که نړیوال ځواکونه په افغانستان کې ماتې وځوري په لومړي ګام کې یې تر ټولو ستر زیان افغانانو ته دی، افغانستان به یو ځل بیا د لسګونو څه چې د سلګونو وږو او لویو تنظیمونو ترمنځ د جگړو پر یوه ډګر بدل شي، څه ابادي چې د تېرو څو کلونو په ترڅ کې رامنځته شوې، هغه به بیا پر خاورو ایزو بدله شي، د حکومت نوې اډانه به بیا ویجاړه، قومي، ژبني، سمني، ولایتي او ان کوڅه یې جگړې به پیل شي، په ملیونو افغانان به بیا مهاجرت ته اړ شي، په هېواد کې د پوهې او تمدن روان بهیر به پر تپه ودرېږي، یو علمي کدر به هم په هېواد کې د کار او فعالیت مجال پیدا نه کړي او د

مهاجرت لمن به ونیسي. افغانان به له هر پلوه دومره کمزوری شي، چې د حکومت د جوړولو توان ونه لري، فردي مصئونیت او د ژوند د سمبالښت چارې به له منځه لاړې شي. په داسې یو حالت کې ګاونډیو هېوادونو لکه ایران، پاکستان، روسیې او زموږ ځینو سیالو یا رقیبو ګاونډیو ته به ددې زمینه برابره شي، چې په افغانستان کې پراخې لاسوهنې وکړي، ددې لاسوهنو نتیجه به دا وي چې یا به افغانستان ټوټې ټوټې کېږي، یا به په کې جګړه دوام پیدا کوي او یا به هم د طالبانو په څېر یو، افراطي مذهبي تحریک د پاکستان او ځینو عربي هېوادونو د خاصو کړیو

په مرسته رامنځته کېږي او افغانستان کې به د منځنیو پېړیو داسې یو زورواکی نظام جوړوي، چې نسبي امن په کې وي، خو د تمدن او ژوند د نورو نښو نښانو څرک به په کې نه لیدل

کېږي، د تېرو تجربو پر بنسټ داسې یو نظام هم، ځینو ګاونډیو هېوادونو ته د زغم وړ نه دی او هغوی به بیا هم هڅه وکړي، چې دا ډول نظام بې ثباته کړي. طبیعي خبره ده چې په وروسته پاتې ټولنو کې افراطي مذهبي حکومتونه ډېر دوام کوي او ولسي ملاتړ لري، کېدی شي دا ډول مذهبي حکومت د ژوند له اسانتیاوو پرته خپلې پښې ټینګې کړي او که چېرې دا ډول نظام ټینګ شو، نو زیان به یې نرۍ ته څه وي؟

نړيوالو ته يې زيان: که په افغانستان کې د نړيوالو ځواکونو ترماتې وروسته د دين له اصلي جوهر پرته د مذهب تر چتر لاندې يو افراطي نظام واکمن شو، نو دا نظام به داسې نه وي، چې يوازې د افغانستان پر جغرافيايي محدودې بسنه وکړي، دوی به لومړی هغو ګاونډيو اسلامي هېوادونو ته چې سيکولر يا نامذهبي حکومتونه پرې واکمن دي، د بې ثباتۍ لارې ګودرې وګوري، کله چې يې دا ډول نظامونه ړنګ کړل، پوځي او مالي امکانات او بشري قوت يې زيات شو، بيا به هغو هېوادونو ته چې مسلمانان په کې اقليت دي او تر ځينو محروميتونو لاندې دي، لاس وروغځوي او بيا به په وروستۍ کټګورۍ کې نورې نا اسلامي نړۍ ته. که چېرې احياناً اتومي او يا هم عصري وسله ددې ډول خلکو لاس ته ولوېده، نو بيا خو به له غربي نړۍ سره د مفاهيمې خبره بېخي له امکانه ووځي، بيا نو دوه لارې دي: يا دا چې غربي نړۍ به له کوم دليل پرته په مطلق ډول د دوی خبره مني او يا به هم د جنګ لاره خپلوي، دا دواړه هغه لارې دي، چې د اوسنۍ نړۍ د بېلابېلو تمدنونو، کلتورونو، اديانو او خلکو لپاره د تحمل وړ نه دي، د بشر د سوکاله ژوندانه لپاره د نړۍ د بېلابېلو سيمو، خلکو او کلتورونو ترمنځ توازن، همکاري، همغږي او تفاهم په کار دی. که هره کيڼه او بني افراطي نظريه د نړۍ له يوه لوري پر بل لوري تحملېږي، نتيجه يې له ټکر او تباهي پرته بل څه نه ده، اوس چې نړۍ د يوه کلي حيثيت لري او د علم د يوه جال په واسطه يوه سيمه له بلې سره نښلول شوې، دغسې يو بل ته د ګټې او زيان رسولو لارې چارې هم اسانه شوي

دي، اوس که د نړۍ کومه جنگي ډله وغواړي نورو ته په اسانۍ سره زیان رسولای شي، نو ددې زیان د مخنیوي په خاطر بڼه لاره داده، په هره هغه سیمه کې چې منفي، افراطي او جگړه مار گروپونه او ډلې را پیدا کېږي، د هغه محیط د وقایې له لارې باید دا گروپونه له منځه لاړ شي، په افغانستان کې د څو محدودو افراطي ډلو د مخنیوي لاره دا نه ده چې دلته له ډېر زور او بمبارد څخه کار واخیستل شي، ځکه دا خپله یو افراطي عمل دی او زموږ په ټولنه کې دا ثابت نه ده چې یو افراط بل تفریط او بل تفریط بیا بل افراط زېږولای دی، نو دلته که نړیواله ټولنه غواړي خپل انساني مسئولیت ادا او په راتلونکي کې ځان هم له جنجاله خلاص کړي، بڼه لاره دا ده، هغه عوامل تشخیص کړي، چې په سیمه کې د جنگ او افراط د ټوکېدو سبب شوي دي، ددې جگړې او افراط داخلي عوامل په سیمه کې فقر، لوږه، بېسوادي او بېکاري ده، که په سیمه کې د تمدن بېلابېلې پروژې عملي شي، پوهنه عامه او خلکو ته د کار او روزگار چارې برابرې شي او

دغه راز په حکومت او ځینو نورو ارګانونو کې د هغو افراطیونو او جنایتکارانو لمن چې پخوا هم په هېواد کې د بدمرغۍ سبب

شوي او اوس هم د ځينو بهرنيانو تر وزرونو لاندې په هېواد کې د اقتصادي او سياسي مافيا له لارې غواړي سوله او امن گټو کړي، لمن راټوله شي، نو پوره باور دی، چې په افغانستان کې تلپاتې سوله ټينگېدې شي. افغانان اساساً سوله دوست خلک دي، څنگه چې سوله د افغانانو او ټولې نړۍ لپاره د نوش دارو حيثيت لري، نو بايد دې، چې ټول په گډه په پوره تدبير د سولې د ټينگښت لپاره کار وکړو.

د ثور اوومه او اتمه د

يوې غميزې دوه سرونه

دا ليکنه هم د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۷ ل کال په (۱) گڼه کې چاپ شوې ده.

د افغانستان اوسنۍ غميزه د ۱۳۵۷ ل کال د ثور پر اوومه نېټه پيل او په تېرو دوو لسيزو کې يې بېلابېل بشپړتيايي پړاوونه ووهل. ويل کېږي چې د خلکيانو په يوويشت مياشتنۍ واکمنۍ کې تر (۳۰) زرو زيات افغانان په جابرانه توگه ووژل شول او بې شمېره نور مهاجر شول، د شوروي لښکرو له يرغل سره سم د کارمل -نجيب د واکمنۍ پر مهال نږدې يو نيم مليون افغانان ووژل شول، نږدې همدومره معيوب او معلول شول او اټکل شپږ ميليونه افغانان تر هېواده بهر مهاجرت ته اړ شول، ددې مهال جگړو په ترڅ کې نږدې دوه مليونه کورونه ړنگ شول. تر دې مهاله د شوروي لښکرو او د هغو د لاسپوڅي حکومت شتوالي د مختلفو جهادي ډلو پر گڼو عيبونو پرده غوړولې وه او د دوی هر ناوړه عمل ته يې د مشروعيت رنگ ورکاوه، خو کله چې د روسيې په ملاتړ شمال تلوالي د ملگرو ملتونو سوله ييز پلان له

منځه یووو، نو د ډاکټر نجیب الله حکومت هم ړنگ شو. دا وخت د اصلي او جعلی مجاهدينو اصلي خبره هم څرگنده شوه، هغه چا چې د مجاهدينو نقاب يې اغوستی و هغوی هم هغه کارونه وکړل، چې که تر کمونيستي ډلو زیات نه وو، نو کم خو هم نه وو، دې ښاغلو یوازې په کابل ښار کې تر پنځه شپېته زرو زیات کابل ښاريان ووژل او تر اتیا زرو زیات کورونه يې ړنگ کړل، ملي موزیم يې لوټ کړ او د افغانستان وسلوال پوځ يې له منځه یووو، یو ځل بیا بهرنیو هېوادونو ته په لکونو څه چې په ملیونونو افغانان مهاجر شول، لنډه دا چې خلکو پر زاړه کفن کش شکر ووست. د شوروي لښکرو د شتوالي پر مهال د جگړې زیات بار پر نا ښاري یا کلیوالي لري پرتو سیمو پروت و او ددې نورو ښاغلو بیا پر ښارونو. په افغانستان کې جگړه داسې کور پر کور وگرځېده، چې نه يې په ښار کې څه پرېښودل او نه هم په اطراف کې، د هېواد ټوله شتمني يې له یوې مخې جارو کړه. افغان ولس فکر کاوه چې د وخت په تېرېدو سره به ټول سیاسي او ملي جنايتکاران پر خپلو جنايتونو اعتراف وکړي، نور به نه په سیاسي چارو کې گوتې وهي او نه به د قدرت لېوال وي، خو دوی له تېرو تجربو څخه بیا هم عبرت وانه خيست؛ د امریکا د بي دوه پنځوس الوتکو تر وزرونو لاندې په افغانستان کې پر جهادي او الحادي ډلو له نوې را لورول شوې ولسواکۍ بیا یو بل ډول گټه پورته شوه، دوی ولسواکي بیا د گډوډۍ، سازشونو او ائتلافونو په مانا وانگېرله او له دې فضا څخه يې د خپلو تېرو جنايتونو د پاتې برخې د غځونې او اتمام لپاره کار واخيست، یو

ځل بيا ډلې جوړې شوې، يو ځل بيا جبهې سازې شوې او يو ځل بيا د پردې تر شا او د پردې پر مخ، وراسته ، زيرې او کرغېړن ائتلافونه را وټوکېدل. پخواني ارزښتونه او معيارونه بدل شول او د زمانې او عصر له نوي ډول سره سم د اتني نوې جامې واغوستل شوې، پخوانی ملحد نن مجاهد شو او ننني مجاهد د ملحدينو له گريوانه سر وکېښ، سړی حيران پاتې شي چې دا دومره اوښتنې راوښتنې او دا دومره رنگېدلونه د څه لپاره؟ دوی فکر کوي که افغانستان کې د ملحدينو او مجاهدينو ائتلاف جوړ شي، نو دا به له خلکو څخه د دوی هغه پخواني جنايتونه هېر کړي؟ نه هېڅکله نه داسې نه ده، هر کله چې دې ډول عناصرو د ائتلاف کومه غونډه کړې، پر هماغه ورځ لوی خدای(ج) په خپل قدرت سره د دوی د جنايتونو يوه بېلگه خلکو ته څرگنده کړې ده، کله چې ددې جبهه يانو د ائتلاف صحنه له تلویزيونونو ښکاره شوې، پر هماغه ورځ يا په بدخشان کې ددې جبهه يانو د يوې ډلې له خوا د وژل شويو افغانانو ډله ييز قبرونه موندل شوي يا د چمتلې په دښته کې، يا هم په مزار شريف او نورو سيمو کې ، نو جنايت، جنايت دی، پتېدونکی نه دی، که دوی هرڅومره هلې ځلې وکړي، بيا هم (غر) په (پر) نه شي پټولای، خو تردې هم لا د شرم خبره دا ده، چې دوی اوس د ثور (۸) چې د ثور (۷) زېږنده گڼل کېږي، د ملت په وینو د شاندارو(!) مراسمو په ترڅ کې نمانځي او تردې لا هم د شرم وړ بله مسئله دا ده، چې دا ورځ د منتخب حکومت له خوا دبیت المال په پیسو چې ټول ولس، کونډه رنډه، یتیم، صغیر، معلول، معیوب، خوار او غریب په کې

حق لري، نمانځل کېږي. ايا منتخب حکومت ددې حق لري چې د
بيت المال پيسې په تېره بيا د کابل ښاريانو مال د هغو (سرو)
او (تورو) ورځو

نمانځلو ته وقف
کړي، چې د دوی
له ورونو،
اولادونو، مېرمنو،
پلرونو او تنکیو
ماشومانو یې د
ژوند حق اخیستی
دی؟ ایا هغه

ښاغلي چې د ثور پر (۸) نېټه واک ته رسېدلي هغوی خپله هم دې
ورځې ته وفادار دي؟ او که وفادار وای نو ولې یې ددې فاجعې د
لومړۍ ورځې له وارثینو، سید محمد گلاب زوی، نورالحق
علومي، عبدالرشید دوستم او نورو ښاغلو صاحبانو! سره یوه نا
مقدسه او نا متجانسه جبهه جوړه کړې ده؟ ایا دا جبهه ددې
لپاره ده چې د کابل پر شهیدانو او د افغانستان پر ټولو
شهیدانو ریشخند ووهل شي؟ چې څنگه مو د نر غوندې ووژلئ
او څنگه مو درته له اولادونو ډله ییز قبرونه جوړ کړل؟ او اوس
هم دادی داسې زور لرو چې خپل لاسونه ستاسو په وینو او خولو
ووینځو، ځانونه پاک کړو او خپل جنایت در باندې د افتخار په
توگه ومنو! نږدې یوه میاشت کېږي چې د کابل د حضوري چمن
په سیمه کې یا د ماښام له خوا لاره بنده وي او یا هم د سهار له

خوا، په لكونو افغانان چې له دې لارې تېرېږي، نو د لارې د بندښت له امله له گڼو ستونزو سره مخامخېږي، ټول په يوه خوله اوسني حکومت ته داسې کنځلې کوي، چې د کاغذ پر مخ د ليکلو وړ نه دي، له خلکو سره دا سوال دی، هغو خلکو چې د همدې چمن شا او خوا سيمه او بيا ټول کابل له خاورو سره برابر کړي دي، د همغې ورانۍ پر ايرو اوس جشن جوړوي؟ دا داسې مانا ورکوي لکه چې څوک په هديره کې د خوښۍ سازو سرود جوړوي، دولت په شپږو کلونو کې حضوري چمن چې د کابل ښاريانو د لوبو ځای دی اباد او شين نه کړای شو او اوس د يوې سپېرې دښتې بڼه لري، چې د لوبو پر وخت گردونه ترې پورته کېږي، ميوند واټ او نورې ورانې سيمې خو څه کوي، نو دا دومره په لسگونو ميلونو افغانۍ چې په اصطلاح پر دې جشنونو لگېږي دا د څه لپاره؟ ددې جشنونو (!) نمانځل د کابل ښاريانو پر ټپونو د مالگي دوړولو په مانا دي. جمهور رئيس حامد کرزي ته د افغانستان خلکو په دې خاطر رايه نه ده ورکړې چې دی به د خلکيانو او جمعيتياتو د کودتاوو ورځې نمانځي او دبیت المال پيسې به پر دې ورځو مصرفوي. که د ولسمشر کرزي د واکمنۍ په شپږو کلونو کې د ثور د اتمې د نمانځنې ټول لگښت محاسبه کړو نو د کابل ښار ډېر سړکونه، په تېره بيا د جشن د تاريخي سيمې ټولې ورانې ويجاړې برخې پرې ښې ښکلې ابادېدلای شوې. په هديرو او کنډوالو کې سندرې او جشنونه خوند نه کوي، تاسو يو عاطفي شخص ياست، تاسو نه د چا مال خوړلی او نه دې څوک وژلي دي.

پردي مړي پر ځان مه را اړوه، هغوی چې خلکو ته د مړي
نخاوې (رقص مرده) بنودلای شي، هغوی چې د کابل له جگو
غونډیو کابل ښار وړانولای شي، هغوی چې د پرديو په
لمسون او ملاتړ سور او تور ائتلاف جوړولای شي، هغوی دا
ډول غملېلې ورځې هم نمانځلای شي، هغوی له ځانه د شرم
جامې ایستلي دي، هغوی د هر ډول گناه پر وړاندې واکسین
شوي او د ولس ښېرا او پېغور پرې تاثیر نه کوي، نو تاسو باید
د ائتلافیانو دلیکو پر ځای د مظلوم ولس په لیکه کې
ودرېږئ، دومره مظلوم ولس چې پر ښارونو او کورونو یې د
خپل قاتل عکس څرېدلې، خو دی یې نوم هم نه شي
اخیستلای....

د بڼا غلي «کمال» بې کماله څرگندونې

څو ورځې دمخه د پاکستان د سند ایالت د کراچۍ ښار ناظم اعلی (ښاروال) بڼا غلي «مصطفی کمال» له یوې پاکستاني رسنۍ سره داسې څرگندونې وکړې، چې هېڅکله هم له یوه متمدن او عاقل انسان سره نه ښايي. هغه ټول پښتانه «ترهگر، مفسد، وحشي او د القاعدې غړي وبلل» او څرگنده یې کړه، چې «دوی غواړي د پاکستان د کراچۍ ښار اشغال کړي». بڼا غلي کمال په دې ډول وغوښتل د کراچۍ پخواني تاوتریخوالي ته چې د ښار د بېلابېلو اوسېدونکو، سندیانو، پښتنو، مهاجرو، بلوڅو او نورو قومي ډلو ترمنځ د گڼو عواملو له امله وخت پر وخت پېښېده او لاپېښېږي، بله بڼه ورکړي او په دې ډول خپله بې کفایتي پټه کړي. ځینو فاشیستانو، متعصبو او بې کفایتو واکمنو ته القاعده او طالبان داسې یوه وسیله ده، چې هر وخت پرې خپله بې کفایتي پاکولی شي. نو اوس چې د پاکستان په شان یوه بې ثباته او گڼ قومیزه ټولنه کې هر فساد خپور شي، واکمن یې سم له لاسه له القاعدې او طالبانو سره وتړي، که څه هم دا فساد په ټولنه کې د سیاسي او حکومتي ډلو د بې غوریو او یا هم د ځینو وسلوالو ډلو مارانو له خوا رامنځته شوی وي، خو حکومت او ځینې مغرض اشخاص یې ژر طالبانو ته منسوب کړي، طالبان او القاعده هم تش په دې خاطر چې په مطبوعاتو کې یې سیاسي او نظامي حضور مطرح شي، پردي مړي پر ځان را اړوي او د هرې وړ او ناوړې پېښې مسئولیت

پر غاړه اخلي، دا چې طالبان يا القاعده څه وايي او څه کوي دا د هغوی خپل کار دی، خو دا چې ځينې اشخاص او ډلې يو بشپړ قوم او ملت په طالبانو او يا هم القاعدې پورې تړي، دا خبره د غور، تامل، دقت او تحليل وړ ده، په تېره بيا دا چې پاکستاني چارواکي د خاصو غرضونو له مخې يوه مذهبي افراطي ډله په يو قوم پورې تړي او هغه ته يې منسوبوي دا نو بيا له هغه قوم سره يوه ډېره لويه جفا ده.

ټولو ته معلومه ده چې طالبان او القاعده چا راټوکولي، څه کوي او څه يې وکړل او چاته يې ډېر زيات زيان وړاوه؟ که عادلانه قضاوت وکړو طالبان او القاعده هغه ډله ده چې تر ټولو زيات زيان يې پېښتو ته وړاوه او اړوي يې، تراوسه طالبانو د لروبرو پېښتو د اولادونو پرمخ په سلگونو ښوونځي تړلي او که د دواړو غاړو پښتانه ماشومان حساب کړو، نو لږ تر لږه دوه مليونه ماشومان د دوی له لاسه ښوونځيو ته نه شي تللای، ايا دا دوستي ده؟ او دوستي همداسې وي؟ که دې تراژيدی ته څوک دوستي وايي، نو دا دوستي دې دوی ته مبارک وي او که څوک ورته دښمني وايي، نو بيا خو دې دښمنی ته ورودانگي او پېښتو سره دې له دې تراژيک حالت په راوتو کې مرسته وکړي. حقيقت دا دی چې د پېښتو پر وړاندې د سيمې د هېوادونو د ځينو خاصو کړيو او سياستوالو له خوا يوه ژوره توطيه روانه ده، چې دا ډول څرگندونې ددې توطيې يوه برخه ده، له ښاغلي کمال څخه که وپوښتل شي، چې د القاعدې زيات او مهم غړي تراوسه پورې چېرته نيول شوي دي؟ نو څه به ووايي؟ لږ

تر لږه دې د جنرال پرويز مشرف ارقامو ته مراجعه وکړي، هغه په خپله اعتراف کوي، چې موږ تراوسه پورې د القاعدې (۷۵۰) تنه مهم غړي امريکايانو ته په لاس ورکړي، دا به کمال صاحب ته معلومه وي چې ددې شمېر اکثره برخه، په کراچۍ، اسلام اباد، راولپنډۍ، فيصل اباد او د پاکستان په نورو مهمو ښارونو کې نيول شوې او بيا پر امريکايانو پلورل شوي دي، دا چې دوی جنگ ولې په لروبرو پښتون مېشتو سيمو کې متمرکز کړی، دې کې د پښتنو د دښمنانو چل دی؛ هم به د پښتنو سيمه ورانه ويجاړه شي، هم به د پښتنو سرونه غوڅ شي او هم به له نړيوالې ټولنې سره د ټکر له امله په نړۍ کې بدنام شي. عجيبه خبره خوداده چې جنگ د پښتنو په سيمه کې روان ساتل شوی، خود القاعدې د مشرتابه غړي بيا په ناپښتون مېشته لويو ښارونو کې نيول کېږي. له ښاغلي کمال څخه که وپوښتل شي، چې رمزي يوسف، ابو زبيده، رمزي بن الشيبې، خالد شيخ محمد، ياسر الجزيري، توفيق اتش خالد او د القاعدې نور په سلگونو مهم غړي چېرته نيول شوي او چېرې يې پر امريکايانو مړي او ژوندي پلورل شوي دي؟ نو دی به څه ووايي؟ که کمال صاحب کې واقعاً د عدالت کمال وي، نو دې پوښتنو ته بايد سم ځواب ووايي.

ايا همدا پاکستان او د هغوی استخباراتي سازمانونه نه وو، چې هم يې د طالبانو او القاعدې په جوړولو او ځواکمنۍ کې اساسي ونډه لرله او هم يې بيا د له منځه وړلو او کمزورۍ لپاره له امريکايانو سره لاس يو کړ او ډېره پانگه يې ترې ترلاسه کړه او ايا

بيا هم همدا کړی د طالبانو او القاعدې د تقويې لپاره کار نه کوي؟
 له يوې خوا له امريکايانو پيسې اخلي او له بلې خوا ورته د طالبانو
 او القاعدې په واسطه جنگ گرموي، جنگ يې هم بيا په پښتنو
 سيمو کې متمرکز کړی، چې ټول زيان يې همدې قوم ته واوړي، نو
 ښاغلی کمال صاحب! کوم جنگ او لوبه چې تاسو او ستاسو
 استخباراتي کړيو پيل کړې او ټول سود او گټه يې تاسو ته درځي او
 زيان يې پښتنو ته، نو مهرباني وکړئ د ملامتۍ مسئوليت يې هم
 پر ځان ومنئ، د خپل بام واوړې د بل پر بام مه اچوئ، اوس د
 کمپيوټر زمانه ده، هر څه ښکاره کېږي، ډېر ژر به، هم پښتانه او
 هم نړيواله ټولنه پوه شي چې د چا په اوږو کې شکه ده؟ څوک اوبه
 خړوي او کبان په کې نيسي؟ څوک ظالم دی څوک مظلوم دی؟
 څوک منافق دی څوک صادق دی؟ څوک ترهگر دی او څوک د
 ترهگرۍ قربانيان دي؟

((نه دي د ويلو هغه څه چې ما ليدلي دي)) (راسته پوښتنې او سرچپه ځوابونه)

دا ليکنه هم د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۷ ل کال په (۱) گڼه کې چاپ شوې ده.

پوښتنه ځواب

په افغانستان کې ملي اتل څوک دی؟ چې پر کابل يې ډېر توغندي توغولي وي.
افغانستان چا وران کړ؟ بې وسلې افغانانو.
کابل چا وران کړ؟ کابل ښاريانو!
د ولسمشر کرزي دښمنان څوک دی؟ هغوی چې ورته ډېره رایه يې ورکړې وه.
دوستان يې څوک دي؟ تلواله او هغوی چې هېڅ رایه يې نه ده ورکړې.
افغانستان کې څوک ډېره مداخله کوي؟ برازيل او نیکاراګوا.
په افغانستان کې څوک هېڅ مداخله نه کوي؟ ايران او پاکستان.
مجاهدين څوک دي؟ هغوی چې هېڅ جهاد يې نه دی کړی.
چې جهاد يې کړی هغوی څوک دي؟ فراريان او باغيان.
شيخ محمد اصف محسني ته څوک خپله يې پيدا کوي، څه ايران پيسې ورکوي؟ خو يې نه ورکوي؟
افغانستان ته د چا مرستې بې غرضه دي؟ د روسيې او امريکا.
څوک د پنجشېر د زمردو قاچاق کوي؟ طالبان.

د چا نظام پر ټول افغانستان واکمن و؟ د استاد برهان الدين رباني.
مارشال چاته ويل کېږي؟ چې د بهرنيو هېوادونو په عسکرو
يې خپل هېواد نيولی وي.
په افغانستان کې د فکري ثبات حضرت صاحب صبغت الله مجددي.
خاوند سياستوال څوک دی؟
انجنير چاته ويل کېږي؟ چې د خپل هېواد دورانۍ نقشۍ
جوړوي.
څوک دی چې له ځوانۍ تردې دمه انجنير گلبدین حکمتیار.
دهېواد پر ابادۍ او سوله ییزو چارو
بوخت دی؟
د افغانستان لوی ولایت کوم دی؟ پنجشېر.
کوچنی کوم دی؟ هلمند.
د حامد کرزي د پر لري مخالفین احمدضیا مسعود او کریم خلیلي.
څوک دي؟
کوم تلویزیون د ایراني کلتور پر طلوع تلویزیون.
ضد سخته مبارزه کوي؟
کوم تلویزیون افغاني کلتور نه شمشاد.
خپروي؟
څوک له پښتو ژبې سره ډېره رهنورد زریاب.
مینه لري؟
څوک په افغانستان کې ملي لطیف پډرام.
وحدت غواړي؟
کوم تنظیم په حکومت کې جمعیت اسلامي.
هېڅ ونډه نه لري؟
کوم وکیل دی چې هېڅ انتقاد رمضان بشردوست.

نه کوي؟

افغانستان کې ډېر جنگيالي حامد کرزی.

سياستوال څوک دی؟

څوک د سولې او امن کوتره ده؟ جنرال دوستم.

د نړيوالو ځواکونو د شتوالي ضرورت او قانونيت

دا ليکنه هم د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۲ ل کال په (۲) ځلې کي چاپ شوې ده.

له نږدې دوو کلونو راهيسې شمال تلوالي (اوسنۍ) متحده ملي جبهه) او ددې ترڅنگ د پټه د ورته اهدافو لرونکې بله جبهه (متحده ملي شورا)، په خپلو تبليغاتي غونډو، ميتنگونو، مظاهرو او مرکو کې په پرله پسې ډول ټينگار کوي، چې په افغانستان کې د نړيوالې ټولنې شتوالی دې «قانوني» شي. له «قانوني کېدلو» څخه ددې پورته دوو تلووالو خپل تعبير او خپل تفسير دی، چې غواړو وروسته پرې رڼا واچوو، خو اوس په عام ډول راځو د پټه، چې افغانستان کې د نړيوالو ځواکونو د شتوالي اړتيا شته که نه؟ او که اړتيا يې وي، نو د «قانون» کومې ځواکمنې کورنۍ او بهرنۍ سرچينې بايد دا تائيد ياد کړي؟

۱- په افغانستان کې د نړيوالو ځواکونو ضرورت: په عام ډول افغان ملت په خپله خاوره کې د هېڅ بهرني ځواک شتوالی نه شي زغملی، خو کله که د بهرني ځواک شتوالی د بېلابېلو کورنيو او بهرنيو عواملو له امله حتمي او ضروري شي، نو بيا افغانان خپلو

ملي گټو ته د تعقل له مخې په دې باب فکر کولای شي، چې کوم
 ځواکونه د څومره وخت لپاره ضروري دي.
 هغه افغانان چې د هېواد د ملي گټو د ساتنې پر رازونو پوهېږي،
 هغوی ددې ضرورت احساسوي، چې دا بهرني ځواکونه باید تر هغه
 مهاله په افغانستان کې پاتې شي، چې افغانستان او د هغه پوځ، د
 مغرضو گاونډيو هېوادونو د پټو او ښکاره لاسوهنو د مخنيوي جوگه
 شي، نوره نړۍ له افغانستانه د خوندیتوب احساس وکړي، د دې
 ولس په رگونو کې د متمدن ژوند وینه وچلېږي او په هر اړخیز ډول دا
 هېواد د جگړې او جگړه مارو له اسارت خلاص شي. تر دغسې یو
 حالت وروسته نه نړیوال دلته د پوځونو د رالېږو پلمه جوړولای شي او
 نه ورته ضرورت لري او نه افغانان بیا د بهرنیو ځواکونو راتگ
 زغملای شي، اوس خو چې افغانانو د طالبانو د سقوط پر مهال د
 بهرنیو ځواکونو پر وړاندې سخت حساسیت ونه ښود، علت یې دا و
 چې طالبانو او تر دې دمخه شمالتلوالي له خلکو سره داسې بد چلند
 کړی و، چې خلک ترې تر پوزې راغلي وو او هر نوي تحول ته یې
 اړتیا لرله. د بهرنیو ځواکونو په راتگ سره دلته سیاسي او قانوني
 بهیرونه که څه هم پوره پوره عادلانه نه وو، پیل شول، د افغانستان د
 پرمختگ لړۍ روانه شوه، که چېرې ځینې سیاسي تېروتنې نه وای
 شوې، نو اوسنۍ بریاوې به تر دې هم زیاتې وې. په تېرو پنځو کلونو
 کې په افغانستان کې شوې رغونه د افغانستان د پنځوسو کلونو له
 رغونې سره اندول ده. څرنگه چې افغانستان دېرش کلنې جگړې
 دومره خپلې چې هر څومره ابادي په کې کېږي، بیا هم نه معلومېږي،

نو ځکه اوسنی ابادي د چا په نظر ډېره زیاته نه ښکاري. د خلکو تقاضا هم د خلکو عادلانه قضاوت ته زیان رسوي، ځکه د بهرنیو ځواکونو په راتګ سره د خلکو تقاضا دومره لوړه شوه، چې له واقعیت سره یې مطابقت نه درلود، هر کله چې د واقعیت او تقاضا ترمنځ واټن رامنځته شي، د خلکو سالم قضاوت ته زیان رسېږي.

نو ځکه خو په افغانستان کې د تېرو څو کلونو پر مهال پر شوي کار، هم شوې تبصرې او هم قضاوت عادلانه نه دي. البته شکایت که پر دې وي چې له دې امکاناتو څخه نوره هم موثره ګټه اخیستل کېدلای شوه، خو د سیاسي بې عدالتیو او اداري نیمګړتیاوو له امله له دې نړیوالې پانګې او طلايي چانس څخه مثبته ګټه پورته نه شوه، دا انتقاد بیا پر ځای برېښي. د نړیوالې ټولنې له سیاسي او پوځي حضور سره سره اوس هم افغانستان په داسې یو حالت کې دی، چې مرستې او لاسنیوي ته لار تیا لري. که همدا اوس هم، نړیواله ټولنه خپل پوځونه له افغانستانه وباسي او خپلې مالي مرستې بندې کړي، نو دلته به بیا څه غوښل جوړ شي؟ ایا د نویمو کلونو لوبې به بیا تکرار؟ او ان تر هغه بدتر حالت به رانه شي؟ د تجربو له مخې وایو، چې همداسې به کېږي، نو افغانان باید د خپلوملي ګټو په پام کې نیولو سره، ګاونډیو هېوادونو، په تېره بیا ایران او پاکستان ته ددې مجال ورنه کړي، چې نړیوال ځواکونه دلته په تنګ او په شا کړي او وروسته بیا د هغوی پر ځای د دوی پټ او ښکاره عسکر او ملېشي دلته داخل شي. د یو شي یا مسلې قانونیت د هغود ضرورت له مخې معلومېږي، نو اوس چې موږ، د افغانستان

ضرورت ته په ژور نظر گورو، نو په ډاگه ښکاري، چې د نړيوالو ځواکونو شتوالي ته اړتيا ده، همدغه ضرورت ددې ځواکونو قانونيت ته لاره اواروي. که څه هم ددې خبرې زغم يو خپلواک انسان ته ډېر سخت پرېوزي.

۲- د نړيوالو ځواکونو د شتوالي قانونيت: لکه څنگه چې دمخه مويادونه مو وکړه؛ د نړيوالو قوتونو د شتوالي ضرورت، د هغو د قانونيت سرچينه ده، خو بيا هم د نړيوالو او ملي اصولو او حقوقو له مخې داسې قانوني او حقوقي سرچينې شته، چې دوی له هغو څخه قانوني مجوز ترلاسه کړي. په دې قانوني سرچينو کې يو هم د ملگرو ملتونو سازمان او بل هم خپله د افغانستان دولت دی. د سپټمبر د يوولسمې نېټې تر پېښې وروسته، ملگرو ملتونو د خپل (۱۳۲۸) پرېکړه ليک له مخې پر امريکا شوی بريد وغانده، د امريکا متحده ايالت يې متضرر يا قرباني شوی هېواد وگانه او د خپلې دفاع حق يې ورته ورکړ. بيا د ملگرو ملتونو د امنيت شورا (۱۳۸۲) پرېکړه ليک چې تطبيق يې اجباري حکم لري، د امريکا متحده ايالاتو ته د دې حق ورکړ، چې خپل دښمن، په هره سيمه کې چې وي، تعقيب کړي، هغوی د همدې پرېکړه ليک له مخې د طالبانو حکومت ړنگ کړ او بيا يې د بن نړيوال کنفرانس ته لاره اواره کړه. په دې کنفرانس کې چې د ځينو سياسي ډلو، له هغې جملې نه د شماليوالي استازي يې هم اساسي غړي وو، د ملگرو ملتونو د غړو هېوادونو له خوا پرېکړه وشوه، چې افغانستان ته به نړيوال سوله ساتي ځواکونه ځي، په پيل کې به د کابل او وروسته به

بيا د نورو سيمو امنيت ټينگوي، په دې ډول په افغانستان کې د ائتلاف او ايساف دواړو ځواکونو شتوالي لپاره نړيوال حقوقي مجوز رامنځته شو، دا چې دا مجوز د ځينو په نظر عادلانه دی که نا عادلانه دا نو بيا بېله خبره ده. البته د ملگرو ملتونو د نورو ايجنسيو د پرېکړو تطبيق اختياري دی، خود امنيت شورا د پرېکړو تطبيق اجباري دی، نه اختياري، که ددې شورا د پرېکړې مطابق کوم هېواد ته نړيوال ځواکونه لېږل کېږي، هغه هېواد يې مخالفت نه شي کولای، په هر حال دا يو اوږد بحث دی، چې موږ ورته په اجمالي ډول اشاره وکړه، ددې ترڅنگ د افغانستان د دولت درې واړه ارگانونه چې په واقعيت کې د همدغو نړيوالو ځواکونو د شتوالي زېږنده دی، هم تراوسه پورې له حقوقي او قانوني پلوه د نړيوالو ځواکونو شتوالی نه دی چلنج کړی، د افغانستان دولت پر دې پوهېږي، چې که نړيوال ځواکونه همدا نن له افغانستانه ووځي، نو د دوی شتوالی به هم ورسره ختم شي، نو هغه دولت چې شتوالی يې د بل چا په شتوالي پورې تړلی وي، هغه به له عملي پلوه څومره مشروعيت او توان ولري چې د بل چا د مشروعيت په اړه فيصله وکړي. ددې ترڅنگ افغانستان د امريکا متحده ايالاتونو سره يوه اوږد مهالې ستراتيژي هم لري، دا هم ددې ايجاب کوي، چې په افغانستان کې تر بشپړ ثبات پورې نړيوال ځواکونه دلته مېشت وي.

خو دا چې ولې يو شمېر ډلې او سياسي اشخاص، د بهرنيو ځواکونو د قانونيت خبرې کوي، د دوی بگراوند (شاليد) ته هم بايد لږ نظر وشي، چې دا ډول څرگندونې د صداقت له مخې دي که د چل

او فريب له مخې؟ دا هغه ډلې دي، چې تر ټولو دمخه همدوی چغې وهلې چې ژر ژر دې امريکايي ځواکونه راشي او موږ دې د طالبانو له مرگونو گوزارونو وژغوري؛ هغه څوک چې نن د ناټو او ايساف ځواکونو د وتلو او يا قانوني کولو غوښتنه کوي، دا همغه خلک دي چې ستوني يې هغه وخت له ډېرو چغو کېناستل او تر ټولو دمخه يې امريکايي ځواکونو ته لبيک ووايه، هغه وخت يې د «قانونيت» نوم هم په خوله وانخيست، خپل کورونه يې امريکايي ځواکونو ته په ډبله کرايه ورکړل او اوږه پر اوږه لکه د اجيرو ملېشو په څېر د امريکايانو تر څنگ د طالبانو پر ضد وجنگېدل، تر ډېره وخته يې امريکايي پوځونو سره باديگاري وکړه او اوس هم لگيا دي همدې کسب ته ادامه ورکوي، خو دا چې اوس د نړيوالو ځواکونو د قانوني کېدو خبرې کوي، علت يې دادی چې دوی لانورو سياسي امتيازاتو ته دام ايښی دی، دوی فکر کوي، چې نړيوال به په دې «قانونيت» ووېروي او په پای کې به هغوی دوی سره سياسي امتياز او معاملې ته غاړه کېږدي. دوی فکر کوي، چې د ولسي جرگې مشرتابه دوی سره دی او په حکومت کې هم د ټلوالې ونډه درنه ده، نو له دې قوت څخه به پر بهرنيو ځواکونو د فشار د يوې وسيلې په توگه کار واخلي. ايران او پاکستان هم دلته د بهرنيو ځواکونو له شتوالي څخه په تشویش کې دي، نو دا ډلې هم له پخوا نه ددې هېوادونو له سياسي او نورو کړيو سره پټې او ښکاره يارانې لري، نو ځکه خو د دې هېوادونو پټه رابطه هم له دې قضیې سره ردېدلای نه شي. دې کې هم هېڅ شک نه شته، چې د بهرنيو ځواکونو خپل سري او

ناوړه عمليات او په هغو کې د سلگونو افغانانو بېگناه وژنه د هېڅ افغان پر زړه نه اوارېږي او نه دا ډول عمليات د امنيت په ټينگښت کې کومه مرسته کولای شي، بلکې تاثيرات يې لامنفي دي. هېڅ شعوري او ملتپال افغان د ډېر وخت لپاره د بهرنيو ځواکونو شتوالی حتی قانوني او ناقانوني، دواړه نه شي زغملاى، خو ملتپال افغانان پر دې پوهېږي، چې اوسمهال نړيوالو ځواکونو ته پلمې جوړول، د مغرضو گاونډيو هېوادونو اشغالگرو ځواکونو راتگ ته د لارې اوارولو په مانا دي. څه فکر کوئ، هغه څوک؛ په تېره دوه ټلوالې ((متحده ملي جبهه)) او ((متحده ملي شورا)) چې دواړه د يوې سکې دوه مخونه دي، که همدا نن امريکايي او نړيوال ځواکونه نه وي، نو دوى به د يوې شېبې لپاره هم په کابل کې پاتې شي؟ بيا به يې ځای کولاب، اصفهان او نورې سيمې نه وي؟ له دې ډول چغو او فريادونو څخه ددې خلکو هدف دا دی، چې څنگه کولای شي له همدې بهرنيو ځواکونو څخه د اوسنۍ اقتصادي او پوځي گټې ترڅنگ، نوره

سياسي گټه
هم پورته
کړي.
له بهرنيو
ځواکونو
څخه هم، د
ولس هيله

داده، چې خپل سري عمليات دې زياتي ودروي، د افغانستان د دولت له ولسواک اړخ سره دې مرسته وکړي، چې د افغان ملي

پوځ، ملي اردو، پوليس او ملي امنيت په ارگانونو کې بشپړ سمون راولي، دا ارگانونه دې پياوړي کړي، ځکه د دوی د يوه عسکر لگښت زموږ د سلو عسکرو د لگښت په اندول دی، دوی د افغانستان له کلتوري، ټولنيز، قومي او جغرافيايي جوړښت سره

بلد نه دي او نه هم د چريکو جگړو تجربه لري، نو په دې خاطر د دوی او ملکي خلکو دواړو تلفات زيات دي، ددې په خاطر چې هم د دوی د لارياتو زيانونو او تلفاتو مخه ونیول شي او هم د ملکي افغانانو، نوښه لاره داده، چې خپله افغان پوځ په عصري وسلو سمبال او په هر اړخيز ډول ځواکمن شي، دا کار به د کورنۍ جگړې د مخنيوي او کنټرول لپاره هم لاره اواره کړي او پر مناسب وخت به د بهرنيو ځواکونو د وتو زمینه هم برابره کړي، افغان پوځ به په چټک ډول ددې جوگه شي، چې په خپله د خپل هېواد ساتنه وکړي او د گاونډيو لاسوهنو ته ځواب ووايي. دا هغه لاره ده چې دواړو لوريو او زموږ عام ولس ته ډېره په گټه ده. دا چې يو څو

سياسي مداريان هر وخت په رسنيو کې چغې وهي، دا هغه خلک دي، چې په ولس کې اساسي بنسټ نه لري او يوازې په يو شمېر پرديپالو رسنيو کې مطرح دي، دا هغه خلک دي، چې هم يې د بهرنيو ځواکونو د راتگ پر مهال ډېر امتياز اخيستی او اوس بيا غواړي د «قانونيت» ترچترلاندې د هغو د تنگولو له لارې نور امتياز هم واخلي. نړيوال ځواکونه او د هغوی سياسي ماهرين بايد د افغاني ټولنې ددغو سياسي سوداگرو او پاروگرو په چل او جادو پوه شي، تر دې زيات امتياز ور نه کړي او د پخوانيو امتيازونو د سلب په باب يې هم جدي فکر وکړي.

«القاعده» په افغانستان او «الفايده» په پاکستان کې

دا لیکنه هم د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۷ ل کال
په (۲)مه ځل کې چاپ شوې ده.

نږدې یوه نیمه لسیزه کېږي چې په نړۍ کې د «القاعده» په نوم یو نوی سیاسي بازار پرانیستل شوی دی. ددې بازار مارکیتونه هر چېرته پرانیستل شوي، خو هوښیار هغه دی چې په دې تور بازار کې خپله ناچلې سکه وچلوي، خپل کوټه زر صفا کړي، سپین په تور او تور پر سپین واړوي. ددې بازار یوه زیاته برخه په افغانستان کې پرانیستل شوې، خو افغانان یې نه پېرېدونکي دي او نه پلورونکي، سودا نور خلک راوړي او پر نورو یې خرڅوي، راکړه ورکړه د نورو ده، خو ځمکه یې د افغانانو نیولې، داسې لکه د یوه فری زون په شان، فری زون خوښه وي، یوه ټاکلې اندازه محصول خو د ځمکې خاوند ته ورځي، خو دا مارکیت په فری زون کې هم فری دی. عجیب مارکېټ دی، امریکایان ترې یو ډول گټه پورته کوي، اروپایان ترې بل ډول، روسان ترې بل رنگ، ایرانیان ترې بل او پاکستان، خو بیا د گټې گټه اخلي، ټول پېروی او د سر کوچ پاکستان ته ځي. که چېرې په افغانستان کې د القاعدې

مارکېټ بېرته نه وای، نو امریکایانو هېڅکله هم دلته خپل مالونه نه شول خرڅولای، روسیې ته هم پلمه نه پیدا کېدله، چې په دې سیمه کې د خپلې تېرې ماتې غچ واخلي، ایران هم له خپل پخواني دښمن (طالبانو) سره د خپل لوی غلیم (امریکا) پر وړاندې تاکتیکي ملګرتیا نه شوه کولای او پاکستان ته هم ددې زمینه نه برابرېدله چې یو خرڅ کړي او بل واخلي، یا زوړ پنگ کړي او نوی جوړ کړي او بیا د تېر دېرش کلن جنګي ماشین اراښه تاوه او زوړ داستان بیا له سره پیل کړي.

له دې لنډې یادونې څخه هدف دادی، چې داسې یوه حقیقت ته مو متوجه کړي، چې څوک د القاعدې د دښمنۍ چينغې وهي، هغوی د القاعدې له وجود او نامه څخه تر هر چا زیاته ګټه پورته کړې ده او څوک چې یې پر دوستۍ تورن دي، هغوی ته یې ډېر زیان اړولی دی. د جهاد په کلونو کې اسامه او د هغه ملګري د امریکا متحده ایالاتو په ملاتړ او هڅونه بڼه په زغرده شوروي لښکرو پر ضد وجنګېدل، تر جهاد وروسته ددې ډلې غړي څه په سعودي، څه په افغانستان، څه په سوډان او څه هم په نورو هېوادونو کې مېشته شول، خود اوسنۍ شمال تلوالې- ملي جبهې او د هغه وخت د اسلامي دولت رئیس پروفیسور برهان الدین، اسامه بن لادن له سوډانه اریانا افغان الوتکه کې افغانستان ته انتقال او دلته یې مېلمه کړ او سربېره پر دې یې تر (۱۲۰) تنو زیاتو عربو ته د افغانستان تابعیت ورکړ، د جهاد په کلونو او تر هغې وروسته استاد رباني د اخوانیزم د تار په غځولو

سره په دې بريالی شو، چې په عربي درهمو او ريالونو خپله سياسي بقا خوندي کړي او په تخار کې د (عبدالله بن مسعود) په نوم يو پوهنتون هم د همدې سيروم له لارې ژوندی وساتي، خو کله چې طالبانو له اسامه سره نوې ياراننه ټينگه کړه، نو د رباني پر زړې يارانې گردونه پرېوتل. طالبانو، چې د رباني تش په نامه سيار اسلامي دولت د افغانستان له خاورې اوږت کړی و، د القاعدې پخوانۍ دوستۍ او نوې دښمنۍ ورته د نوش دارو حيثيت غوره کړ، د سپټمبر پر (۱۱) يې يو ځل بيا د بخت ستوری راوخوت او د بي (۵۲) امريکايي الوتکو تر سيوري لاندې يې نوې ساه واخيسته، د شمال ټلوالې ټول داړه ماران لکه د سمڅي ياران له غارونو راووتل او پر ښارونو راتويې شول، د خيال پاچا يو ځل بيا د واک د عمل پر گدی کېناست، طالبانو د القاعدې د دوستۍ مزه وڅکله، د ملا عمر تخت او بخت دواړه نسکور شول. د افغانستان د هويت او ځمکنۍ واکمنۍ د کورنيو مخالفانو ترڅنګ بهرنيو هېوادونو هم د القاعدې له دوستۍ او دښمنۍ څخه ښه د مزې گټه پورته کړه. که په کورنۍ کچه د رباني په مشرۍ شمالي ټلواله په پيل کې د اخوانيزم د نظريې له امله په اسامه او د هغه پر استاد عبدالله عزام وياړېدله او د هغوی له دوستۍ او دښمنۍ يې ښه گټه پورته کړه، نو په بهرنۍ کچه پاکستان هغه هېواد و، چې هم يې د القاعدې او نورو عرب گروپونو په جوړونه کې تر حده زيات امتيازات، د همدې عربو او لويديزې نړۍ څخه ترلاسه کړل، خو کله چې ځای د «جارستان»

راغی، نو تر ټولو دمخه همدا پاکستان په واز کومي د امریکا د خوشالۍ لپاره د القاعدې د مقابلي ډگر ته راودانگل، جنرال مشرف د جورج بوش د جگړې د ملاتړ په برخه کې د (هو) او (نه) په انتخاب کې ډېر ژر (هو) انتخاب کړه او بیا یې دا هم غبرگه کړه، چې «په سیاست کې دوستي او د بنمېنې دایمي نه وي، دوستي او د بنمېنې د یو هېواد د ملي گټو پر بنسټ ټاکل کېږي، اوس موږ ته د پاکستان ملي گټې مهمې دي نه القاعده او طالبان». طالبان چې زموږ په ټولنه کې اکثره هسې هم یتیمان او بې سرپرسته ماشومان دي، له سیاسي پلوه هم پر ډېر سخت وخت بې سرپرسته شول او د خپلو پنجاېي یارانو پنجاېۍ توره او اسلامي ورورولي یې په خپلو سترگو ولیده، ان تر دې چې د طالبانو پر سفیر (ملا ضعیف اخوند) یې هم صرفه ونه کړه او امریکایانو ته یې د خپلې دوستۍ د اثبات د یوې نمونې او غوړې مړۍ په توگه ور ډالۍ کړ. پاکستانیانو له القاعدې سره خپله زړه دوستي پر یوې نوې امریکایي دوستي بدله کړه او ددې دوستۍ په مقابل کې یې نږدې شل ملیارده ډالره له امریکا څخه ترلاسه کړل.

د القاعدې د ټکولو د روان بهیر له پیله بیا تر دې دمه هغه پټې او ښکاره مرستې چې امریکا له پاکستان سره کړي، تر هغو مرستو څو ځله زیاتې دي، چې امریکا له افغانستان سره کړي دي. د پاکستان لپاره دا یو طلايي چانس و چې څو یاغي عرب او څو نا شعوري طالبان او د هغوی جوړه شوې اډانه په شلو ملیاردو ډالرو وپلوري او د پاکستان گټې تضمین کړي. پاکستان بیا هم پر

دې بسنه ونه کړه، چې طالبان او القاعده يو ځل جوړ کړي او بيا يې ړنگ کړي او په دواړو حالتونو کې خپله چنده او انعام ترلاسه کړي، بلکې د سباني گټې لپاره يې هم ور پرانيستی پرېښود، د پښتنو قبایلي سيمه يې يو ځل بيا د داسې خوځښتونو لپاره عياره او د جگړې د جاري ساتلو امکانات او بستري يې ورته برابر کړل. ددې لپاره چې د القاعدې شبکه په بشپړ ډول له منځه لاړه نه شي، نو د القاعدې د مشرتابه شورا مهم غړي يې د پاکستان په لويو سياسي او صنعتي ښارونو کې ځای پر ځای کړل او جنگي ډلې يې په پښتنو مېشتو سيمو کې ځکه خوندي کړې، چې د جنگ د جاري ساتلو جوگه وي، د ورانۍ زيان هم دوی وزغمي، سياسي مسوليت هم د دوی پر غاړه شي او له نړيوالې ټولنې سره د ټکر کفاره هم دوی ورکړي، عجيبه خبره ده د القاعدې مهم سياسي غړي اکثره په اسلام اباد، لاهور، راولپنډۍ، کراچۍ، فيصل اباد او د پاکستان په نورو ښارونو کې نيول شوي، خو جنگ د پښتنو په سيمو کې روان دی. د جنرال مشرف د څرگندونو له مخې تراوسه پورې د القاعدې (۷۵۰) تنه مهم غړي پاکستان نيولي او پر امريکا يې پلورلي دي، اکثره يې د پاکستان په پورتنیو يادو شويو ښارونو کې نيول شوي. د القاعدې گڼ شمېر غړي همدا اوس د پاکستان د استخباراتو او امنيتي ارگانونو تر نظر لاندې د پاکستان په مهمو ښارونو کې خوندي دي او د هريوه د سر قيمت او ارزښت معلوم دی، کله چې امريکايان لږ په قهر او پاکستانيان لږ بې پيسو شي، نو بيا پاکستاني جنرالان د القاعدې

يو مهم غړی د يوې غوړې مړۍ په شان د امريکايانو تر ستوني تېر کړي او هغوی بيا ددې ښکار په بدل کې پاکستانی جنرالانو ته خپل انعام ورکړي، د گټې دا بازار او مارکېټ به تر هغه روان وي ترڅو چې د افغانانو د ملي شعور کچه نه وي اوچته شوې، افغانان بايد پر دې پوه شي چې دا جنگ د څه لپاره او د چا په گټه دی؟ ډېره دردونکې خبره دا ده، چې که د جگړې انډول د يوه فرضي احتمال له مخې د امريکايانو پر زيان تمام شي، نو بيا به هم پاکستان هغه هېواد وي چې تر ټولو زياته مادي او معنوي گټه به ترلاسه کړي، همدا پاکستانی جنرالان به وي او وايي به چې موږ د اسلامي ورورولۍ له مخې خپلو مسلمانو عربو وروڼو ته پناه ورکړې وه، نړۍ مو تېر وېستې وه او د القاعدې مهم غړي مو خوندي کړي وو. ددې احتمال هم شته چې پاکستان امريکايانو ته د لوړ قيمت په بدل کې يو ځل بيا د طالبانو او القاعدې نوی راتوکېدلی قوت پر هغوی وپلوري او دا ډلې يو ځل بيا پر بد برخليک اخته کړي. ددې اټکل هم شته چې پاکستانی کمپايران د نړۍ په کچه د غټو قدرتونو ذهنيت بدل کړي او ددې سيمې امنيت ترې په اجاره واخلي، پاکستان سره ددې ظروف شته چې دلته د يو داسې وروسته پاتې سياسي او مذهبي افراطي نظام د رامنځته کولو تاييا وکړي، چې د مذهبي او سياسي تنگنظرۍ پر اساساتو ولاړ وي، په سيمه کې د ژوند او تمدن ټولې نښې نښانې له منځه يوسي، خو ددغه غم په بدل کې په سيمه کې يوه ناخوښې سوله او امنيت ټينگ کړي، دا به د امنيت داسې يوه جزيره وي،

چې وگړي يې د جزاميانو په څېر په کې ژوند کوي، خوله نورې نړۍ او تمدنونو سره به اړيکي نه لري. ددغو ټولو احتمالي خطرونو په پام کې نيولو سره، ټول افغانان او طالبان بايد دې ټکي ته ځير وي چې د القاعدې په شان د يوه تحريک لپاره په ټوله افغاني خاوره کې د فعاليت د زمينې برابرول که هغه هر ډول دلايل او عوامل ولري، د افغانانو په گټه نه ده او نه هم طالبان په دې ډول د يوه سياسي او شعوري ځواک په توگه په ټولنه کې د

واک، گرانښت او منښت خاوندان کېدلای شي، ددې ټولو سلسلو دوام د پخوانيو تجربو بيا تکرار دی، چې زیان به يې افغانان، افغاني ټولنه او په خپله

افغاني طالبان زغمي، خو گټه به يې پاکستان او د هغوی په شان
نورو هېوادونو ته چې د دې ډول تيوريو د جوړولو صلاحيت او
ظرفيت لري، رسېږي.

د افغانستان پارلمان؛ د لرگي توره

دا لیکنه هم د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۷ ل کال
په (۲)مه ځلې کې چاپ شوې ده.

د بې وخته دیموکراسۍ همداسې بې ثمره ونه وي، کله چې
امریکايي پوځونه افغانستان ته راغلل، نو دلته هم د بې وخته
دیموکراسۍ ډولونه وغږول شول. د دیموکراسۍ نارو سورو او
شعارونو دومره زور واخیست، چې له خلکو نه د نورو فکرونو او
شعارونو لاره ورکه شوه. د ولسواکۍ په همدې گرمه هنگامه کې د
افغانستان د پارلمان یا ملي شورا (ولسي جرگې او مشرانو جرگې)
لپاره انتخابات وشول. سره له دې چې د زر او زور ډېرو خاوندانو له
قانوني او ناقانوني لارو پارلمان ته لاره پیدا کړه، خو یو شمېر
هېواد پالو افغانانو هم د خلکو د استازو په توګه د پارلمان
غړیتوب ترلاسه کړ. سره له دې چې د پارلمان د غړو پر ترکیب، د
خلکو نیوکې وې، خو بیا هم خلکو ته د هغو د شکایتونو د اورېدو
یوه سرچینه پیدا شوه. په لومړیو وختونو کې د خلکو هیله زیاته وه،
د خلکو هیله هغه وخت نوره هم زیاته شوه، چې ولسي جرگې نوې
کابینې ته د باور رایه ورکړه، په دې باور رایه کې یو شمېر وزیران
په ډېره مشکله د ولسي جرگې له چاڼه تېر شول، ښاغلی رهین او
ښاغلی فرهنگ په کې په مطلق ډول ناکام شول، خو فرهنگ بیا

وروسته د ډېر پسيپسک او سمجوتې په وجه د کړکۍ له لارې بېرته کابينې ته لاره پيدا کړه، خو د بناغلي رهين ځای هندوستان شو. تر هغه وروسته د ولسي جرگې ډېر وخت پر خپلمنځي ناندريو،

شخړو، قومي، تنظيمي او سيمه ييزو بحثونو تېر شو. د ولسي جرگې د شخصيت د اعادي لپاره دويم چانس هغه وخت پيدا شو چې د بهرنيو او مهاجرينو چارو وزارتونو وزيرانو ته د نه باور (عدم اعتماد) رايې صندوقونه کېښودل شول، ولسي جرگې دواړه وزيران له خپل باوره سلب کړل، دې کار سره د ولسي جرگې حيثيت اوچت شو، يو وزير خوپه خپله مخه لاړ، خو دا چې د دويم وزير سلب، د جمهور رئيس له خوا «ويتو» شو او بيا ولسي جرگه پر دې بريالۍ نه شوه، چې پر حکومت خپله پرېکړه تعميل کړي، نو د ولسي جرگې حيثيت ته نور هم زيان ورسېد.

تر دې وروسته د ولسي جرگې د يوزيات شمېر غړو زړونه ساړه شول، د غير حاضري لړۍ چې له پخوا نه هسې هم روانه وه، نوره هم ټينگه شوه، څوک پر بهرنيو او څوک هم پر کورنيو سفرونو مصروف شول، ځينو وکيلانو چې له پخوا نه يې له يو شمېر وزيرانو

سره د «کمېشنکاری» تار ځغلولی و، دا لړۍ نوره گړندی کړه، دا ډول وکیلان نور هم د خپلو گټو تضمین ته وهڅېدل. په دې ډول د ولسي جرگې رنګ ورو ورو پیکه شو، خبره ان تر دې حده ورسېده چې ډېر ځله د ولسي جرگې ورځنۍ نصاب هم نه پوره کېده. د بغلان پېښې هم د ولسي جرگې قضاوت او عدالت تر سختې پوښتنې لاندې راوست. د بغلان درېوونکې پېښه کې ولسي جرگې ډېر غور وپېش وکړ، په نتیجه کې د هغه ولایت ملکي او بې واسطې والي ډاکتر محمد عالم اسحقزی د ولسي جرگې د قضاوت قرباني شو، دا په داسې حال کې ده چې د پېښې لومړۍ درجه امنیتي مسئولین؛ د ملي امنیت رئیس او امنیت قومندان لاسرې سترگې گرځي، نه یوازې سرې سترگې، بلکې کله چې د امنیت قومندان ښاغلي سیدخيلي په تېلفون کې د ولسي جرگې مشر ښاغلي یونس قانوني ته سپکې سپورې وکړې او اخطار یې ورته ورکړ، نو د ولسي جرگې د رئیس پر اور او شور یې یخې اوبه تویې کړې. د ولسي جرگې د حیثیت د احیا لپاره تقریباً وروستی چانس د روان کال د شور د اتمې نېټې د «جشن» پېښه وه، چې نږدې وه د افغانستان مشرتابه په کې له منځه تللی وای او هېواد له یوه لوی سیاسي او پوځي بحران سره مخامخ شوی وای. په دې پېښه کې د ولسي جرگې یو بل هېوادپال غړی حاجي فضل الرحمن څمکنی هم قرباني شو، ولسي جرگې پر دې پېښې داسې یو فریاد پیل کړ، چې تا به ویل که ټوله کابینه نه وي، نو د دې مسئولو امنیتي ارگانونو مشران خو به په یو څو شېبو کې بې اعتماد او له حکومته رخصت

کړي، دوه وزیران او یو رئیس راوغوښتل شول، د ولسي جرگې اکثره غړي دومره په قهر وو، چې تر خولې یې اوروڼه بادېدل، وزیرانو او رئیس صاحب که د خپل ځان د سپیناوي لپاره خپلو خبرو ته ډېر سپېروني ورکړل، خو څه نتیجه یې ورنه کړه، صندوقونه راوړل شول او ټول ولس په دې تمه و، چې اوس به ددې درېو بڼاغلو سابه په مالګه کړي، ولسي جرگې گوزار وکړ، خو گوزار یې داسې و، لکه د لرګي د تورې گوزار، ددې پرځای چې مقابل لوري ته زیان ورسوي، خپله توره ماته شوه او هغه وهم چې له حکومت او ولس سره د ولسي جرگې پر وړاندې موجود و، ټول په یو گوزار له منځه لاړ، کله چې رای شمېرنه پیل شوه، نو په وزیرانو او رئیس کې د وینې رنګ نه ښکارېده، ساعت وروسته هر څه سرچپه شول، د ولسي جرگې کمېشنکارو غړو د سترگو په رپ کې د ټلېفون په غوږۍ معامله وکړه، په نتیجه کې هغه مسولین چې د حضوري چمن په «ستره جبهه» کې یې د دوه درې مخالفینو د ټکان له امله شرموونکې ماتې خوړلې وه، د ملت د کور په پراخه جبهه کې په داسې حال کې چې د ملت اکثریت استازي یې په مخالفه جبهه کې ولاړ وو، په فاتحانه ډول دا جبهه فتح کړه او سره مخونه له پارلمان نه راووتل، د پارلمان وکیلان خپل غوږونه او بوس مخونه له ولسي جرگې د خپل کور پر لوري رهي شول او د ولسي جرگې کمېشنکار وکیلان په دې بریالي شول چې د ولسي جرگې جبهه ماته او لوبه په خپله ګټه تمامه کړي. تر هغه وروسته ولس ته په ډاګه شوه چې

ولسي جرگه د وراسته لرگي هغه توره ده چې پر هر چا يې گوزار

کړې، خپله ماتېږي

او هغه شخص ته

هېڅ تاوان نه شي

رسولای.

دې ښاغلو ته د

نه باور رايې تر دې

بهيرو وروسته،

ولسي جرگه نوره

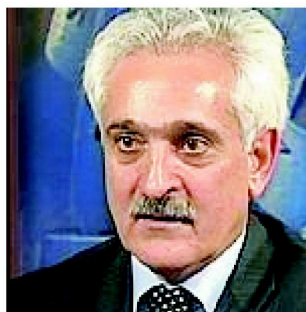
هم پيکه شوه، اوس نو د لرگي له دې تورې، نه ولس ډارېږي او نه

هم د حکومت بې کفايته او باکفايته وزيران. اوس چې ولسي جرگې

ته نه اعتبار پاتې او نه ډېر عمر، خوزه د يو افغان په توگه د ولسي

جرگې د هغو وکیلانو پر شخصيت او حيثيت ډېر ځورېږم چې واقعاً

د ولس په رايه راغلي او خپل ملت ته د خدمت تلوسه او ولوله لري.

موږ بايد په

ولسي جرگه کې د

کمېشنکارو

وکیلانو او

رېښتينو استازو

تر منځ تفاوت

درک کړو. که ولسي جرگه رښتيا هم غواړي د خپل عمر پاتې برخه

په حيثيت او اعتبار تېره کړي، د صداقت او درايت توره دې

راواخلي، سيمه ييز، ژبني، تنظيمي او سليقه يي اختلافونه دې
يوې خواته پرېږدي، د خپلو ځينو وکیلانو د پتو او ښکاره معاملو
مخه دې ونيسي او د ملي ارمانونو د تطبيق لپاره دې په متحدانه
ډول هڅې وکړي، هغه وخت کېدی شي د ولسي جرگې شان و
شوکت، برم او عزت تر لاسه شي او که حالات همداسې روان وي، نو
کېدی شي ولسي جرگه تر دې هم کم ارزښته او پيکه شي.

په افغانستان کې د سياسي شکايتونو کلتور

دا لیکنه هم د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۷ ل کال په (۲) گڼه کې د سريزې په توگه چاپ شوې ده.

په درې لسيزه جنگ کې د افغانستان پر ډېرو ارزښتونو د ابهام وړېځې خورې شوې، د ژوندانه د ډېرو ډگرونو معيارونه کمزور شول، له خلکو لاره ورکه شوه، ملامت او سلامت، خدمتگار او تخريبکار له خلکو لادرکه شول، د انتقاد، ونې هم تر وخت دمخه وده وکړه، تر اختناقي رژيم وروسته د ناکنټروله «ديموکراسۍ» رارسېدل، بله ستونزه وه، چې خلک يې په سياسي سفر کې گډ وډ کړل. د سياسي انتقادونو دا بې هدفه لړۍ د بيرک کارمل د واکمنۍ له وروستيو وختونو پيل شوه، کارمل په پيل کې د شوروي راتگ د خپل ځان وياړ باله، خو وروسته چې جگړې زور واخيست، نو ده د روسانو د راتگ پر پخواني واکمن (حفيظ الله امين) واچوله، د خپلې واکمنۍ پر وروستي مهال يې د خپل گوند او حکومت پر ځينو مطرحو غړو هم سخت ټکونه وکړل.

ډاکټر نجيب الله هم دې لړۍ ته دوام ورکړ او په يوې غونډې کې يې د خلکيانو او پرچميانو دواړو له مخالفت نه سر وټکاوه او ويې ويل چې نه خلکي يم، نه پرچمي يم... او وروسته يې «انتقاد و انتقاد از خود» په نامه د انتقادي ويناوو يو کتاب هم چاپ شو. د

ډاکټر نجيب الله د واکمنۍ په وروستيو کې هم، حکومتي لوړ رتبه او ټيټ رتبه مامورين اکثره په انتقاد روږدي شول، ددې پر ځای چې د خپل هېواد او حکومت ظرفيت وسنجوي او له بحرانه د راوتلو لارې په گوته کړي، ټولو له يوې مخې د انتقاد لمن ونيوله. تر هغه وروسته د تنظيمونو په گډوډيزه واکمنۍ کې، خواتقاد دومره عام شو، چې تنظيمي مشرانو او جنگسالارانو ورسره بېخي معافيت حاصل کړ، هغه وخت نو حالات دومره ترينگلي وو، چې د انتقاد تر کچې هم پورته وو او ((بې له تورې خلاصۍ نه و په کار)). تر هغه وروسته د طالبانو په زورواکه واکمنۍ کې خو په داخلي او حکومتي کچه انتقاد د سره کفر معادل و، يوازې بهرنۍ راډيوگانې او رسنۍ وې چې له طالبانو سره يې مقابله کولای شوه، نور نو د هېواد په داخل کې د هر چا ژبه او قلم تړلي وو او د رسنيو پر شتون دسانسور خپسه ناسته وه. د طالبانو د واکمنۍ تر ړنگېدو وروسته چې د يو ناڅاپي ديموکراسۍ وېمې وچلېدې، نو بيا هم قلمونه تېره شول او د ژبو تنستي خلاصې شوې، د هر چا چې هر څه په خوله راغلل، هغه يې وويل او لاهم دا لړۍ روانه ده. عجيبه خبره خو داده؛ ټولې دولتي او نا دولتي رسنۍ او اشخاص لگيا دي په انتقادي کمپاين کې برخه اخلي، هېڅ داسې يوه سرچينه نه شته چې مسئوليت پر غاړه واخلي، خو موده دمخه ازادۍ راډيو خپل گړدي مېز ته د دولت يو وزير رابللی و، چې د خلکو پوښتنو او شکايتونو ته ځوابونه ووايي، وزير صاحب ددې پرځای چې د خلکو شکايتونه ځواب کړي، په خپله په شکايتونو سر شو، پردې مهال د ازادۍ راډيو کوربه ژورناليست، وزير صاحب ته وويل: بس وزير صاحب پوه شو، موږ خوتاسو ددې لپاره رابللي وئ چې د خلکو شکايتونه

ځواب کړی، دا چې تاسو خپله شکایت کوئ، نو ستاسو شکایت به څوک ځواب کړي؟

اوس چې ټول دولتي ارګانونه ګوري، له شکایت او انتقاد پرته بل څه کار نه کوي، د دولت دوه لوی ارګانونه؛ قضا او په تېره بیا پارلمان، خو د ټولو مشکلاتو سر، حکومت بولي، خپل ځان يې يوازې انتقاد ته وزگار کړی او همدې انتقاد ته يې کار ويلای دی، دا په داسې حال کې ده چې خپله د شورا اکثریت غړي د همدې حکومت مهم غړي وو، دې ښاغلو نه که وپوښتل شي تاسو خپله چې په حکومت کې وی هغه وخت کې موکومه توره کړې وه، چې اوس لا پر دې نورو حکومتي چارواکو انتقادونه کوئ؟ په ولسي جرګه کې همغه وکیلان تر ټولو زیات او توند انتقادونه کوي، چې تر دې دمخه يې په حکومت کې تر ټولو غوړې څوکۍ لرلې او اوس هم له حکومت څخه تر ټولو زیات باج اخلي، د انتقادونو لړۍ ان د جمهوري ریاست تر معاونینو هم رسېدلې، د جمهور رئیس مرستیالان هم کله کله پر دولت نیوکه کوي او نږدې ده چې د نا سالم انتقاد دا لړۍ د جمهوري ریاست تر مقامه هم ورسېږي، دلته پوښتنه پیداکېږي، چې دا ټول انتقادونه کوي، نو دا کار به څوک کوي؟ زما یو دوست دی د مارانو او لږمانو دمونه يې زده دي، هغه راته کیسه کوله چې پېښور کې یو (هندکی) زما دوکان ته راغی، ماته يې وویل: پیرصاب ماته به یو دم ورکې، ما ویل د څه شي دم؟ ده ویل: والله کور چت باندې ماران ګرځي، ماته دم ورکي چې مار ورک وکي او اودې لاندې راولي. څو څو ځله مې په سړي دم او چوف وکړ او بیا مې ورته وویل چې دا دعا به څو څو ځله ووايي او بیا به

ورته ووايې چې راکښته شه په حکم د خدای او په اجازه د پیر صاحب! (هندکي) لږ خپل کورته او سبا مازیگر بیا راغی، ماته یې وویل: پیر صاب تا ما باندې اجازه ورکړې وه چې مار به دم وکي، اول به دعا وکي بیا ووايې راکښته شه په حکم د خدای او په اجازه د پیر، ښه ما دا دم واچوه، مار کته شه، نو راکابو کی به څوک؟ (نیسي به یې څوک) ما ورته وویل، چې ته به یې کابو کوې که نه! نو هندکي، په ډېرې وارخطايۍ وویل: پیر صاب اجازه واپس کي اجازه واپس کي، ما باندې کابو ونه شي، چا پلار به لاس باندې ور وړي...))

نو اوس پوښتنه داده، چې انتقاد خو اسانه دی، هر څوک انتقاد کولای شي، خو د حل لاره کومه ده؟ او څوک مشکل حلولای شي؟ نو چې د حکومت، پارلمان او قضا مامورین ټول انتقاد کوي او کار نه کوي، نو دا د مشکلاتو (مار) به څوک کابو کوي؟ اصلي خبره داده چې ټولنه یوازې په انتقاد نه جوړېږي، د ټولنې ابادي کار او زیار غواړي، «څوک چې کار کوي هغه یې وسایل لټوي او څوک چې کار نه کوي هغه ورته دلایل گوري». ډېر انتقادونه ټولنه د انتقاد له معافیت سره روږدې کوي، انتقاد هغه وخت خوند کوي، چې پر ځای او پر وخت وي، د حل لارې په کې وي او په ټولنه کې یې د سمون لپاره پوره ظرفیت او امکانات وي. د ډېرو خبرو او ډېرو انتقادونو پر ځای لږ کار هم ډېر ګټور دی.

تور سړی د سپینې مانۍ په درشل کې

دا لیکنه هم د «قلموال» جريدې د ۱۳۸۷ ل کال په (۲) گڼه کې خپره شوې ده. هغه وخت لاد امریکا د جمهوري ریاست انتخابات نه وو شوي، خو کوم اټکلونه چې په دې لیکنه کې شوي وو، په انتخاباتو کې پر واقعیت بدل شول

بارک اوباما د امریکا په تاریخ کې لومړی تور پوستی سړی دی، چې تر خپلمنځي گوندي سیالیو وروسته د جمهوري ریاست سر خپلو کاندیدانو کې راځي، د بارک اوباما، فزیکي او فکري ځواکمنی، ژبنی مهارت، فصاحت، ځواني او د امریکایي ټولنې د ذهني بدلون اړتیا، د ډېرو خلکو په ذهن کې دا احتمال قوي کړی، چې بارک اوباما د جمهوري غوښتونکي گوند کاندید (جان مکن) څخه څو گامه دمخه دی. دا چې د سپینې مانۍ تر درشله به دا واټن کوم کاندید څومره او په څه ډول ووهي؟ دا به راتلونکې ټولټاکنې معلوموي، خو کوم خبر او پېښه چې افغانانو ته مهم دي، دادی چې په دې کاندیدانو کې که هریو بریالی شي، د افغانانو پر سیاسي ژوند به یې اغېزه څه وي؟ که چېرې د جمهوري غوښتونکو کاندید جان مکن بریالی شي، نو څرگنده خبره ده، چې په افغانستان کې به د جورج بوش او جمهوري غوښتونکو پخوانۍ پالیسي تعقیبوي او کېدی شي د وخت له اړتیاوو سره سم لږ و ډېر بدلون په کې راشي.

سره له دې چې د افغانستان په اړه د بوش د ادارې د پالیسۍ په اړه ځینې نیوکې وې، خو دا چې بوش د افغانستان په اړه پرېکنده تصمیم درلود، دا برخه ډېره مهمه وه. د بوش د ادارې پرمهال د افغانستان د روانې جګړې پر سیاسي بدیل فکر و نه شو او له محلي جنگسالارانو سره د تفاهم له لارې په حکومت کې د عدالت د تامین عنصر کمزوری شو، ولس په یوه او زورواکي په بله لیکه کې ودرېدل. په دې دوره کې تر عدالت او انصاف، سیاسي تفاهم، معاملې او پوځي ثبات ته ډېره پاملرنه وشوه او زورواکي د ناعادلانه امتیاز په بدل کې ونازول شول. همدې حالت په افغانستان کې نورې ستونزې راوټوکولې، د جنگسالارانو د اشتها جام ډک نه شو، د ولس د صبر کاسه تر مورگو ډکه شوه. خوپه دې دوره کې افغانستان ته د امریکا او نړیوالو بې درېغه مالي مرستو څه ناڅه د سیاسي عدالت د نشتوالي له امله پر راپیداشویو زخمونو موقتي پټۍ کېښودلې، په دغسې یو نا مطمین حالت کې که د دیموکراتانو کانديد بارک اوباما د واک پر ګدی کېني، نو په افغاني سیاست کې به د بدلون کومې نښې څرګندې شي؟ یو شمېر څېړونکي اوباما ته ددې لپاره هیله من دي، چې دی دیموکرات دی او دیموکراتان طبیعتاً له زورواکانو سره جوړ نه دي، نو په افغانستان کې به طبعاً د جنگسالارانو بازار سوړ شي؛ تېر او نور امتیازات به یې سلب شي، د حکومت ولسي بنسټ به قوي او د زورواکو واک به کمزوری شي. پاکستان چې د افغانستان د لاتجې یو اصلي لامل دی، د اوباما په راتګ سره به د افغانستان په اړه

خپله پالیسي نرمه کړي او که نه کېدی شي اوباما یې سابه په مالګه کړي، ځکه اوباما د هغه د تېرو څرګندونو له مخې په دې حقیقت پوهېدلی چې اصلي مشکل په پاکستان کې دی، نو که اوباما پاکستان ته د خپلو الوتکو او توغنديو زور وروښيي، پاکستان به د عوامو په اصطلاح یخ شي.

افغانستان ته د اوباما راتګ او دلته په تنګرهار او کابل کې له دولتي چارواکو سره کتنه د افغانستان پر حالاتو او مشکلاتو د لا ځان خبرونې په مانا ده. افغانستان ته د امریکا د جمهوري ریاست تر ټاکنو دمخه د اوباما دا سفر ددې ښکارندويي کوي، چې افغانستان به د اوباما د احتمالي بریالیتوب په حالت کې د هغه د بهرني سیاست یوه مهمه برخه وي.

د افغانستان د شخړې بل عامل ایران دی، چې په ډېر ماهرانه او هر اړخیز ډول په افغانستان کې خپلې توطیې پرمخ بیایي، اوباما له ایران سره هم په حساب و کتاب ښه پوهېږي، نو که د اوباما په راتګ سره د ایران او پاکستان د مداخلو لاسونه وتړل شي، د افغانستان د جګړې بهرنی اړخ به تقریباً مهار شي او د کورني

امنيت او جوړجاړي د تامين لپاره بيا افغانان خپل فورمولونه لري چې کېدی شي ژر تفاهم ته سره ورسېږي. ديموکراتان غواړي په يو نه يو ډول په عراق کې له خپلې پوځي بنسټلتيا څخه ځان خوندي کړي، نو که دوی په خوندي ډول له هغه ځايه ځان راوکاږي، نو افغانستان ته به يې پاملرنه زياته شي، افغانستان به ددوی د پاملرنې د ثقل مرکز شي، په دې ډول به دلته د سولې او ثبات او هر اړخيزې رغونې لپاره زمينه برابره شي. ددې ترڅنگ ديموکراتان کېدی شي د افغانستان د شخړې د پوځي حل ترڅنگ پر سياسي بدیل هم غور وکړي، که په دې ټولو لارو کې هر يوه عملي او بريالۍ شي افغانستان ته يې ګټه زياته ده. پورتنۍ څرګندونې احتمالات دي، ددې احتمالاتو تطبيق او يا نه تطبيق د وخت او زمان او د بريالي کانديد پر فکر او عمل، جرئت او دقت پورې اړه پيدا کوي.

د سياسي پوښتنو کانکور

دا لیکنه هم د ((قلموال)) د سياسي پوښتنو د کانکور په توګه د نوموړې جريدې د ۱۳۸۷ ل کال په (۲) ځله کې چاپ شوې

لومړۍ پوښتنه: له کومو کسانو ډار په کار دی او له کومو نه دی په کار؟ د ډار درې کسان په کې په نښه کړئ.

۱- حاجي محمد محقق

۲- عبدالرشید دوستم

۳- حضرت صبغت الله مجددي

۴- حامد کرزی

۵- محمد قسیم فهیم

۶- پیرسید احمد گیلاني

دویمه پوښتنه: کوم کارونه دلته ډېر عام دي؟

الف- رشوت

ب- فساد

ج- سړي تښتونه

د- ټول سم دي

درېیمه پوښتنه: رقص مرده (د مړي نڅا) ښودل د کوم تنظیم کار و؟ په

څلورو ځوابونو کې یو په نښه کړئ.

الف- اسلامي اتحاد

ب- اسلامي حزب

- ج- اسلامي وحدت
د- هېڅ يو
څلورمه پوښتنه: کوم نظام د رنج او عذاب په نامه يادېده؟
الف- د استاد برهان الدين رباني
ب- د ډاکټر نجيب الله
ج- د ملا محمد عمر مجاهد
د- د ببرک کارمل
پنځمه پوښتنه: کوم نظام د شر او فساد په نامه يادېده؟
الف- د ملا محمد عمر مجاهد
ب- د نور محمد تره کي
ج- د سردار محمد داود خان
د- د استاد برهان الدين رباني
شپږمه پوښتنه: په لاندې نومونو کې د کوم يو تخت سيارو؟
الف- حضرت سليمان (ع)
ب- سلطان محمود غزنوي
ج- استاد برهان الدين رباني
د- امير عبدالرحمن خان
اوومه پوښتنه: کوم اشخاص له ايران سره خواخوږي او پيوند نه لري؟
الف- کریم خليلي
ب- شيخ محمد آصف محسني
ج- حاجي محمد محقق
د- ټول غلط دي
اتمه پوښتنه: کابل ښار په اويايمو کلنو کې چا ډېر اباد کړ؟
الف- اسلامي حزب او ملي اسلامي جنبش
ب- اسلامي جمعيت، نظار شورا او اسلامي اتحاد
ج- اسلامي وحدت
د- ټولو

نهمه پوښتنه: که حامد کرزی د ((جشن)) پر ورځ له منځه تللای وای،
نو کابل به په څومره وخت کې لوټ شوی وای؟
الف- یو کال کې
ب- یوه میاشت کې
ج- یو ساعت کې
د- وروستی ځواب سم دی
لسمه پوښتنه: که طالبان بیا کامیاب شي، نو د تنظیمونو مشران به
چېرته ځي؟
الف- پاکستان ته
ب- ایران ته
ج- تاجکستان ته
د- له کوم ځایه چې راغلي او روابط ورسره لري هلته

څه شی چېرته ډېر دي؟

رشوت: په حکومت کې.
فساد: د فساد پر ضد ادارو کې.
نا امنی: په امنیتي ارګانونو کې.
بهرنیان: په داخل کې.
داخليان: په بهر کې.
مخدرات: د مخدراتو پر ضد ادارو کې.

مخالفين: په حكومت كې.

موافقين: تر حكومته بهر.

گډوډي: په ښارو كې.

نظم: په اطراف كې.

فقر د ډېرو بد مرغیو مور

دا لیکنه په کابل کې یوې خپرېدونکې مجلې او
همدارنگه په ننګرهار کې «رڼا» مجلې چاپ کړې ده.

د افغانستان روانه غمیزه بېلابېل عوامل لري؛ سیاسي عوامل،
د بهرنيانو مداخله، د افغانستان جیوپولیتیک ارزښت او
موقعیت، د پرديو د لاسپوڅو تنظیمونو شتوالی او د نا امله
سیاستوالو ناوړه فعالیتونه، دا ټول پر خپل وخت او پر خپل ځای
په افغانستان کې د بې ثباتۍ او هېواد د وروسته پاتې والي سبب
شوي دي، خو ددې ترڅنګ ځینې نور اساسي عوامل هم شته چې
د پورتنیو علتونو تطبیق ته یې لاره اواره کړې ده. په دې لاملونو کې
یو اساسي عامل فقر دی، همدا فقر دی چې د جگړو او ستونزو
لپاره بستر برابروي. فقر بېلابېل ډولونه او رنګونه لري: سیاسي
فقر، ذهني فقر، اقتصادي فقر، کلتوري فقر او داسې نور ډېر
ډولونه، خو په عمومي ډول دوه فقره؛ یو مادي او بل معنوي فقر،
چې نور ټول د همدې دواړو برخې دي، ډېر خطرناک دي او د ټولنې
په بې ثباتۍ کې اساسي نقش لري. تر ۱۳۵۷ ل کال له اقتصادي
پلوه د افغانستان خلکو د ژوند کچه تر صفر پورته وه، د ژوند دا
کچه نوره هم د غوړېدو او ودې په حال کې وه، تر صفر پورته په دې

مانا نه چې يو سوکاله ژوند ته پرې ورسېږي، خو بيا هم تر ځينو نورو گاونډيو هېوادونو دلته د ژوند حالات ډېر خراب نه وو.

د جنگونو پر مهال د افغانانو اقتصاد (صفر) ته نږدې شو او وروسته تر (صفر) هم کښته کچې ته ورسېد. له اقتصادي پلوه تر صفر کښته ژوند هغه حالت ته وايي چې انسان په کې پورې وي، دا د ژوند هغه پړاو دی، چې انسان په کې د مايوسۍ خوا ته ځي او د ژوند د بقا په خاطر هر ډول مشروع او نامشروع سرچينې او وسيلې ته لاس اچوي، حتی که دا سرچينې دوی ته د عقيدې، کلتوري او ملي ارزښتونو د پرېښودلو او بدلاته په بيه هم تمامې شي. د ټول بشریت ستر لارښود حضرت محمد (ص)، مسلمانان د فقر پر ضد مجادلې او مبارزې ته رابلل او فريې د اسلام مخالف عنصر باله، د پيغمبر حضرت محمد (ص) نړۍ ليد دا و چې فقر په انسان کې وهم قوي کوي او مسلمانان د اسلام له پاکې او مستقيمې لارې اړوي، د حضرت محمد (ص) مبارک حديث دی چې: «د ډېر خلک به له فقر څخه کفر ته متمایل شي...» د پيغمبرانو هېڅ وينا او عمل بې حکمته نه وي، د حضرت محمد (ص) د دې وينا د واقعيت بڼه موږ په خپلو سترگو وليدله، کله چې افغانستان اوږدې جگړې دومره وځاپه چې د خلکو د اقتصاد کچه ډېره ټيټه شوه، نو دا وخت يوزيات شمېر افغانانو خپل ملي او اسلامي ارزښتونه له لاسه ورکړل او کوبښن يې وکړ چې څنگه خپل ژوند د فقر او تنگلاسي له بلا وژغوري، ډېرو لومړی گاونډيو هېوادونو ته د کډوالۍ لمن ونيوله او وروسته بيا له هغه ځايه گڼ

شمېر نا اسلامي هېوادونو ته د پناه اخیستلو په لټه کې شول. د طالبانو د حاکمیت پر مهال حالات دومره تنگ شول، چې یو شمېر افغانان د سوکاله ژوند په بدل کې خپلې عقیدې پرېښودو ته هم حاضر شول.

د ناتائید شویو رپورټونو له مخې د طالبانو د حاکمیت پر مهال نږدې یو لک افغانان له (اسلام) نه (عیسویت) ته په دې نیت واوښتل، چې په نامسلمانو غربي هېوادونو کې ورته سیاسي پناه ورکړي. دې کې هېڅ شک نه شته، چې افغانان د ژوند د سختیو پر وړاندې ډېر مقاوم وگړي دي، خو هغه وخت د فقر زور دومره زیات و، د یو شمېر افغانانو، چې اکثره له ښاري ژوند او ازادیو سره روږدي وو، مقاومت یې هم مات کړ، که چېرې د فقر لړۍ په هماغه کچه او چټکۍ روانه وای، نو حالات به نور هم خراب شوي وای. هغه مهال چې به څوک په یولویدیز هېواد کې د هغه هېواد د تابع په توګه قبول شو، نو دلته په پاکستان او افغانستان کې به یې کورنیو خیراتونه کول، چې شکر خدایه د کور غړی یې قبول شو. یوه رښتینې کیسه ده، د یوې کورنۍ څو غړي په استرالیا کې قبول شوي وو، ښځې او ماشومان یې هم په کې شامل وو، خو د همدې کورنۍ یوه سپین سرې ښځه دلته پاتې وه، هغې د استرالیا ډېر ارمان کاوه، کله چې به یې د مابښام او ماسخوتن مونځ کاوه، نو په دعا کې به یې همدا ویل: خدایه ما استرالیا ته بوځې او هملته مې مړه کړې...

دا ډول کېسونه د خوشالۍ او ویاړ سبب گرځېدل، خو تر ۱۳۵۷ل کال دمخه افغانانو ته دا حالت د شرم، بې تنګي او پېغور خبره وه، خو فقر او جګړې حالات دې حد ته را ورسول.

همدا فقر و، چې ګڼ شمېر افغانان یې دا ډول کېسونو ته سوق کړل. که د افغانستان جګړې له یوې خوا ایډیالوژیکي عناصر درلودل، نو له بلې خوا فقر هم په کې ډېر رول درلود، د دواړو غاړو په لیکو کې یو زیات شمېر ځوانان جنگېدل، چې اقتصادي مجبوریتونو وسلې اخیستلو ته اړ کړي وو. د ډاکټر نجیب الله د حاکمیت پر وخت «یوه پلار له خپل زوی څخه هیله وکړه چې لاړ شي صاحب منصب شي او ډېل معاش واخلي، زوی یې ورته وویل، چې پلاره معاش هم ډېل دی، خو مرګ هم ورسره مل دی، څو میاشتې به معاش واخلم، خو وروسته به مې مړی درته راوړي، پلار یې ورته وویل: زویه زه خبر شوی یم چې تر مرګ وروسته هم معاش ورکوي...» یانې تقاعدي معاش. دا که څه هم ټوکې ته ورته یوه خبره ده، خو زموږ د ټولنې د هغه وخت د فقر یو تریخ تصویر په کې پروت دی.

د فقر دا لړۍ اوس هم روانه ده، اوس هم زموږ ګڼ شمېر ځوانان د پیسو په زور د خپل هېواد پر ضد کارول کېږي، د بنوونځیو، پوهنځیو، پلونو او سړکونو وړاندول ورته په اجاره ورکول کېږي او د هغوی له اقتصادي فقر نه د خپل هېواد د نورې ویجاړۍ لپاره کار اخیستل کېږي، د وخت په تېرېدو سره فقیر نور هم فقیر کېږي. د فقر درجه ځینو ځایونو کې د افراط وروستي حالت ته رسېدلې

ده، آن دا چې يو څوک د خپل اولاد خرڅانه ته هم اړ شوي دي، يانې فقر، جنگ، سرطاني ناروغيو او نورو ټولو دومره خطرناک دی، چې په نورو ټولو حالاتو کې څوک د خپل اولاد خرڅانه ته نه اړ کېږي، خو د فقر په حالت کې دې کار ته هم اړوزي، لکه څنگه چې د مخه مو وويل فقر يوازې اقتصادي بڼه نه لري، د خپل هېواد او خپل ژوندانه د برخليک په باب د سالم فکر نه کولو ته هم فقر وايي. ټولنپوهان د فقر د تعريف په برخه کې په دې نظر دي چې: «تر ټولو خطرناک فقر هغه دی چې انسان په کې د خپل برخليک د ټاکلو ظرفيت له لاسه ورکړي». اوس زموږ په ټولنه کې، په لومړۍ درجه کې سياستوال، په دويمه درجه کې عام ولس او د ټولنې عادي افراد د فقر په همدې خطرناکه مرحله کې دي. موږ د خپل هېواد، خپل ژوند او خپلې ټولنې د برخليک د ټاکلو سالم ظرفيت او کفايت له لاسه ورکړی، نو که غواړو خپله ټولنه د بحرانونو له دې ټولو ډول ډول ناخوالو څخه را وباسو، لومړی بايد د خپل ذهني فقر علاج وکړو. ټول ملت د پوهې او علم زده کړې ته سوق کړو، کله چې مو پوهه تر لاسه کړه، بيا نو د هر ډول معنوي او مادي فقر پر وړاندې مقابله کولای شو. د هر ډول فقر اختتام زموږ د بدمرغيو د اختتام مانا لري او همدا د خلاصون لاره ده.

... نوڅه به کېږي؟

دا لیکنه له جلال اباد خپرونکې ((کاروان)) نومې
جریده کې چاپ شوې ده.

هغه ټولنه چې له جنگه راوتې وي، پر ډول ډول ناروغیو اخته وي، د ارزښتونو، کمزوري، بې باوري، بې ځایه انتقاد، د هر څه غندنه، کینه، رخه او دېته ورته نورې ډول ډول ناروغۍ په کې راتوکېږي، خو اندیان او مدبر سیاستوال بیا دې ډول ډول ناروغیو ته کاري نسخې راوباسي او ټولنه له بېلابېلو لارو وقایه کوي او بېرته یې نورمال بهیر ته سوقوي. زموږ ټولنه چې تر دېرش کلن بحران او دې ډول ناروغیو وروسته تر پخواني حالت یوه نسبتاً ښه حالت ته روانه ده، بیا هم له ډول ډول ستونزو سره مخ ده.

زه دلته پر ډېرو ستونزو نه غږېږم او نه دا لیکنه د ټولو ستونزو د سپړنې، شننې او ان تشې یادونې وس لري، خو یو څو وړو ستونزو ته اشاره کوم، چې زموږ د ټولنې ذهني فضا یې ککړه کړې او د هیله منۍ پرځای د نهیلۍ څپې خوروي. په دې ستونزو کې یوه ستونزه هم د هر اړخیزې نیوکې یا انتقاد ستونزه ده. د انتقاد د تېشې څوکه زیاتره وخت حکومت ته متوجه وي. منتقدین هر څوک دي، حاکم، محکوم، ظالم، مظلوم، لوستی، نالوستی، لیکوال او سیاستوال، لنډه دا چې څوک چې خوله او

قلم لري، ټول انتقاد کوي. يو عام انتقاد دادی چې په تېرو کلونو کې افغانستان کې څه شوي؟ دې ته دمنتقدينو لنډ ځواب دادی، چې هېڅ نه دي شوي، خو دې سره دا پوښتنه نه ملگرې کوي، چې موږ څه لرل چې نور پرې زيات شي او څرگند شي؟ واقعيت دادی چې موږ هر څه په جگړه کې له لاسه ورکړي وو، په افغاني ټولنه کې د ژوند کچه د نړيوالو تر راتگ دمخه تر صفره په ټيټ حالت کې وه. داسې يو حالت کې بايد ټولنه لومړی د صفر ترکچې پورته شي او بيا تر هغه وروسته د پرمختگ پر لوري حرکت وکړي، نو ځکه کله کله د "هېڅ" پر بنسټ ولاړ انتقاد له عدالت څخه لرې وي. ايا که د "هېڅ" مخالفين ووايي، چې په تېرو شپږو کلونو کې لږ تر لږه (۲۵۰۰) کيلو متره سړک، نږدې (۵۰۰۰) ښوونځي، په سلگونو کلينکونه او روغتونونه جوړ شوي، (۱۴زره) کليوالي پروژې بشپړې شوي، شپږ نيم مليونه زده کوونکي ښوونځي ته ځي، د پوهنتونو شمېر (۲۱) ته پورته شوی، د اردو او پوليسو تشکيلات منظم شوي، اساسي قانون جوړ شوی، گوندونه ازاد فعاليت کوي، رسنۍ خپلواک فعاليت لري، افغانستان په نړيواله ټولنه کې څرگند حضور لري، اکثرو سيمو کې د مخابراتو سهولتونه شته، نږدې درې مليونه مهاجر بېرته هېواد ته راستانه شوي، شخصي ښوونځي او پوهنتونونه جوړ شوي او نور په سلگونو مثبت کارونه او پروژې چې دلته يې يادونه ډېره ضروري نه ده. خو دا ټولې پرمختياوې د "هېڅ" په سيند لاهو کول خپله د انتقاد ماهيت کمزوری کوي. دې کې هم هېڅ شک نه شته، چې تر جنگ وروسته ټولنې د جوړونې بهير کې په لسگونو ډول ډول

نیمګړتیاوې وي او باید د دي چې انتقاد پرې وشي او حل لاره هم په ګوته شي. په حکومت کې او تر حکومته بهر داسې کړې شته چې د افغانستان د ملي ګټو مخالفې دي، د اداري فساد لمن پراخه ده، د بهرنیو ځواکونو له خوا پر ملکي خلکو بې ځایه بمبارۍ کېږي، خلک په زوره مهاجرت ته مجبورېږي. په حکومت کې ځینې خاصې ډلې تر حده زیات نامشروع واک لري او نورې په لسګونو نیمګړتیاوې، خو غوره انتقاد هغه دی چې تر څنګ یې یو بڼه بدیل او حل لاره په ګوته کړي، سپوره او وچ انتقاد چې هېڅ لار ونه ښيي، په خپله د منتقد د کینې ښکارندويي کوي، نه د سمون، زموږ یو دوست دی پر هر څه انتقاد کوي، هر نظام چې حاکم وي دی یې له کوم دلیل پرته مخالف وي، خو کله چې هغه نظام ښکته شي، دی یې پر هماغه ورځ پلوی شي او د بل نظام مخالفت پیل کړي، خو ځله مو ورسره پر دې بحث کړی؛ تاسو چې ددغه یا هغه نظام یا شخص چورلټ مخالفت کوئ، ددې بدیل په ګوته کړئ چې تاسې او موږ ټول یې ملاتړ وکړو او ټولنې ته خیر ورسوو. هغه وایي زما یې له بدیل سره کار نه شته، زما کار یوازې انتقاد دی، بدیل پیدا کول یې ستاسې کار دی. نو دا ډول انتقادونه چې حل لاره او بدیل ونه لري، ټولنې ته کومه ګټه نه شي رسولای او د کار پر ځای یوازې پر انتقاد باندې د ژوند او وخت تېرولو په مانا دی.

نو اوس چې زموږ ټولنه د انتقاد او عمل سختې شپې ورځې تېروي، بڼه به دا وي، چې موږ تر انتقاده عمل ته ترجیح ورکړو، انتقاد هم وکړو، خو یوازې د انتقاد ډوډۍ ته کېښو او کار هم

وکړو، په ټولنه کې د انتقاد په وجه د خلکو تقاضا دومره پورته نه کړو، چې د هغې د پوره کولو امکان نه وي؛ د تقاضا او عرضې ترمنځ انډول ته دقیق پام وکړو، د ټولنې تقاضا څومره ده؟ او د ټولنې شتمني او د عرضې عمومي ظرفیت څومره دی؟ دا دواړه باید په پام کې ونیسو، که د عرضې ظرفیت زیات و او موږ یې پر ناعادلانه وېش انتقاد ونه کړو، نو ټولنه مو له خپلو حقوقو محرومه کړې، خو که د عرضې ظرفیت کم وي او تقاضا پورته کړو نو ټولنه مودمنفي ذهنیت له یوې بلې ناروغۍ سره مخ کړې ده.

په افغانستان کې اوس د نړیوالو شتوالی (له ځینو ناوړو مذهبي کلتوري، سیاسي او پوځي غرضونو پرته) د افغانستان لپاره یو طلايي چانس دی، افغانان باید له دې موقع څخه پر ځای ګټه پورته کړي، تر هغه حده ځان ورسوي، چې له ګاونډیو هېوادونو سره په هره برخه کې سیال شي، که چېرې نړیوال بیا په افغانستان کې هم نه وي، نو ګاونډي هېوادونه ددې وس پیدا نه کړي، چې افغانستان ته بیا لاسونه راوغځوي، خو که موږ په ټولنه کې د سالم انتقاد پر ځای د منفي او غرضي انتقاد روحیه او کلتور دود کړو، دا به نه یوازې ټولنه نهیلې او منفي خواته بوځي، بلکې چارواکي به هم د انتقاد له کلتور سره روږدي شي او له متواتر انتقاد سره به معافیت حاصل کړي، بیا به نو هېڅ ډول مثبت او منفي انتقاد پر هېڅ حاکم او محکوم او هېڅ ظالم او مظلوم تاثیر نه لري او دا نو بیا د ټولنې د سمون پر وړاندې تر ټولو بده ننګونه ده.

ولې بيا جنگسالاران؟

دا لیکنه د بېلابېلو پښتو وېبپاڼو له لارې خپره شوې ده.

څه موده دمخه له امریکا نه خپرېدونکې «نيویارک ټایمز» ورځپاڼې، د امریکا نوي ولسمشر (بارک اوباما) ته د یوې نږدې سرچینې نظریات خپاره کړي دي. که څه هم ورځپاڼې د سیاسي ملحوظاتو له مخې د اوباما د ادارې ددې لوړ پوړي چارواکي نوم نه دی اخیستی، خو داسې ښکاري چې رښتیا هم د هغه د مرستیال او یا هم کوم بل لوړ پوړي چارواکي نظریات به وي. په دې نظریاتو کې یو شمېر نظریات داسې دي، چې هغه د افغانستان خپلواکۍ او د خاورې بشپړتیا ته زیان رسوي او تردید یې نه یوازې د افغانستان د دولت، بلکې د هر هېواد پال افغان دنده ده. په دې نظریاتو کې د حامد کزي د حکومت د بدیل په توګه یو هم «د سیمه ییزو یا ولایتي رهبرانو او جنگسالارانو تقویه کول دي.» په نیویارک ټایمز ورځپاڼه کې د دې لوړ پوړي چارواکي له قوله «د ولایتي رهبران» یادونه راغلې، چې د

تقويې نيت يې لري. د ورځپاڼې له متن او ددې لوړ پوړي چارواکي د خبرو قرينه او هدف همغه محلي جنگسالاران دي، چې تراوسه لا هم په ځينو سيمو کې فعال او په ځينو کې نيم ژواندي سياسي او پوځي ژوند لري. دا چې له سيمه ييزو زورواکو او جنگسالارانو سره د امريکايانو څه سياسي يا پوځي يارانه ده او دا يارانه به هغوی ته په کومه بيه پرېوزي؟ دا به وخت ثابتوي، خو کومه خبره چې زموږ هېوادوالو ته همدا اوس د زياتې اندېښنې وړ ده، هغه ددې جنگسالارانو بيا تقويه کول او راژوندي کول دي. امريکايان کېدی شي په لنډه موده کې له دې جنگسالارانو يو څه گټه پورته کړي، لکه مخکې چې يې هم دا کار وکړ، خو هغه مرضونه او جنجالونه چې دې سيمه ييزو جنگسالارانو او په اصطلاح رهبرانو سره مله دي، پر هغو د امريکايي چارواکو سر نه خلاصېږي. دا جنگسالاران په لنډه او اوږده موده کې افغانستان ته د نري رنځ مثال لري، چې د وخت په تېرېدو سره د ټولنې ټول وجود زېږېښي، خو په اوږده موده کې د امريکا متحده ايالتونه هم ترې په ارامه شپه نه شي سبا کولای. امريکا بايد پر دې پوه شي، چې دلته د زورواکي او جنگسالار لوري او تگلوري يوازې د پيسو په مقابل کې بدلېږي، رابدلېږي، نو امريکايان چې يو سيمه ييز زورواکی د پيسو په بيه اخيستلای شي، ددوی نور نوي او زاړه، پټ او ښکاره سيمه

ييز رقيبېان لکه روسيه، چين، پاکستان، ايران او نور هم دا ډول کرکټرونه په بيه رانيولای شي. ځينو امريکايي سياستوالو تر دې دمخه هم، دوه ځلې په افغانستان کې د جنگسالارۍ تجربه ازمويلې ده، کله چې د افغانانو د جهاد له برکته د دوی هدف ترلاسه شو، بې وسلې افغانان يې مختلفو زورواکو ته يوازې پرېښودل، افغانانو او نړۍ ته د هغې اشتباه زيان، موږ ټولو په سترگو وليد. بيا يې چې کله د طالبانو نظام ړنگاوه، نو بيا يې هم د جنگسالارانو له تاريخ تېري درمل څخه گټه واخيسته او نتيجه يې دا شوه چې تېرې اوه کلنې سياسي پروسې او د ديموکراسۍ بهير ته يې زيان ورساوه. د امريکا نوي چارواکي بايد پر دې پوه شي، چې جنگسالار او جنگسالارۍ نور په افغانستان کې د چلند وړ نه دي، دا داسې تاريخ تېر درمل دي، چې کېدی شي يو مرض به دوا کړي، خو زړ نور مرضونه به راوتوکوي.

امريکا چې اوس د نړۍ د مشرۍ دعوه لري او په نړۍ کې ځان د ديموکراسۍ ممثل گڼي، ښه به دا وي چې ددې زمينه او لاره چاره برابره نه کړي، چې زموږ ولس يو ځل بيا د څو محدودو او سيمه ييزو زورواکانو له خوا اسير شي، افغانان هم د نړۍ د نورو انسانانو په شان حق لري، چې د ولسواکۍ په فضا کې خپل برخليک په خپله وټاکي، نه دا چې څو تنه محدود کسان د هغوی پر برخليک لوبې وکړي. د امريکا دا

چارواکي بايد پر دې هم پوه شي، چې د سيمه ييزو سياسي او پوځي اشخاصو تقويه، ورو ورو دا سيمې د مرکزي حکومت له حاکميت څخه وباسي او افغانستان د فدراليزم لوري ته بيايي او دا هغه حالت دی، چې زموږ ځيني مغرض گاونډيان لا له پخوا نه ورته هيلې لري. دا حالت افغانانو ته هېڅ د زغم وړ نه دی، افغانانو د خپل وطن د خپلواکۍ او د خاورې بشپړتيا د ساتنې لپاره دوه مليونه سرونه نذرانه کړي، دا قرباني په دې او هغه سيمه کې د کوم زورواکي سياستوال او جنگسالار لپاره نه وه، نو امريکايي نوي لوړ پوړي او ټيټ پوړي چارواکي بايد د افغانستان د خلکو له ارادې سره سم حرکت وکړي، هر هغه حرکت چې د زور له لارې پر افغانانو تحميل شوی او زموږ د خلکو د فکر او ارادې مخالف حرکت و، نتيجه يې نه يوازې افغانانو، بلکې تر افغانانو زياته همغه بل بهرني ځواک ته په ډېر زيان تمامه شوې ده. هيله ده د امريکا نوي چارواکي د تاريخ ددې حقيقت او واقعيت له دې حکم نه ځان مستثنی ونه گڼي.

((زړه مې نه خوځي له ځايه غر خو

هسې وي که نه!))

(ټولو ملتپالو افغانانو ته يو ډاډ)

دا ليکنه په څو پښتو وېبپاڼو او ځينو چاپي خپرونو کې
چاپ شوې ده.

په دې وروستيو څو ورځو کې ځينو ستمي او جمعيتي
فاشيستانو او حلقو پر ځينو هغو افغانانو پسې ډېرې سپکې
سپورې ليکلي او ليکي يې چې ددې نويو فاشيستانو پر توپيو
او دسيسو ډېر خبر دي، ډاکټر فاروق وردگ، حنيف اتمر او ځينې
نور د دوی د ليکنو محتوا جوړوي، هر څوک چې په افغانانو، په
تېره بيا په پښتنو افغانانو کې د افغانستان د ملي گټو لپاره
ډېرې هلې ځلې او د هېواد د ځمکنۍ بشپړتيا د ساتنې او پالنې
لپاره ټينگه مبارزه کوي، هغوی نو ددې فاشيستانو د سترگو
اغزي دي.

ستميان او د مذهب په جامه کې نوي فاشيستان په خپلو
ليکنو کې ان تر دې حده وارخطا دي، ددې پرځای چې د چا پر
فکري ليد لوري نيوکه وکړي او خپل دلايل وړاندې کړي، د

شخص شخصي حريم ته ورداخلېږي او شخص ته سپکې سپورې کوي، دا خبره ددې څرگندونه کوي چې په افغانستان کې تجزيه غوښتونکي، څومره د علم او منطق پر فقر اخته دي.

نويو فاشيستانو چې اکثره يې د ستم، جمعيت او پرچم له ډلو څخه جوړ دي، په دې وروستيو وختونو کې په ډله ييز ډول د خپل قلم تېرونه زما خواته هم را اړولي، دا لومړی ځل نه دی چې دوی دا کارونه کوي، هر کله چې ما په کوم اخبار، راډيو او تلويزيون کې د ستميانو او نورو تجزيه غوښتونکو غوڅ ځواب ورکړی، نو بيا پر دوی اور بل شوی او ورځ وروسته يې په خپلو اړوندو رسنيو کې ما پسې داسې ليکنې کړي، چې له منطقه لرې دي. د دوی اکثره ليکنو ته ما ځکه ځواب نه دی ورکړی چې ليکنې يې له متضادو خواو ډکې دي، د ليکنې په متن کې يې په نا شعوري ډول خپلې خبرې بېرته رد کړي دي، يوه جمله يې يوه مانا ورکوي او بله جمله يې بله مانا، بل مې په دې خاطر هم ځواب نه دی ورکړی، چې زه نه غواړم د افغانستان د دښمنانو پر وړاندې خپل ځان په داسې يو دريغ کې ووينم، چې د هغو کمزوري منطق ته هم تم شم او ځان له کاره وباسم، افغانستان، اسلام، افغان ملت، زموږ ملي هويت او ملي ارزښتونه زما لپاره ستر ايدېالونه دي، پر دې سترو ارزښتونو د چا له خوا تعرض نه منلای او نه زغملای شم، نو په همدې خاطر زما غوڅ او سپين ځوابونه د هغوی د زياتې ځورېدنې او کړېدنې سبب شوي دي، دا چې په ما پسې د ستميانو او نويو فاشيستانو ليکنې د هغو د ډېرې

وارخطايی څرگندونه کوي، دا خبره زما زړه او فکر ته لا ډېر قوت ورکوي چې زما فکر او ليکنو د نښې منځ ویشتي، ځکه چې اصلي هدف ته رسېدلی یم، خوند خو دا کوي، چې زما د (يوې جملې) ان د (يوې کلمې) پر وړاندې دوی اوږدې اوږدې ليکنې کوي، خو بيا هم د هغې ځواب ځکه نه شي ويلاي چې که ويلاي يې شواي بلې ليکنې ته اړتيا نه وه.

په دې وروستيو ورځو کې د اريانا ټلويزيون له لارې، له طالبانو سره د مذاکراتو په اړه، يو گړدی مېز جوړ شوی و، چې په ژوندۍ بڼه خپرېده، زه (يون) او د اسلامي جمعيت يو اړوند شخص ښاغلی عتيق الله بريالي چې تر جمهوري رياست انتخاباتو دمخه د ملي دفاع وزارت مرستيال و، ددې مېز مېلمانه وو، زما او ښاغلي بريالي ترمنځ د خبرو ډېر اختلاف نه وو، يوازې يو ځای کې ښاغلي بريالي طالبان يو قبيله يي او عقب گرا خوځښت وباله، چې د مذهب په جامه کې وړاندې شوی او روان جنگ يې د قدرت جنگ وباله. البته تر دې دمخه په بېلابېلو خپرونو او مرکو کې جمعيتيانو او ستميانو، طالبان يوه قومي ډله بللې، ما د دوی د دغو تعبيرونو په ځواب کې وويل چې طالبان اساساً يوه مذهبي او نظامي ډله ده، نه قومي ده، نه سياسي، زما دلايل دا وو، چې که چېرې دا سياسي ډله واى، نو له دومره نظامي قوت سره به يې له پيله تراوسه ډېر سياسي امتيازات ترلاسه کړي واى او له دومره ستونزو سره به هم نه مخامخېدل او که قومي ډله واى، نو ولې د هغې سيمې او همغه

قوم خلک تر ټولو زیات ځیې چې دوی ورته منسوب گڼل کېږي، دا په داسې حال کې ده چې دوی تر ټولو زیات پښتانه وژلي، د لغمان د ځوانانو عامه وژنه یې هم وروستی مثال و، دا مې هم وویل، چې په افغانستان کې اوسنۍ روانه جگړه د قدرت لپاره جگړه ده، ایران او پاکستان غواړي پر کابل د خپلې خونبې حکومت تعميل کړي، دا هېوادونه مخکې تر دې چې دلته پوځي جگړه پیل کړي، مجبور دي د جگړې لپاره یو ایډیالوژیک بنسټ جوړ کړي، افغانان د جگړې بشري او اصلي قربانیان دي، طالبان د دغې مذهبي ایډیالوژۍ یا عقیدې تر چتر لاندې جگړه کوي، له مذهب څخه د دوی خپل تعبیر دی، دا چې دا تعبیر سم دی که ناسم، ښه دی که خراب، دا بېله مسئله ده، خو دوی د خپل فکر له مخې د ایډیالوژۍ لپاره جگړه کوي، نو په دې خاطر طالبانو ته دا جگړه ایډیالوژیک ارزښت لري او که یې نه لرلای، یو څوک د قدرت په خاطر ځان وژنې ته په اسانۍ سره نه حاضرېږي، خو د گاونډیو هېوادونو لپاره دا جگړه د قدرت جگړه ده. د ښاغلي عتیق الله بریالي د نظر وروستی نچوړ دا و چې دا جگړه د قدرت جگړه ده، نه د ارزښتونو او زما وروستی نظر دا و چې دا جگړه د گاونډیو هېوادونو لپاره د قدرت جگړه ده او د طالبانو لپاره د هغوی له خپلو تعبیرونو سره سم د ارزښتونو جگړه، په دې ډول دا جگړه د قدرت جگړه ده او طالبانو ته دهغوی له خپلو انگېرنو سره سم د ارزښتونو جگړه. د خبرو ټول نچوړ او مانا دا وه. په

اوسنی لیکنې کې کېدی شي د الفاظو څه بدلون راغلی وي، خو ما نا یې ټوله همدا وه.

کله چې دا مرکه نشر شوه، نو پر ستمې او جمعیتي کړیو یې یو اور بل کړ، ددوی هدف دا و چې تا ولې دا وویل چې طالبان «قومي» ډله نه ده او د ایډیالوژۍ لپاره جنگ کوي، ددوی په نظر زما دا خبره له «کفر» سره معادله خبره وه، نو ځکه خویې په بېلابېلو سایتونو کې «اسماعیل یون و ایډیالوژي طالبان»، «یون و تقدیس و حشت و ترور» او داسې نورې لیکنې وکړې او په خپلو اړوندو چاپي رسنیو او سایتونو کې یې خپرې کړې. دوی د خپل منطق لپاره په خپلو لیکنو کې د طالبانو د وخت د هغوی د رهبرۍ شورا او واکمنو هغه لېست هم خپور کړ، چې ددوی د خپل استدلال له مخې له څو نا پښتنو پرته نور اکثره غړي یې پښتانه او اکثره د کندهار، هلمند او ارزگان وو. او بیا یې لیکلي وو، چې ایا دا پښتانه نه دي؟ خو د خپلو لیکنو په وروستیو برخو کې بیا دې اعتراف ته هم اړ شوي چې دا که څه هم پښتانه وو، خو د پښتنو نمایندګي نه شي کولای، له کښتني اعتراف سره پورتنۍ ادعا خپله باطلېږي. نو ما ځکه ځواب هم ور نه کړ، د اریانو ټلویزیون په مرکه کې او تر هغه وروسته هم زما نظر همدا و، چې طالبان یوه مذهبي او نظامي ډله ده، قومي افکار نه لري. که چېرې یې لرلای، نو په ډله ییز ډول یې دومره پښتانه نه وژل، نه یې د پښتني سیمو (۲۲۵) ښوونځي تړل او نه یې دا سیمه له تمدنه لرې پرېښودله. که چېرې طالبان د قومیت پر محور

راڅرخېدلای، نو بیا د حکومت او شمال ټلوالې دا ادعاوې بې بنسټه دي چې له دوی سره بهرني طالبان؛ پنجابيان، عربان، ایغور، ازبک او چیچنیايان اوږه پر اوږه جنګېږي؟ څه شی د دوی ترمنځ مشترکه وجه ده؟ قومیت دی او که د دوی له خپل تعبیر سره سم دین او مذهب؟ او یا هم القاعده له طالبانو سره قومي ریښې لري که څنګه؟ د طالبانو اوسني جوړښت ته چې سپری گوري پر طالبانو د قومیت تور پورې کول له منطقه لرې ښکاري، د طالبانو پخواني جوړښت کې چې د اسلامي جمعیت پر ضد یې جګړه کوله، د بدخشان او تخار د ګڼو طالبانو حضور د هغوی د قومیت مفکوره په خپله ردوي، دا چې اسلامي جمعیت او وحدت ګوندونه او نورو هغه وخت د طالبانو پر ضد جګړه کوله او د دې ګوندونو زیات شمېر غړي تاجک او هزاره قومونو ته منسوب وو، دا ددې مانا نه ورکوي چې جمعیت مانا د ټولو تاجکانو ګوند، که چېرې هر ګوند موږ یو قوم ته منسوب کړو، نو دلته به اتومات د هر ګوند سیاسي او بشري جنایتونه هم هغه قوم ته منسوب شي. په داسې حال کې چې په وروستیو څو لسیزو کې د ګوندونو او قومونو ترمنځ ډېره زیاته فاصله وه او لا شته. کوم ګوندونه چې له کومو سیمو راټوکېدلي د همغو سیمو خلک یې له لاسه ډېر کړېدلي دي. زما منطق دا دی چې د طالبانو جنایت او وحشت ښه او بد کارونه په طالبانو پورې منحصر دي دا په پښتون قوم او نور افغان ملت پورې هېڅ اړه نه لري او همدارنګه د اسلامي جمعیت د افرادو جنایتونه، وحشت، ښه او بد کارونه

په اسلامي جمعيت پورې اړه لري، نه په تاجک قوم يا ټول افغان ملت پورې.

دا چې ځينې ستمي او فاشيستي ډلې او اشخاص طالبان د پښتون قوم مترادف گڼي، ددې تر شا د هغوی اوږده فاشيستي ستراتيژي پرته ده، دوی غواړي دا قوم د طالب او القاعدې په نامه بدنام کړي او له نړۍ سره يې په ټکر کې وساتي، دا کار به ددې سبب شي چې پښتون قوم او په ټوله کې ټول ملتپال افغانان د دولتمندۍ ظرفيت له لاسه ورکړي، د بهرنيو ځواکونو د شتوالي په موده کې به د ايران، روسيې او پاکستان په مرسته يو داسې قشر راوتوکېږي چې هغه به د افغانستان د ملي وحدت او ملي هويت مخالف وي. په دې حالت کې به افغانستان يا د ټوټه کېدو خواته ځي او که په کابل کې کوم سست حکومت حاکم وي هغه به هم ددې ډول متعصبينو په لاس کې وي. نو ځکه خو دوی د همېش لپاره غواړي پر پښتون قوم د طالب او القاعده د نامه جال خور وي او د نورو نړيوالو په پوځي زور د طالب په جامه کې د هېواد اکثريت په اقليت بدل او له سياسي صحنې څخه حذف کړي، ايران، پاکستان او د شماليوالي مهم غړي اوس د گډو گټو په همدې مثلث کې شامل گڼل کېږي. که نه نو زما پريوې خبرې چې «طالبان قومي تحريک نه دی، بلکې نظامي او مذهبي حرکت دی» دومره شور جوړولو ته اړتيا نه شته.

دوی د طالبانو د «قومي» بنودلو لپاره د هغوی د نسلي انتساب لپاره د هغوی لیست خپور کړی دی، خو کاشکې چې د

اسلامي جمعيت د مهمو غړو د نسلي انتساب لست يې هم
 بنودلی وای، که د جمعيت لیست ته مراجعه وکړو نو طالبان به مو
 له یاده ووځي. که څه هم عملاً په اسلامي جمعيت کې د نورو
 اکثرو گوندونو په تناسب د قوميت عنصر قوي وو، خو موږ
 هېڅکله په کابل او نورو سیمو کې د اسلامي جمعيت د
 قومندانانو جنايتونه کوم قوم ته نه شو منسوبولای. له پورتنیو
 توضیحاتو څخه مې هدف دا و چې ټول ملتپال افغانان دې خبر
 وي چې زما او زما په شان پر نورو افغانانو پسې ولې توندي او
 ترڅې لیکنې کېږي، زه له خدای ^ج څخه مشکور یم چې زه یې یو
 (افغان) پیدا کړی یم، زما فرهنگي او رسنیزه مبارزه د هغه چا پر
 وړاندې ده چې هغه د دې خاورې شیرې او پېړۍ خوري، خو ځان
 ته «افغان» نه وايي، دوی د «افغان» پر ځای ځان ته «افغانستاني»
 وايي او ټول شعوري افغانان پر دې پوهېږي، چې د دې دواړو
 کلمو ترمنځ د مانا څومره واټن پروت دی. زه یو مستحکم مرکزي
 دولت غواړم چې د افغانستان پر ټولې خاورې بشپړ حاکمیت
 ولري، خو دوی نامتمرکز، فدرالي او سیمه ییز حکومتونه غواړي
 چې د افغانستان وېش ته لاره اواره کړي، زه د ټولو افغانانو لپاره
 له نیمروزه نیولې تر بدخشانه سل په سلو کې د تساوي
 غوښتونکی یم او د هر ډول نامعقولې فردي لوړتیا مخالف یم،
 خو دوی د افرادو د تساوي پر ځای د «قومونو» او «ملیتونو» د
 «تساوي» خبرې کوي او خبره په واقعیت کې د ناتساوي او
 نامعقولیت خواته بیایي، حقیقت دادی چې په یو هېواد کې د

قانون پر وړاندې د قومونو د حقوقو او وجايو خبره نه مطرح کېږي، اصلاً افراد خپل حقوق او د قانون پر وړاندې خپل وجايب او مسوليت لري. که چېرې په ډله ييز ډول د قومونو د حقوقو خبره مطرح شي، که قوم کې کوم څوک جرم وکړي ايا دا جرم به فردي وي که قومي؟ هغه فرد به نيول کېږي که ټول قوم؟ که د قومونو د «تساوي» اصطلاح قيد کړو، ايا په پارلمان کې به د تاجکانو او پښتنو او دې سره په ننگرهار کې د سکانو افغانانو څوکۍ سره برابرې وي؟ خو دلته معلومېږي چې د «تساوي» اصطلاح هغه مانا نه ورکوي چې خپله د کلمې لغوي مانا ده. له اسلامي قوانينو نيولې بيا د نړۍ تر ټولو وضعي قوانينو پورې هيچېرته هم څوک د قوم خبرې نه مطرح کوي، کله چې په يوه ټولنه کې فردي تساوي رامنځته شوه، نو د ټول ملت د تساوي زمينه برابره شوه، نو په کور کې د کورگيو جوړولو ته څه اړتيا ده؟ عجيبه خبره خو داده چې څوک د قومي او قبيله يي نظرياتو مخالف وي او د ټول ملت په اړه فکر کوي، هغه ډېر پر قوميت تورنوي، زه يو واحد متحد افغان ملت غواړم، له نيمروزه تر بدخشانه او له نورستانه تر هراته هر څوک چې د هرې سيمې وي، په هر مذهب چې وي، هغه افغان بولم او د ټولو د حقوقو د تساوي غوښتونکي يم، خو دوی موږ پر قوميت تورنوي.

زه د ايران، پاکستان او نورو لرې پرتو هېوادونو د مداخلو مخالفت کوم، خو دوی د هغوی په اصطلاحاتو شخوند وهي او بيا رسنيو کې دوی سپينې کوترې شي او موږ گناه کار شو. موږ د

ایران او پاکستان د کلتوري يرغل مخالفت کوو، خو دوی د ایران په لاس په جوړو شویو تلویزیونونو او رسنیو کې معاشونه اخلي. موږ د ټولو افغانانو ترمنځ پر یوې ورځ خپل مذهبي اختر کوو، خو دوی له ایران سره خپل اختر شریکوي، دا او دې ته ورته نورې خبرې دي چې د اختلافاتو اصلي ټکي جوړوي، نو ځکه خو د ایران په مرسته په چلېدونکو رسنیو کې نه یوازې په ما، بلکې نورو تکړه افغانانو پسې هم دا ډول لیکنې خپرېږي. ستمي کړیو نه یوازې د ایران په مرسته د افغانستان د ملي هویت او ارزښتونو د ختمولو او کم ارزښته کولو لپاره پراخ کمپاین پیل کړی، بلکې یو شمېر نور ضعیف النفسه افغانان په تېره بیا یو شمېر پښتانه افغانان یې هم د پیسو او رشوتونو په زور تطمیع کړي دي. په جلال اباد کې د ایران د قونسلګرۍ تر فعالېدو وروسته هلته هم د ملي شخصیتونو او ملي افکارو د خاوندانو پر وړاندې یو ډول حرکتونه پیل شوي، په دې ترڅ کې یو دوه کم سواده حق الزحمه یې ژورنالیستان هم د پیسو په زور تطمیع شوي او هغوی ته دا دنده ورکړل شوې چې د پښتنو افغانانو د ملتپالو او شعوري فرهنگیانو پر ضد لیکنې وکړي او په افغاني په تېره بیا په پښتني ټولنه کې د هغوی اغېز کمزوری کړي، نو د ستمیانو او نویو فاشیستانو په دې نوي راپیل کړي کمپاین کې تر ټولو دمخه زما نوم ورکړل شوی، نو له دې حق الزحمه یې ژورنالیستانو څخه یو یې د «یون وپېژنئ» په نوم یوه داسې لیکنه کړې چې له پیله تر پایه یې ما، زما پلار، مېرمن او ټولې کورنۍ ته یې په کې

کنځلې کړي، که څه هم دا لیکنه یې تراوسه نه ده خپره کړې، خو په کوم چا یې چې کمپوز کړې او په مستعار نامه یې یو ایمیل ادرس جوړ کړی او بیا یې له هغې لارې خپل ځان او یو بل کس ته ایمیل کړې، دا ټوله سلسله ماته معلومه ده، دا لیکنه هم د ایران پلوه ډلو قوماندې ته منتظره ده، چې کله به زما پر ضد په دې کمپاین کې راڅرگنده شي، زه اوس د ځینو نزاکتونو له مخې د هغه شخص نوم نه اخلم، خو هر کله یې چې دا لیکنه خپره کړه، بیا به یې لیکونکي در وپېژنم او که اړتیا پېښه شوه ځواب به یې هم ووايم. له دې لیکنې څخه زما هدف دا و چې یو خو ټولو ملتپالو افغانانو ته دا څرگنده کړم، چې د هېواد پر غم غمجنو فرهنگي شخصیتونو پر ضد څومره لوی تبلیغاتي کمپاین روان دی او دا کمپاین له کومې سرچینې الهام اخلي، زه په دې ډول خپلو ټولو ملتپالو هېوادوالو ته دا ډاډ ورکوم: ((پام چې وار مو خطا نه شي- ما منلې غرغړې دي)) او بله دا چې د ستمی او نویو فاشیستانو دا ډول لیکنې پر ما تاثیر نه کوي، ځکه چې اوس ماته پته ولگېده چې زما او زما په شان د نورو هېواد مینو افغانانو کارو زیار هدف ته رسېدلی، نو ځکه یې افغان ضد ډلې تېلې دومره چیغو او نارو سورو ته رسولي دي.

د دنیا تورې لښکرې د عالم ډېرې خبرې

زړه مې نه خوځي له ځایه غر خو هسې وي که نه

((خوشال بابا))

رنځور سياست او تاريخ تېري درمل

درې لسيزې کېږي، چې زموږ ټولنه د يوه داسې رنځور سياست په منگولو کې راگير ده، چې څومره وخت پرې تېرېږي، نو دا رنځ نور هم اوږدېږي، داسې لکه د سرطان او يا هم نري رنځ په شان، چې د انسان وجود ورو ورو کمزوری کوي او بيا يې له منځه وړي. که انساني او ټولنيزې ناروغۍ هر څومره ډېرې او رنگارنگ دي، داسې يې د رغونې لارې چارې او درمل هم ډول ډول او رنگارنگ دي. هوښيار طبيب او حکيم جي همغه څوک دی، چې دا ناروغي پر خپل وخت تشخيص او ناروغ ته له ناروغۍ سره متناسب درمل ورکړي. هر درمل د هرې ناروغۍ لپاره کار نه ورکوي او کله که هم د يوې ناروغۍ لپاره د بلې ناروغۍ درمل کارول شوي، نو ددې پرځای چې گټه يې کړې وي، زيان يې اړولی او جانبي عوارض يې پيدا کړي دي. د افغانستان په تېر درې لسيزو سياست کې د بحرانونو يو غټ لامل همدا و، چې يوشی پر خپل ځای نه کارول کېده او ترننه هم دا لړۍ روانه ده. د خلکيانو، پرچميانو، جمعيتيانو او طالبانو د پوره واک او نيم واک په ټولو بهيرونو کې حالات همداسې روان وو او اوس هم تر ډېره حده خبره همداسې ده. د خلکيانو په ټوله

کابینه کې یوازې څلور پنځو وزیرانو لوړې زده کړې درلودې، د جمعیتیانو په نیمواکه واکمنۍ کې ان اشرافان هم د افغانستان په سیاسي نمایندګیو کې د دپلوماتانو په توګه مقرر شول، د طالبانو په واکمنۍ کې د عامې روغتیا پر مسلکي پوستونو سربېره ان د ترافیکو رئیسان او مدیران هم ملایان مقرر شول او د طالبانو تر سقوط وروسته د یوې درې ګوريلايان لکه د یو سېلاب په څېر پر دولتي پوستونو راشېوه شول، تراوسه یې هم ګڼ شمېر دولتي پوستونه په لاس کې دي، یوازې په لباس او څېره کې یې تغیر راغلی، خو په ماهیت او ذهنیت کې یې هېڅ بدلون نه دی راغلی. دې هرې دورې خپل خپل مرضونه او رنځونه زموږ پر ټولنې تحمیل کړل او د علاج لاره یې اوس ځکه له موزې ورکه ده، ځکه چې موږ ددې لپاره سمه سیاسي نسخه نه کاروو او که کاروو یې هم، نو د درملو پوره دوز نه تطبیقوو. همدا څه باندې دېرش کاله کېږي، چې افغانستان له څو ډلو ټپلو او سیاسي ګوندونو سره یرغمل دی. که ددې ټولو ډلو د مطرحو او اغېزمنو څېرو شمېر محاسبه کړو، نو تر زر یو نیم زر کسانو نه زیاتېږي، همدا کسان دي، چې بیا نو له زورواکو، ټوپکوالو او نورو دېره مارانو سره یو ګډ زنځیر او ځپل جوړوي او د ټولنې د روغتیا ټول رګونه زبېښي. د دېرش کلن سیاست په بهیر کې یوه غټه اشتباه همدا وه، چې دغه

لوېېډلي او لوېېدونکي اشخاص له سياسي صحنې څخه په بشپړ ډول ونه وتل، طالبانو که څه هم د دوی يو زيات شمېر له مخې پسې جارو کړل، خو هغوی بيا خپله دومره مرضونه لرل، لکه د ملاريا پرځای چې کولرا راشي. کله چې د طالبانو کولرا د امريکايانو د دواپاشۍ په زور ختمه شوه، نو ځای يې بېرته پخوانۍ ملاريا يا جنګي ډلو ونيو. د ملاريا يو خصلت دا دی، چې که د درملو پوره دوز ونه کارول شي، اتلس ورځې وروسته بيا راګرځي او دا ځل نو سړی دومره ځپي، چې له پښو يې غورځوي. د طالبانو نظام تر ړنګېدو وروسته هم امريکايانو د افغانستان له خلکو سره همداسې چل وکړ، دوی د ملاريا ضد واکسين او وسايل درلودل، خو زموږ خلک يې د ملاريا د ماشو ترحم ته پرېښودل. دې ماشو زموږ د ولس د بدن وينې داسې وزېښلې، چې دوی په کې ښه غټ شول، خو زموږ د ولس رنځ يې داسې اوږد کړ، چې اوس يې ټوله نړۍ علاج ته حيرانه ده. امريکايانو داسې فکر کاوه، چې د پخوانيو جګړه مارانو او جنګسالارانو بيا راژوندي کول به د يوه داسې درمل په توګه کار ورکړي، چې طالبې ناروغي ختمه کړي، خو امريکايان دې ته متوجه نه وو، چې جنګسالاران داسې يو تاريخ تېری درمل و، چې جانبي عوارض لري؛ که د يوه مرض لپاره دوا شي، نو سل نور مرضونه زېږوي. طالبان خو اصلاً د همدې جنګسالارانو د

عملونو زېږنده ده، يا که دې جنگسالارانو په کابل او د هېواد په نورو سيمو کې د خلکو پر سرونو مېخونه نه وای ټکو هلي او د خلکو پر مال، عزت او ناموس يې تېری نه وای کړی، نو طالب په شان يوې زېږې او ترخې پديدې ته هېڅ اړتيا نه پيدا کېدله. طالبان هغه وخت داسې يو تريخ درمل و، چې ترستوني تېرول يې اسانه کار نه و، خو د هغه وخت د جنگسالارانو د زرگونو ناروغيو بڼه دوا وه، نو ولس خپله پوزه ونيوله اولکه د چمېر خيال په څېر د بدبويه درمل په توگه يې ترستوني تېر کړل، خو اوس چې بيا پخواني ټوپکيان په نوي او نسبتاً صفا لباس کې پر ټولنه واکمن شوي، د واک او ځواک ميتود يې توپير کړی، خو ماهيت يې نه دی بدل شوی، نو طبعاً يو ځل بيا د طالبانو شتوالي ته زمينه برابرهږي، ځکه بهرنيو ځواکونو، چې په گډه، له دې کورنيو غلو سره د جوال خوله نيولې، نو زموږ ولس به چاته فرياد وکړي، يو ځل بيا به يې د طالب د ترخو درملو ته پام وراوړي. واقعيت خو دادی که چېرې د افغانستان دولت او نړيواله ټولنه غواړي په افغانستان کې بشپړ سياسي عدالت او سوله تامين کړي، نو د هر ډول تاريخ تېرو دواگانو له کارولو دې ډډه وکړي، نه پخواني جنگسالاران او تنظيمواکان د طالبانو بڼه بدیل دی او نه هم طالبان د هغوی. نړيواله ټولنه او افغان حکومت که غواړي، ددې اوږده

سياسي رنځ علاج وشي، نو لږ تر لږه دې په افغانستان کې د عامې روغتيا له ميتود او تجربې څخه گټه واخلي. د عامې روغتيا وزارت د قانون له مخې، د ټولو تاريخ تېرو درملو استعمال او خرڅول بند دي، نو ځکه خو ددې وزارت هيتونه وخت پړ وخت د کابل او د هېواد د نورو ولايتونو پر درملتونو گرځي، تاريخ تېرې دواگانې راټولوي، سپزي يې او خرڅوونکو ته يې قانوني سزا ورکوي. ددې وزارت مامورين او طبيبان پر دې پوهېږي، چې دا ډول درمل د انسان بدن ته زيان رسوي، که يوه ناروغي ښه کړي، نو لس نورې زېږوي. خو زموږ سياستوالو لا تراوسه پورې د ټولنې د سياسي ناروغۍ اصلي عاملين نه دي تشخيص کړي او نړيواله ټولنه هم له دومره تجربو سره سره بيا هم د اشتباه له پاسه بله اشتباه کوي. هغه سياستوال، زورواکي او محترکين زموږ پر ټولنه واکمنوي او ځواکمنوي، چې زموږ ټولنه د همغو له لاسه در په در او خاورې پر سر شوې ده. که دا جگړه مار، دومره د نبوغ خاوندان وای، نو د خپلو اختلافونو علاج به يې کړی وای، چې ولس يې پرې کباب کباب کړ. د خپلې دې ليکنې د وروستۍ غوټې په توگه يو ځل بيا له افغان حکومت او نړيوالې ټولنې څخه هيله کوم، چې تېرې ناروغيه سياسي څېرې، د نويو درملو په توگه، نورې زموږ په ټولنه کې ونه کاروي، دا همغه تاريخ تېري درمل دي، چې

بیا کارول یې په لسگونو جانبي عوارض او مرضونه زېږوي، نو که نړیواله ټولنه او افغان حکومت او سمهال، لکه د عامې روغتیا وزارت د ماهرینو په شان، دا تاریخ تېرې درمل، د بښارونو له درملتونو څخه نه شي ټولولای او نه یې شي سپړلای، نو لږ تر لږه خو دې دومره وکړي، چې نور امتیازات دې نه ورکوي، سیاست ته دې پرېږدي، خو په سیاسي او اقتصادي امتیاز دې نه سمبالوي، خپل کفایت او خپل ظرفیت ته دې پرېږدي، چې څومره خپل سیاسي ژوند او واک غځولای او تضمینولای شي. او سمهال که حکومت او نړیواله ټولنه دا توره هم وکړي، نو زموږ ولس به د شکرانې لمونځونه ادا کړي.

د محمد اسماعيل يون لنډه پېژندنه

محمد اسماعيل

يوند حاجي

محمد خان زوی پر

۱۳۴۶ل کال، د

لغمان ولايت د

الينگار ولسوالۍ

دنيازيو په يوې

روښنفکرې

کورنۍ کې

زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې يې د الينگار ولسوالۍ د سلينگار په لومړني
ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په
خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۶ل کال له نوموړې لېسې
څخه په دويم نومره بريالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د
ژبو او ادبياتو پوهنځي د پښتو څانگې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل
کال له نوموړې څانگې څخه اول نومره بريالی او پر همدې کال
بېرته د پښتو څانگې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې

خانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بريالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د (پوهندوی) علمي پورې ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د «کابل پوهنتون»، «هیلې» او «شمشاد» مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې «معارف» مجلې کتونکي غړی هم و. همدارنګه د یو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې د لومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسمه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد د ښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه

کې د نوموړې جرگې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادی ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادی سربېره لاتر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد یون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راډیويي او ټلويزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګند بیان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر

داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او گټورو نظرياتو ته هم غلط رنگ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو تپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي گټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينگه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پروړاندې يې مثبت او منفي غبرگونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرگونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع گټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرگونونه اکثره د ولس دمشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنگو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنگي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنگي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول کوړئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يونيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ايښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنگي کار سرته رسول اسانه کار نه دی. استاد يون پر خپلو فرهنگي کارونو سربېره د گڼو فرهنگي ټولنو

د غږي، همکار او موسس غږي په توګه هم خپل فرهنگي رول ادا کړی، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنگي ټولنو (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) او د پښتني فرهنگ د ودې پراختیا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لاسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لاسګونو مشاعرې، سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړي ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثر

الف- پنځونې:

کتاب نوم	خرنگوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اوروونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حیران شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازوانا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دویم ۱۳۸۷

- د استاد الفت نثري كلييات د استاد الفت ثرونه درېيم ۱۳۸۷
- سيندونه هم مري د اسحق تنگيال شعري منتخبات دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
- دويم ۱۳۸۷ د پوهنوال روستار تره کي اثر
- د افغانستان فرهنگي ميراثونو ته يوه کتنه
- دويم ۱۳۸۷ د نينسي دوپرې اثر
- په افغانستان کې د جگړې جنايتکارانو محاکمه
- دويم ۱۳۸۷ د پوهنوال روستار تره کي اثر

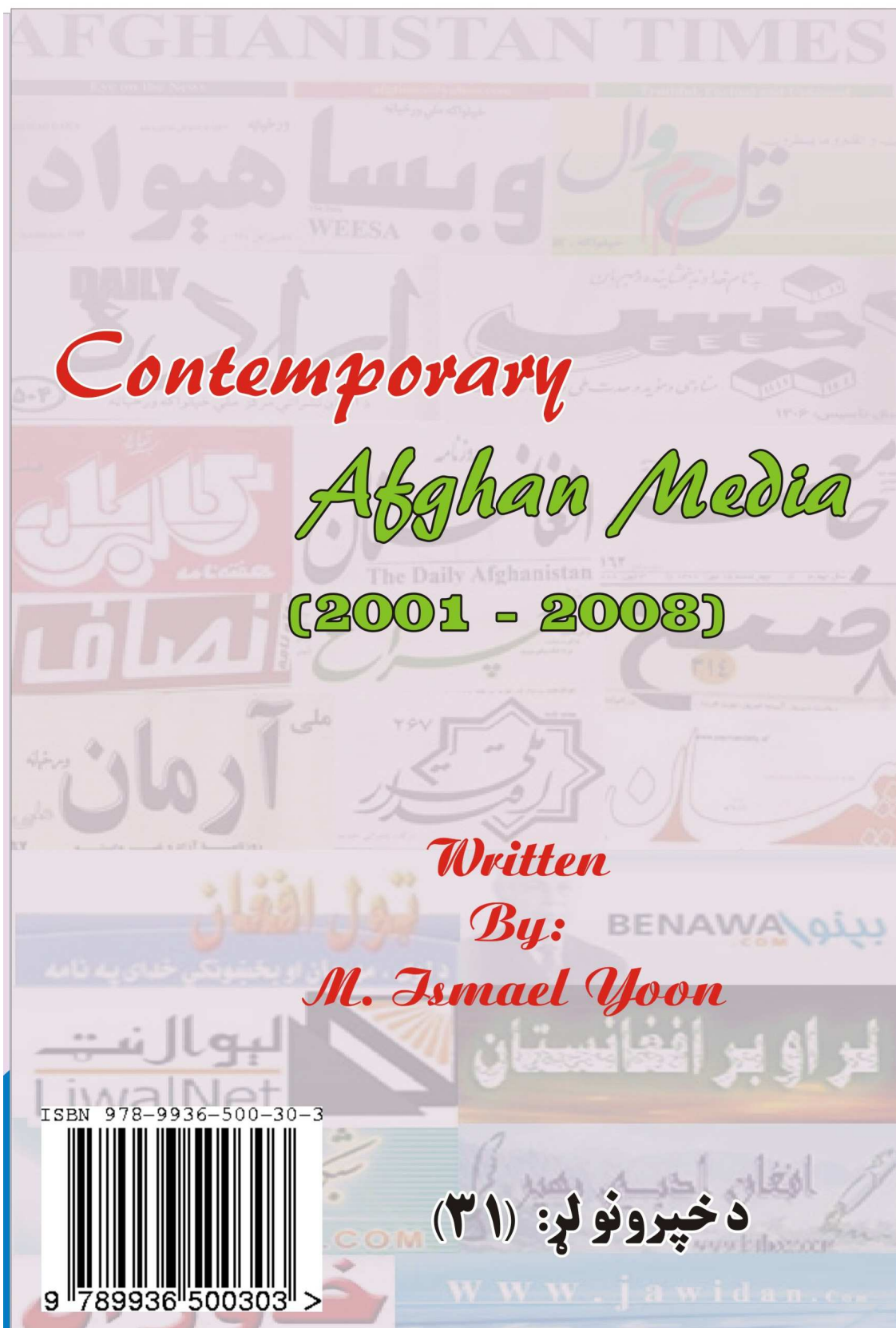
د - يونليکني:

- د اماراتو سفر د اماراتو يونليک دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی د اروپا يونليک لومړی ۱۳۸۷
- د پنتاگون ترخندو د امريکا يونليک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمد گل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنگ يو ځلاند ستوری دويم ۱۳۸۷
- د کابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنگ ته اوبښتي زيانونه دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لويه جرگه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
- انديال خوشال لومړی ۱۳۸۷

- هيله د خپلو سريزو په لمن كې لومړۍ ۱۳۸۷
 - كلتوري يون لومړۍ ۱۳۸۷
 - فرهنگي فقر لومړۍ ۱۳۸۷
 - مركه او مركې لومړۍ ۱۳۸۷
 - خوشال په خپل ايډيال لومړۍ ۱۳۸۷
 - د كتابونو په وېرمو كې لومړۍ ۱۳۸۷
 - افغانستان په سياسي كېلېچ كې لومړۍ ۱۳۸۷
 - پښتوليكنۍ سمون لومړۍ ۱۳۸۷
 - اوسنۍ رسنۍ لومړۍ ۱۳۸۷
 - كه نړيوال ماته وخوري؟ لومړۍ ۱۳۸۷
- خدای (ج) دې استاد يون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم
تاند لري، الله (ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنگي
کارو زیار کې ورته دنور زغم او اوسېلې هيله لرم.
په درناوي
وفا الرحمن وفا
کابل- افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library